መስቀል-አልባ ክርስትና

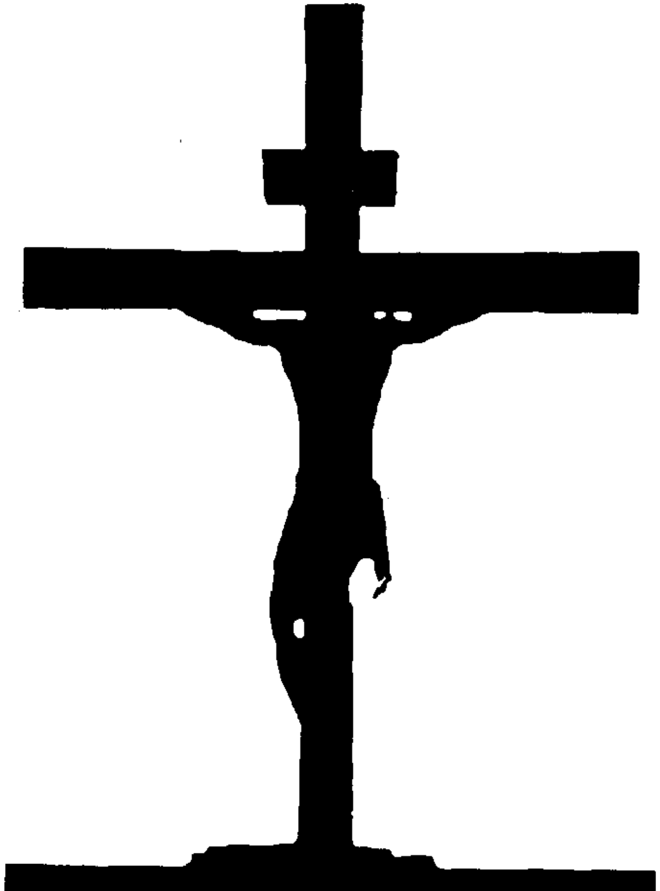

ዶክተር መለሰ ወጉ

በዶ/ር መለሰ ወጉ ተጽፈው የቀረቡ ሌሎች መጻሕፍት

- ስሜት ያለቦታው
- ስንካከስ እንዳንጠፋፋ
- በጸሎት፥ የማይቻለው ይቻላል
- መንፈሳዊ ውጊያ
- የአዕምሮ ጭንቀት
- ባንስማማ፥ ላለመስማማት እንስማማ
- ከእውነት መሳይ እምነቶች ተጠንቀቁ
- የእግዚአብሔርን ፈቃድ ማወቅና ማድረግ
- ጋብቻ፥ እስከ ሞት ወይስ እስከ መፋታት?
- የመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎችን ማወቅና በአግባቡ መጠቀም
- እስቲ ምላስህ!
- የዘመናችን ቤተ ክርስቲያንና አገልጋዮቿ - ክፍል አንድ
- የዘመናችን ቤተ የመሪዎቿ መሠረታዊ የአመራር ስልት - ክፍል ሁለት
- ከአስቸጋሪ ሰው ጋር አብሮ መኖር፣ መኅራበት፣ መሥራት፣ማምለክ ይቻላል?
- አሥርቱ ትእዛዛትና የዘመኑ የሞራል ውድቀት
- የመንፈስ ቅዱስ ፍሬ፥ በቅድስና ኑሮ እግዚአብሔርን መምሰል
- እግዚአብሔር ለምን ዝም ይላል?

መስቀል-አልባ ክርስትና
"Meskel Alba Kiristina"
Crossless Christianity

የመጀመሪያ እትም፤ መስከረም 2004 ዓ.ም.
First Edition, October 2011

በዚህ መጽሐፍ ውስጥ የሚገኙት የመጽሐፍ ቅዱስ ጥቅሶች የተወሰዱት ከመጀመሪያውና ከሁለተኛው እትም የአማርኛ መጽሐፍ ቅዱሶች፥ እንዲሁም በኢንተርናሽናል የመጽሐፍ ቅዱስ ማሕበር ከታተመው 'አዲሱ መደበኛ' መጽሐፍ ቅዱስ ነው።

ይህን መጽሐፍ በከፊልም ይሁን በሙሉ፥ በማንኛውም ዓይነት መንገድ ለማባዛት፥ በቅድሚያ ከኢትዮጵያውያን የወንጌል አገልግሎት ዋና ጽሕፈት ቤት የጽሑፍ ፈቃድ ማግኘት ያስፈልጋል።

Copyright © 2011 by Ethiopian Outreach Ministry
All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any manner without written permission from Ethiopian Outreach Ministry except in the case of brief quotations in critical articles and reviews.

Produced by:

Ethiopian Outreach Ministry
P.O. Box 2241
York, PA 17405
United States of America

Ethiopia Office Address:
P.O. Box 7888
Addis Ababa, Ethiopia
Phone: 011-251-1-156-4268

http://www.eomusa.org
E-mail: eom@eomusa.org

Printed in Ethiopia

ማውጫ

መግቢያ 3

1. ያለመስቀል ክርስትና 11
2. ያለመስቀል ደቀ መዝሙርነት 40
3. በመቀሉ ታማኝነታችን ይፈተሻል 71
4. በመስቀሉ ሙሉ መሰጠታችን ይመዘናል 101
5. በመስቀሉ የእምነታችን ጽኑነት ይለካል 131
6. በመስቀሉ ታዛዥነታችን ይረጋገጣል 150
7. በመስቀሉ ኃይል አለ 171
8. ያለመስቀል ዘውድ የለም 192

በመታዘዝ ውስጥ መስቀል አለ (ማጠቃለያ ሃሳብ).......222

ዋቢ ጽሁፎች..227

መግቢያ

"ክርስትና" ኢየሱስን መከተል ከሆነ፣ ምርጥ የሆኑ ጥቂት መንፈሳዊ ሰዎችን ብቻ የሚያቅፍ፣ *"ኃጢአተኛና ደካማ ናቸው"* የሚባሉትን ግን የሚንቅና የሚገፋ ሊመስል ይችላል። ይሁን እንጂ፣ የኢየሱስ ክርስቶስ ጸጋና ምሕረት የተገለጠው ለጥቂት ቅዱሳን ብቻ ሳይሆን ለኃጢያተኞች፣ ለደካሞችና ተስፋ ላጡ ሁሉ እንደሆነ ቃሉ ይመሰክራል። ኢየሱስ በመስቀል ላይ መራራ የሆነውን የሞት ጽዋ ሲቀምስ፣ የራሱ የሆኑት ደቀ መዛሙርቱ ሁሉ ትተውት ብቻውን ሆኖ ነው። አብረውት የተሰቀ ሉትም፣ ከደቀ መዛሙርቱ መካከል ተመርጠው ሳይሆን፣ ሁለት ነፍሰ ገዳዮች ነበሩ። ከመስቀሉ ዙሪያ የተገኙትም ልባቸው ካዘነባቸው ጥቂት አማኞች፣ ጥርጣሬና ፍርሃት ከተጠናወታቸው ጥቂት ደቀ መዛሙርቱ በስተቀር፣ አብዛኛዎቹ ጠላቶቹና ተሳዳቢዎች ነበሩ።

በዚያች መራራና አስፈሪ የጨለማ ሰዓት መስቀል ላይ ሆኖ *"የሚያደርጉትን አያውቁምና ይቅር በላቸው"* ብሎ ሲጸልይ፣ ለተወሰኑ ጥቂት ሰዎች ብቻ ሳይሆን፣ ለኃጢያተኞች ሁሉ እንደሆነ እርግጠኞች ነን። በዚህ ዓይነት የእግዚአብሔር ፍቅርና ምሕረት በጠላቶቹ መካከል እንኳን እንዳለ ተገልጾ እናያለን። ይሄ በጸጋ የተሞላው ኢየሱስ ክርስቶስ በመስቀል ላይ ባረፈበት ጊዜ ያፌዘበትን ነፍሰ ገዳይ *"ይቅር"* ያለ አምላክ፣ እኛንም ኃጢአታችንን ሁሉ ይቅር ብሎ ደቀ መዛሙርቱ እንድንሆን፣ መስቀሉንም ተሸክመን እንድንከተለው ይጠራናል። ጥሪውን ተቀብለን ብንከተለው ወዴት እንደሚመራን፣ ምን ዓይነት ውሳኔ ማድረግ እንዳለብን፣ እንዲሁም ምን መያዝና ምን መልቀቅ እንዳለብን ይነግረናል። እንድንከተለው ሲጠራን እውነቱን ደብቆ መንገዳችን መስቀል የሌለበት፣ የአበባ ምንጣፍ የተነጠፈበት እንደሆነ አድርጎ በማሳየት አባብሎ እንደ ማይወስደን እርግጠኞች ነን።

ይህን መጽሐፍ አዘጋጅቼ እንዳወጣ ምክንያት የሆነኝ፣ በማወቅም ሆነ ባለማወቅ ክርስትና ርካሽ ጸጋ (Cheap grace) ያለበት እንደሆነ፣

መንገዱ ሰፊና መስቀል መሸከምን የማይጠይቅ አድርገው በማቅረብ እውነት መሳይ ወንጌልን ከሚያስተምሩ አስተማሪዎች ለማስጠንቀቅ ነው። ክርስትና *ርካሽ ጸጋ* ያለበት እንደሆነ አድርጎ ከማቅረብ የበለጠ ቤተ ክርስቲያንን የሚገድል ሌላ አደገኛ ጠላት የለም። *"ርካሽ ጸጋ"* ማለት ጸጋን እንደ እርጌ ዕቃ ያለዋጋ እንደተገኘ መቁጠር፣ ክርስቶስ በመስቀል ላይ ውሎ ያስገኘልንን ደህንነት፣ ያለዋጋ እንደተገኘ አድርጎ መቁጠር፣ ክርስቶስ ስለ እኛ የከፈለውን ዋጋ አቃሎ እንደ መቁጠር ይሆናል።

ክርስቶስ እኛን ለማዳን የከፈለውን ዋጋ ለማሳየት ዮሐንስ፣ *"እርሱም የራሱን መስቀል ተሸክሞ በአራማይክ 'ጎልጎታ' ተብሎ ወደሚጠራው 'የራስ ቅል' ወደ ተባለው ቦታ መጣ"* ይላል (ዮሐ. 19፥17)። ይሄ ክርስቶስ በመስቀል ላይ ሆኖ የከፈለውን ዋጋ ለማሰብ፣ ለአዕምሯችን በጣም ይተል ቅብናል። በመስቀል ላይ ተሰቅሎ መሞት፣ ስቃዩን እጅግ መራራ የሚያ ደርገው፣ የተሰቀለውን ሰው ቶሎ የማይገድለው መሆኑ ነው። በመስቀል ላይ እንዲሞት የተፈረደበት ሰው ቀላል ሞት እንዲሞት ሳይሆን በመስ ቀል ላይ ተንጠልጥሎ በጸሀይ፥ በብርድ፥ በረሀብና በውሃ ጥም ለረጅም ጊዜ ተሰቃይቶ እንዲሞት ነው። በስቅላት እንዲሞቱ የተፈረደባቸው ወንጀለኞች፣ አንዳንዶቹ ነፍሳቸው የሚወጣው አንድ ሳምንት ያህል መስቀሉ ላይ ከተሰቀሉ በኋላ ነው። ኢየሱስ ግን ለመሞት ያን ያህል ጊዜ አልፈጀበትም። የዚህም ዋናው ምክንያት ከመስቀሉ በፊት ብዙ ግርፋትና ድብደባ ስለደረሰበት እንደሆነ የነገረ መለኮት ምሁራን ይገልጻሉ።

ኢየሱስ የሞተው የውርደት ሞት ነው። የለበሰውን ከላዩ ገፍፈው ዕጣ ተጣጣሉበት። ምራቃቸውን ተፉበት። ቀለዱበት፤ በጥፊ እየመቱ አንገላቱት። ሰውነቱ እስኪተለተል ድረስ በጅራፍ ገረፉት። ዘውድ ሲገባው የሾህ አክሊል በራሱ ላይ ደፉበት። ራስ ራሱን በመቃ ደበደቡት። እጆቹንና እግሮቹን በሚስማር ጠረቀቱት። የሚሰቀልበትን፣ ከአቅሙ በላይ የሆነውን ትልቅ የእንጨት መስቀል አሸከሙት። እየወደቀ እየተነሳ የጎልጎታን ተራራ እንዲወጣ አደረጉት። በመጨረሻም በሰማይና በምድር መካከል አንጠለጠሉት፤ በጦር ጎኑን ወጉት። ከጎኑም ደምና ውሃ ፈሰሰ።

ክርስቶስ የቀመሰው የመስቀሉ ስቃይ በከፊል ይህን ይመስል ነበር። በዚህ ዓይነት የተዘረጋልንን ጸጋ ርካሽ አድርጎ መቁጠር፣ ምሕረት ያሳየንን ጌታ ማሳዘን አይሆንብንም?

የክርስትና እምነት መስቀል መሸከም የሌለበት አለመሆኑን የበለጠ የምንረዳው፣ *“መስቀሉንም የማይዝ በኋላዬም የማይከተለኝ ለእኔ ሊሆን አይገባውም”* (የማቴ. 10:38) የሚለውን፣ ራሱ የተናገረውን ቃል ስንሰማ ነው። ሁላችንም የራሳችን የሆነ መስቀል አለን። ይህን እውነት ስንረዳ፣ “መስቀሌ ምን ዓይነት ይሆን?” ብለን እንጠይቃለን እንጂ፣ መስቀል ሳንሸከም ክርስቲያን መሆን ስለማንችል፣ ከመስቀሉ ሸሽተን ለመኖር ሙከራ አናደርግም። ይህን እውነት የተረዳው ሐዋርያው ጳውሎስም ከመስቀል ሕይወት ለማምለጥ ከመሞከር ይልቅ፣ *“...የትንሣኤውን ኃይል እንዳውቅ፥ በመከራውም እንድካፈል፥ ወደ ሙታንም ትንሣኤ ልደርስ ቢሆንልኝ፥ በሞቱ እንድመስለው እመኛለሁ...”* (ፊልጵ. 3፥11) አለ። ጳውሎስ ይህን ሲል፣ *“... እርሱ የተሸከመውን ዓይነት መስቀል መሸከም እፈልጋለሁ”* ማለቱ ነው። ይሄም ከልቡ ተጨምቆ የወጣ እንጂ፣ ለማለት ያህል ብቻ የተናገረው እንዳልሆነ በሕይወቱ አስመስክሯል። እኔና እናንተስ የልባችን ምኞት ምን ይሆን? *“ኢየሱስ የቀመሰውን መከራ ለመቅመስ፥ የጠጣውን መራራ ጽዋ ለመጠጣት፥ እርሱ የሞተውን ዓይነት የመስቀል ሞት ለመሞት ይሆን?”*

እኔና እናንተ *“መስቀል”* የምንለው ክርስቶስ የተሸከመውን ዓይነት ይሆን? ወይስ በወርቅ፥ በነሀስ ወይም በብር የተሠራ፥ አንገታችን ላይ የምናንጠለጥለውን ዓይነት ጌጥ ይሆን? ወይስ ሮማውያን ከፍተኛ ወንጀል የፈጸመውን ሰው በሰማይና በምድር መካከል በማንጠለጠል በሞት የሚቀጡበት እንጨት ይሆን? ይህ ቢሆን ኖሮ በተለይ በአሁኑ ዘመን ያለነው ክርስቲያኖች ምንም ዓይነት ስደት ቢደርስብን በመስቀል ላይ ተሰቅለን *ስለማንሞት፣ “መስቀሉ እኛን አይመለከተንም”* በማለት ችላ እንለው ነበር።

“መስቀል”፥ እኔና እናንተ በራሳችን ኃጢአት ምክንያት የምንቀምሰው የመከራ ጽዋ ቢሆን ኖሮ፣ መስቀል ተሸካሚዎች ወንበዴዎችና ነፍሰ ገዳዮች ብቻ ይሆኑ ነበር። እውነተኛው መስቀል ግን፣ *አማኝ ክርስቶስን በማወቁና በመከተሉ፥ ፍጹም ታዛዥ በመሆኑ፥ ሕይወቱን ስለ ክርስቶስ ሲል በቅድስና በመኖሩ ምክንያት የሚቀምሰው ስቃይ፥ ያ “መስቀል” ነው። “በመታዘዝ ጎዳና ላይ ሁልጊዜ መስቀል አለ”* የሚባለው ለዚህ ነው። *“በሕይወቴ መስቀል ሊገጥመኝ አያውቅም”* የሚል ክርስቲያን ቢኖር፥ ያለመስቀል ክርስትና ስለሌለ፣ ያ ሰው እውነተኛ ክርስቲያን መሆኑ ያጠራጥራል። መስቀላችን ምን ዓይነት ይሆን?

- *የአንዳንዶቻችን መስቀል ስለ ክርስቶስ ስንል የሚደርስብን መጠላት፥ መገፋት፥ ወይም በኃጢአት ከሚገኝ ብልጽግና ይልቅ ድህነትን በመምረጣችን የሚደርስብን የኑሮ ጉስቁልና ሊሆን ይችላል።*
- *የሌሎቻችን መስቀል ደግሞ ስለ ክርስቶስ ስንል የሚደርስብን ስደትና መከራ ይሆናል።*
- *የሁላችንም መስቀል መጠኑና ዓይነቱ የተለያየ መሆኑ ብቻ ሳይሆን፣ ማናችንም ብንሆን ልንሸከመው ከምንችለው በላይ መስቀል የማንሸከም መሆናችን ነው።*

ምናልባት የተሰጠን መስቀል ከባድና አስጨናቂ ቢሆንብን፣ ለመሸከም የሚያስችለንን ጸጋ ያበዛልናል እንጂ መስቀል ከመሸከም ነጻ አያደርገንም። ስለዚህ በማጉረምረም ፈንታ “ምን ያህል ቢታመንብኝ ነው?” በማለት በደስታ መስቀላችንን መሸከም ይገባናል። በሌላ በኩል ደግሞ እንድንሸከመው የተሰጠን መስቀል ትንሽ መስሎ ከታየን፥ የተሰጠንን ንቀን፥ ያልተሰጠንን መስቀል እንዳንሸከም መጠንቀቅ አለብን። ከሁሉ የበለጠ የሚያሳዝነው፥ በአሁኑ ዘመን ክርስትና መስቀል የሌለበት እምነት እንደሆነ፣ ወይም “መስቀል የሌለበት የክርስትና ሕይወት መኖር ይቻላል” ብለው የሚያስተምሩ አስተማሪዎች

በብዛት መኖራቸው ነው። ምድራዊ (ሥጋዊ) አባት *"አልፈልግህም"* ብሎ የካደውን፣ በጠላትነት ተነስቶበት ኮብልሎ የጠፋውን ልጁን ቢወድደው፣ ቢፈልገው፣ *"በአንተ ምትክ እኔ ልሙትልህ"* ቢለው፣ ያ አባት ምን ያህል የሚደነቅና የሚወደድ አባት ይሆን ነበር?

ሰማያዊው አባታችን እግዚአብሔር፣ ለእኔና ለእናንተ ከሥጋዊው አባታችን የበለጠ ያሳየንን ፍቅር ለመረዳት ከአዕምሯችን በላይ ይሆንብናል። የራሳችንን ፈቃድ ተከትለን፣ "በሕጉ አንመራም፣ ለእርሱ አንገዛም" ብለን በምንጓዝበት ጊዜ እንኳን ፍቅሩን አልቀነሰብንም። ስለ ኃጢአታችን ከፍተኛ ዋጋ በመክፈል ለእኛ ያለውን ፍቅር ገለጸልን። ዮሐንስ *"ኢየሱስ ክርስቶስ ሕይወቱን ስለ እኛ አሳልፎ ስለ ሰጠ፤ ፍቅር ምን እንደሆነ በዚህ እናውቃለን" (1 ዮሐ. 3፤16)* ይላል። ኃጢአተኛ በመሆናችን ሲኦል ተዘጋጅቶ ይጠብቀን ነበር። ነገር ግን፣ ክርስቶስ ለእኛ ያለው ፍቅር ግድ ብሎት፣ እኛን ከሞት ፍርድ ለማዳን፣ በእኛ ምትክ ሆኖ በሰማይና በምድር መካከል ተንጠልጥሎ፣ የውርደት ሞት ሞተልን። ከዚህ የበለጠ ፍቅር የት ይገኛል?

ኢየሱስ ያለፈበት መከራና ስቃይ ከላይ የገለጽነው ብቻ አይደለም። የሚወዳቸው፤ *"የቅርቤ ናቸው፤ ሕይወታቸውን ስለ እኔ አሳልፈው ይሰጣሉ"* ብሎ የሚያምንባቸው ሰዎች ሲከዱት የተሰማው የልብ ስብራት ከፍተኛ እንደነበረ እናምናለን። በዚህ አቅጣጫ ኢየሱስ ሊሰማው የሚችለውን የስሜት መጎዳት በመጠኑም ቢሆን መረዳት የምንችለው፤ በግል ሕይወታችን የደረሰብንን ሁኔታ ስንመለከት ብቻ ነው። የእኛ ናቸው የምንላቸው፤ በሕይወታቸው ከፍተኛ ሚና የተጫወትን፤ የረዳናቸው፤ የደገፍናቸው፤ በችግራቸው ጊዜ እጃችንን የዘረጋንላቸው፤ ልባችንና ቤታችንን ከፍተን የተቀበልናቸው፤ ያጽናናናቸው ሰዎች በምክንያትም ሆነ ያለምክንያት ሲሸሹን፤ ፊታቸውን ሲመልሱብን፤ አንዳንዶችም ይባስ ብለው ጠላት ሲሆኑብን ልባችን ያዝናል። በዚህ ዓይነት የሚሰማንን የስሜት መጎዳት ሊረዱልን የሚችሉት በውስጡ ያለፉ ሰዎች ብቻ እንደሆኑ እናውቃለን። ክርስቶስ የራሱ የሆኑ

ደቀ መዛሙርት ትተውት ሲሸሹ፤ አንዳንዶችም ሲክዱት ምን ያህል የስሜት ጉዳት እንደደረሰበት መረዳት እንችላለን። በእጆቹ ላይ ሚስማር ከመቱት ወታደሮች ያላነሰ፤ ደቀ መዛሙርቱ በክህደታቸው ያደረሱበት ጉዳት ይበልጣል።

ኢየሱስን የሰቀሉት፤ የገረፉት፤ ልብሱን ገፍፈው ራቁቱን በሰማይና በምድር መካከል ያንጠለጠሉት አይሁዶች፤ የሮማ ወታደሮች ብቻ አይደሉም። እኔና እናንተም ጭምር ነን። በመከራው ጊዜ ከአጠገቡ የሸሹት፤ በገንዘብ የሸጡት፤ የከዱት ይሁዳ አስቆሮቱና ጴጥሮስ ብቻ ሳይሆኑ እኛም በክህደቱ ውስጥ አለንበት። ኢየሱስን በመስቀሉ ላይ አጣብቆ የያዘው በእጆቹ ላይ የጠረቀቋቸው ሚስማሮች ሳይሆኑ፤ ከመስቀሉ እንዳይወርድ የከለከሉት በወቅቱ ይጠብቁት የነበሩት የሮማ ወታደሮች ሳይሆኑ ለእኔና ለእናንተ ያለው ፍቅር ነው።

መከራውን መቀበል አቅቶት፣ እንዲሁም *"አምላክ ከሆንክ ከመስቀሉ ውረድ"* ሲሉት ኃይሉን ለማሳየት ሲል ብቻ፣ በሰይጣን ተገፍቶ ከመስቀሉ ቢወርድ ኖሮ፤ እኔና እናንተ የደህንነታችን መንገድ ለዘለዓለም የተዘጋ ይሆን ነበር። ይህን ለመሰለው ፍቅር ትክክለኛውን መልስ አለመስጠት፤ መጀመሪያ ከሰቀሉት ሰዎች ያላነሰ በደል በእርሱ ላይ መፈጸም ይሆናል። *"ስለ እኔ ነው የተሰቃየኸው፤ ስለ እኔ ነው ደምህ የፈሰሰው፤ ስለ እኔ ነው በጦር የተወጋኸው፤ ስለ እኔ ነው የደም ላብ ያላበህ፤ ስለ እኔ ነው ራቁትህን በሰማይና በምድር መካከል የተንጠለጠልከው"* በማለት ይህን ጌታ ወድደንና አክብረን አለመቀበል፤ በዚህ ጌታ ላይ ትልቅ በደል መፈጸም ይሆናል። ደቀ መዛሙርቱና እንዲሁም ከዳተኛው ጴጥሮስ ያገኙትን ሁለተኛ ዕድል፤ የተዘረጋላቸውን ምሕረትና ይቅርታ እንደተቀበሉት፤ እኛም በተደጋጋሚ የተዘረጋልንን ዕድል ባንቀበል ኖሮ ለዘላለም በጠፋን ነበር።

የሚያስደንቀው ነገር ኢየሱስ የሞት ፍርድ ሲፈረድበት፣ *"ይህ ሰው የተከሰሰው ያለአግባብ ነው"* የሚል፣ እንዲሁም እርሱን የሚደግፍ፣ ወይም ምንም ዓይነት ወንጀል ያልፈጸመ መሆኑን የሚና

ገርለት፣ ምስክር ሆኖ የሚቀርብ አንድም ሰው አለመገኘቱ ነው። ከሳሾቹን *"የምታደርጉት ከሕግ ውጪ ነው"* ብሎ በድፍረት ለክርስቶስ የቆመ ባለሥልጣን አንድም አልነበረም። ተርበው የመገባቸው፥ ከልዩ ልዩ ደዌ የፈወሳቸው ሰዎችም እንኳን መሞቱን በመቃወም ሰላማዊ ሰልፍ አላደረጉም። ሌላው ቀርቶ ኢየሱስ ራሱ እንኳን "ሞት አይገባኝም" ብሎ አልተከራከረም። እንዲሁም እግዚአብሔር ራሱ ልጁን ከመስቀል ሞት ለማዳን "ተዉት አትንኩት" በማለት አንድም ቃል አልተናገረም። እንዲሁም ኢየሱስ በመስቀል ላይ ተሰቅሎ ሲሞት፣ "በእርሱ ምትክ እኔ ልሙትለት" በማለት ራሱን ለመስጠት የቀረበ አንድም ሰው አልነበረም። ሌላው ቀርቶ በሀሰት ከሰሰው በሮማውያን ባለሥልጣናት ፊት ያቀረቡት አይሁዳውያን የሃይማኖት መሪዎች እንኳን ኃላፊነቱን ለመውሰድ አልደፈሩም። እንዲያውም *"ደሙ በእኛና በልጆቻችን ላይ ይሁን"* አሉ። ጲላጦስም "ከደሙ ንጹህ ነኝ" ብሎ እጁን ታጥቦ አሳልፎ ሰጣቸው። ሁሉም መሞቱን ወይም መወገዱን ይፈልጉ ነበር። *"ሮማውያንም ሆኑ አይሁዶች፥ ኢየሱስን በመስቀል ላይ ለመሞቱ ምክንያቶቹ እኛ አይደለንም"* ብለው ካዱ። ይሁን እንጂ፣ ኢየሱስ በመስቀል ላይ ተሰቅሎ መሞት የብዙዎች አስተዋጽኦ አለበት። የሞተው ስለ እኛ ኃጢአት በመሆኑ፣ በዚያን ዘመን ባንኖርም፣ የእኛም አስተዋጽኦ አለበት።

መለሰ ወጉ

1

ያለመስቀል ክርስትና

"ከጥቂቶች በቀር ነገር ሁሉ በደም ይነጻል፤ ደምም ሳይፈስ ስርየት የለም"
(ዕብ. 9፡22)

"...የእግዚአብሔር ልጅ ከሆንህ በል ከመስቀል ውረድ ይሉት ነበር"
(ማቴ 27፡40)

እውነተኛዋ የክርስቶስ ቤተ ክርስቲያን ኃይሏን ያገኘችው፣ መከራዋን ታግሳ ያለፈች በመሆኗ ነው። መሠረቷን ሳትለቅ ጸንታ ለመቆም የቻለችው፣ ብዙ ነገር ለመተው ፈቃደኛ በመሆኗ ነው። መሠረቷ ብርቱና ጽኑ በመሆኑ፣ ደሟን እንደ ውሃ ለማፍሰስ ፈቃደኛነቷን አሳይታለች። የሰናፍጭ ዘር የሚያክለው እምነቷ በዕንባዋና በፈሰሰው ደሟ የረሰረሰ በመሆኑ፣ አጥፊ የሆነ ኃይለኛ ማዕበል ቢነሳባትም፣ ሥሮቿ በሰፊው ተዘርግተው አለቱን አንቀው በመያዛቸው እስከ ዛሬ ጸንታ ቆመች እንጂ፣ አልወደቀችም። ክርስቶስ ዳግመኛ እስከሚመጣበት ጊዜም ድረስ ጸንታ ትቆማለች። በዚህም ውስጥ እኛም ወንጌሉን ለሚቀጥለው ትውልድ ለማስተላለፍ የራሳችንን ድርሻ ለመፈጸም፣ የሚያስከፍለውን ማንኛውንም ዓይነት ዋጋ ለመክፈል ዝግጁ መሆን አለብን። የዚህም መጽሐፍ አንዱ ዓላማ ይህንኑ እውነት አማኞች እንዲያውቁት ለማድረግ ነው።

የክርስቶስ ቤተ ክርስቲያን ጽኑ በሆነው የመሠረት ድንጋይ ላይ የታነጸች ነች። አመጽን የምታሸንፈውም የሚነሱባትን ጠላቶቿን መልሶ በማጥቃት ሳይሆን በፍቅር ነው። ኃይለኛውን ጠላት ድል የምትመታው በሌላ ኃይል ሳይሆን፣ በትዕግሥቷ ነው። ይህንን እውነት የተረዱት ልጆቿ

በየቀኑ ለመሞት ዝግጁ መሆን አለባቸው። በእግራቸው ቢሮጡም፣ ከፈ ረስ ጋር መወዳደር የሚችሉ ናቸው። የተጠሩት ክርስቶስን እንዲያምኑ ብቻ ሳይሆን፣ በእርሱ ምክንያት ወይም ስለ እርሱ ተሰቃ ይተው እንዲ ሞቱም ጭምር ነው። የሚያሳድዱቸው ጠላቶቻቸው "ንፋስ እንደሚ ወስደው ገለባ ጠፉ" ብለው ሲጠብቋቸው፣ በሰፊ መሬት እንደተዘራ ዘር ሆነው በዘመናት ሲያድጉና ሲያብቡ እንዲሁም ሲበዙ ይታ ያሉ።

የታወቀው ጸሀፊ፣ ኤ. ደብዩ ቶዘር *(A. W. Tozer)* ሐዋርያው ጳውሎስ *"ከክርስቶስ ጋር ተሰቅዬ ሞቻለሁ"* ሲል ምን ማለቱ እንደሆነ ለማስረዳት፣ በመስቀል ላይ የተሰቀለ ሰው ምን ዓይነት ሁኔታ ላይ እንዳለ ከዚህ በታች የተጠቀሱትን ነጥቦች በመዘርዘር ይገልጻል። ይኸውም፥

"1ኛ፣ በመስቀል ላይ የተሰቀለ ሰው የሚመለከተው ወደ አንድ አቅጣጫ ብቻ እንደሆነ፣

2ኛ፣ የተሰቀለ ሰው ወደ ኋላ መመለስ የማይችል መሆኑን፣

3ኛ፣ የተሰቀለ ሰው ስለ ወደፊት ሕይወቱ ዕቅድ የማያወጣ መሆኑን" ገለጸ።[1]

በዚህ ዓይነት ከክርስቶስ ጋር የተሰቀለ ክርስቲያንም፣ ወደፊት እን ዴት መኖር እንዳለበት ዕቅድ ስለማያወጣ፣ ከማንም ጋር አይጋጭም። የራሱ የሆነ ክብርና ዝና የሌለው ስለሆነ፣ የሚኮራበት ምክንያት የለ ውም። ባለው ሀብት መጠቀም ስለማይችል፣ *"ሌባ ይሰርቅብኝ ይሆን?"* ብሎ አይጨነቅም። እንዲሁም *"የእኔ ነው"* የሚለው ነገር ስለሌለው፣ የሚ ቀናበት ምክንያት የለውም። ሞቶ ያለቀለት ስለሆነ፣ *"እሞት ይሆን?"* ብሎ አይፈራም። ይህንን ዓይነት አቋሙን ለመግለጽ ነው ሐዋርያው ጳውሎስ *"ከክርስቶስ ጋር ተሰቅያለሁ"* ያለው።

[1] Paul Erb, ed. From the Mennonite Pulpit, Herald Press, Scottdale, PA 1965.

1. በብዙዎች ዘንድ ችላ የተባለ የመስቀሉ ኃይል

ሐዋርያው ጳውሎስ *"ክርስቶስ በመስቀሉ ላይ ተሰቅሎ ሞተ፤ የሚለው ቃል ለሚጠፉት ሰዎች እንደ ሞኝነት ይቆጠራል፤ ለምንድን ለእኛ ግን የእግዚአብሔር ኃይል ነው"* (1 ቆሮ 1፡18-25) ይላል። እዚሁ ምዕራፍ ውስጥ ቁጥር 23 ላይ ደግሞ *"...ለአይሁዳውያን መሰናከያ ነው፤ ለግሪካውያንም ሞኝነት ነው"* ይላል። በዚህ ዓይነት የመስቀሉ ኃይል በብዙዎች ዘንድ ችላ እንደተባለ እናያለን።

- *(1) ለአይሁዶች የመስቀሉ ነገር መሰናከያ የሆነበት ምክንያት ሕጋቸው "በመስቀል ላይ የሚሞት የተረገመ ነው" ስለሚል ነው። እንደ አይሁዶች እምነት ኢየሱስ በመስቀል ላይ የተሰቀለ በመሆኑ፣ የተረገመ ነው። ስለዚህ አይሁዶች የተረገመ መሲህ ስለማይፈልጉ፣ ኢየሱስን እንደ መሲህ መቀበል አልዋጥም ብሏ ቸው ነበር። ያልተረዱት ነገር ግን የተረገመ የሆነበት ምክንያት ስለ ራሱ ሳይሆን ስለ እነርሱ ኃጢአት ብሎ እንደሆነ፣ ወይም እነ ርሱን ከእርግማን ለማዳን ሲል የእነርሱን እርግማን የተሸከመ መሆኑን ነው።*
- *(2) ለግሪካውያን ደግሞ የመስቀሉ ነገር ሞኝነት ነው። ኢየሱስ ኃያል አምላክ ከሆነ፣ እንዴት ደካማ በሆነው በሰው እጅ ይሰቃ ያል? ብለው ይጠይቃሉ። እግዚአብሔር የሚሰቃይ አምላክ ነው ብሎ ማሰብ ከአዕምሯቸው በላይ ስለሚሆንባቸው፣ የመስቀሉ ነገር ለግሪኮች ሞኝነት ሆኖባቸዋል። ግሪኮች እግዚአብሔር "አፓትያ" ነው ይላሉ። ይህም ማለት እግዚአብሔር ስሜት የለ ውም ማለት ነው። እግዚአብሔር ስሜት የሌለው ከሆነ ሀዘን፣ ደስታ፣ ወይም ቁጣ እንደማያውቀው፣ እንዲሁም ከእርሱ ውጪ የሆነ ሌላ ነገር የእርሱን ስሜት ሊነካ ወይም ሊለውጥ የሚችል ኃይል ፈጽሞ እንደሌለ ያምናሉ። ስለዚህ ደካማ በሆነው በሰው እጅ የሚሰቃይ አምላክ ከሆነ፣ ለግሪኮች የመስቀሉ ነገር ሞኝነት ይሆንባቸዋል።*

ግሪኮችም ሆኑ አይሁዶች የመስቀሉን ነገር ችላ ያሉት ከላይ በጠቀ ስነው ምክንያት ነው። በዘመናችንም ያሉ አንዳንድ ሰዎች ከሁለት ሺ ዓመት በፊት በመስቀል ላይ የተሰቀለው ኢየሱስ ክርስቶስ፣ ዛሬ ከእነርሱ ሕይወት ጋር ያለውን ግንኙነት መረዳት ከአዕምሯቸው በላይ ስለሚሆን ባቸው፣ መስቀሉን መቀበል ያስቸገራቸው ይመስላሉ። የመስቀሉ ምስ ጢር በትክክል ከገባቸው ሰዎች መካከል አንደኛው ሐዋርያው ጳውሎስ የመስቀሉ ተካፋይ ለመሆን ያለውን ምኞት ሲገልጽ፣ *"...የትንሳኤውን ኃይል እንዳውቅ፣ በመከራውም እንድካፈል፣ ወደ ሙታንም ትንሳኤ ልደርስ ቢሆንልኝ፣ በሞቱ እንድመስለው እመኛለሁ" ይላል (ፊልጵ. 3፥11)።* እኛም ስለ መስቀሉ ትክክለኛ የሆነ መረዳት ሲኖረን በመስቀሉ ውስጥ ያለውን ኃይልና ጥበብ ለማግኘት የመስቀሉ ተካፋይ ለመሆን እንናፍቃለን።

በዓለም ውስጥ ኃጢአትን ሊደመስስ ወይም ሊያጠፋ የሚችል ከመስቀሉ በስተቀር ሌላ ምንም ዓይነት ኃይል የለም። በመስቀሉ ዙሪያ በተፈጠሩት ልዩ ልዩ ሁኔታዎች ምክንያት፣ በመስቀሉ ላይ ስላረፈው ክርስቶስ የተለያዩ ሰዎች የተለያየ አስተያየት ሰንዝረዋል። ሮማዊው የመቶ አለቃ፣

> *"በእርግጥ የእግዚአብሔር ልጅ ነው"* በማለት ምስክርነቱን ሰጥቷል።
>
> በሌላ በኩል ደግሞ ቅናት እንደ እሳት ያቃጠላቸው የካህናት አለቆች፣ የኦሪት ሕግ መምሕራንና ሽማግሌዎች ደግሞ "የእግዚ አብሔር ልጅ ነው" በማለት ፈንታ፣
>
> *"...የእግዚአብሔር ልጅ ከሆንክ እስቲ ከመስቀል ውረድ፤ ...ራስህንም አድን"*እያሉ ከመስቀሉ ሊያወርዱት ሞክረዋል።

በየትኛውም ዘመን *"ክፋት"* ወይም ኃጢአት ብርቱ ኃይል ያለው ስለሆነ፣ የሰውን ሕይወት ዛሬም ቢሆን ጨምድዶ ይዟል። ከመስቀሉ በስ ተቀር ሊያሸንፈው የሚችል ሌላ ምንም ዓይነት ኃይል እንደሌለ እናው ቃለን። የክርስትና ሕይወት ደስታና ሰላም የሞላበት ሕይወት ይሁን

እንጂ፣ መስቀል የሌለበት ሕይወት አይደለም። እኔና እናንተ እውነተኛ ክርስቲያኖች ከሆንን ከመስቀል ሕይወት ሸሽተን መኖር ፈጽሞ እንደ ማንችል ማወቅ አለብን። ወደ ክርስትና እምነት ከመጣንበት ቀን ጀምሮ በምድር ላይ የተወሰነልንን ዘመን ጨርሰን እስከምንሄድበት ጊዜ ድረስ የመስቀሉ ተካፋዮች ነን። ጳውሎስ፥

- *"ከክርስቶስ ጋር ተሰቅያለሁ፤ እኔም አሁን ህያው ሆኜ አል ኖርም፤ ክርስቶስ ግን በእኔ ይኖራል፤ አሁንም በሥጋ የምኖ ርበት ኑሮ ከወደደኝና ስለ እኔ ራሱን በሰጠው በእግዚአብሔር ልጅ ላይ ባለ እምነት የምኖረው ነው" ይላል (ገላት. 2፥20)።*

ሐዋርያው ጳውሎስ *"ከክርስቶስ ጋር ተሰቅያለሁ"* ሲል፣ *"የተሰቀለ ክርስቲያን ሆኛለሁ"* ማለቱ ነው። የተሰቀለውን ክርስቲያን ከማየታችን በፊት በቅድሚያ ስለ ተሰቀለው፣ የራሱን መስቀል ስለ ተሸከመው ኢየሱስ እንመልከት። ስለ መስቀሉ ስቃይ ብዙ ጸሀፊዎችና ምሁራን ምን ያህል አስከፊና መራራ እንደሆነ ጽፈዋል። የታወቀው አይሁዳዊው ጸሀፊ *ክላውስነር፥* የመስቀል ሞት ምን ያህል የከፋ መሆኑን ሲገልጽ፣

- *"ወንጀል ፈጽሟል የተባለውን ሰው ለመቅጣት በመስቀል ላይ ማንጠልጠልን የመሰለ የሚዘገንን፣ አስከፊና ጭካኔ የሞላበት ድርጊት ሌላ አይገኝም" አለ።*

ሰውን በመስቀል ላይ አንጠልጥሎ እንዲሞት ማድረግ የተጀ መረው በጥንት ዘመን *"ፐርሺያ"* ውስጥ ሲሆን፣ ታሪካዊ የሆነ ምክንያት ነበራቸው።

- *መሬት (ምድር) ጣያታቸው ሲሆን፣ አርመዙድ ብለው ይጠሩት ነበር። ይሄ አርመዙድ እየተባለ የሚጠራው አምላካቸው የተቀ ደሰ በመሆኑ ማንኛውም ወንጀለኛ በምድር ላይ ቢገደል ምድሪ ቷን ወይም አምላካቸውን ያረክሳል (ያጎድፋል) ብለው ስለሚገ ምቱ ወንጀለኛው መሬት እንዳይነካ በሰማይና በምድር መካከል በመስቀል ላይ ያንጠለጥሉት ነበር። ቀጥሎ ይህን ዓይነት ልም ምድ ከፐርሺያ ወደ ሰሜን አፍሪቃ መጣ። ሮማውያንም ሀሳቡን*

ለመጀመሪያ ጊዜ ያገኙት ከሰሜን አፍሪካ እንደሆነ ታሪክ ይመሰክራል። ሮማውያን ይህን ዓይነቱን ቅጣት ይፈጽሙበት የነበረው፣ በጣም ኃይለኛ በሆኑ ወንጀለኞች፣ ጠፍተው በሚሸሹት ባሪያዎች፣ ወይም በጣም ልክስክስና ወራዳ በሆኑ ወንጀለኞች ላይ ነበር። በወቅቱ ኢየሱስን ያዩት ከላይ በገለጽነው ዓይነት ነው።

ክላውስነር የተባለ አይሁዳዊ ጸሀፊ፣ ስለ መስቀል ሞት ሁኔታ ቀጥሎ ሲያብራራ እንዲህ ይላል፥

- *"በስቅላት እንዲሞት የተፈረደበት ወንጀለኛ ቀደም ሲል በደረሰበት ግርፋትና ድብደባ ደሙን እያንጠባጠበ፣ እጆቹ በእንጨት ላይ በሚስማር ይጣበቅና ወደ ላይ ከፍ ተደርጎ ይንጠለጠላል። በረሀብና በውሃ ጥም ተንገላትቶ እንዲሞት በመስቀል ላይ ለብዙ ሰዓት፣ አንዳንዴም ለብዙ ቀናት ይተዋል። በመስቀል ላይ የሚንጠለጠለው ወንጀለኛ ራቁቱን በመሆኑ በደምና በቁስል የተለወሰውን አካሉን ዝንቦች ቢቦጠቡጡትም የመከላከል አቅም ወይም ችሎታ" አይኖረውም።*

በጥንት ዘመን ሮማውያን በመስቀል ላይ እንዲሞት የፈረዱበትን ወንጀለኛ ወደ ሚሰቀልበት ስፍራ ሲወስዱት፣ የሚሰቀልበትን የእንጨት መስቀል እንዲሸከም ያስገድዱት ነበር። የሞት ፍርድ ለምን እንደተፈረደበት ወይም የወንጀሉን ዓይነት ጽፈው አንገቱ ላይ ያንጠለጥሉታል፤ ወይም አንድ ወታደር ጽሁፉን ይዞ ከፊቱ እየቀደመ እንዲሄድ ያደርግ ነበር። ወንጀለኛውን መስቀሉ ላይ ከሰቀሉት በኋላ፣ ከመስቀሉ ጫፍ ላይ ጽሁፉን ያደርጉት ነበር። ያ የእኛ አዳኝ የሆነው ኢየሱስ ክርስቶስ በተሰቀለበት መስቀል ጫፍ ላይም የወንጀሉን ዓይነት ለመግለጽ *"የአይሁድ ንጉሥ"* የሚል ጽሁፍ ተደርጎበት ነበር። ያልተረዱት ነገር "የአይሁድ ንጉሥ" ብቻ ሳይሆን፣ የዓለም ንጉሥ መሆኑን ነው።

ሮማውያን በስቅላት የሚቀጡትን ወንጀለኛ ወደ መሰቀያው ሥፍራ ሲወስዱት የበለጠ ለማሰቃየትና ለማዳከም ሲሉ የሚወስዱት በአቋራጭ

መንገድ ሳይሆን በረጅሙ ነው። ይህን የሚያደርጉበት ሌላው ምክንያት፣ ብዙዎች በወንጀለኛው ላይ የደረሰውን አይተው ተመሳሳይ ወንጀል እንዳይፈጽሙ ለማስጠንቀቅ ነው። ኢየሱስም ከመስቀሉ ላይ ከማረፉ በፊት እየወደቀ፣ እየተነሳ የቀራንዮን ተራራ የራሱን መስቀል ተሸክሞ መውጣት ነበረበት። ክርስቶስ የመስቀልን ሞት ወደሚቀምስበት ጎልጎታ እየተባለ ወደሚጠራው ሥፍራ ተወስዶ እጆቹ በሚስማር ከእንጨቱ ጋር ሲጣበቁ፣ እግሮቹ ግን በሚስማር ሳይሆን በገመድ መታሠራቸውን አንዳንድ ምሁራን ይገልጻሉ። በመስቀል ላይ ተሰቅለው በሞት እንዲቀጡ የሚደረጉ ወንጀለኞች ስቃያቸው ከፍተኛ ስለሚሆን፣ አንዳንድ በጎ አድራጊ ሰዎች በሥፍራው ተገኝተው፣ ስቃዩ እንዳይሰማቸው ለማድረግ ከሀሞት ጋር የተቀላቀለ የወይን ጠጅ ያጠጧቸው ነበር። ኢየሱስ ግን የቀረበለትን የስቃይ ማስታገሻ "እምቢ!" አለ። ምክንያቱም የሞትን ስቃይ፣ እንዲሁም መራራነቱን አንዳችም ሳያስቀር እስከ መጨረሻው ድረስ ያለአንዳች ማደንዘዣ መቀበልን ስለ መረጠ ነው። ክርስቶስ የቀመሰው የመስቀል ስቃይና ሞቱ የሰው አዕምሮ ከሚገምተው በላይ ነው። የሰቀሉት ባለሥልጣናት፣ የሮማ ወታደሮች፣ እንዲሁም ሁኔታውን ለመመልከት የተሰበሰበው ሕዝብ ክርስቶስ ብቸኛና ረዳት የሌለው መሆኑን እንደተገነዘቡ እርግጠኞች ነን። ነፍሰ ገዳዩ በርባን እንኳን፣ "ይለቀቅ!" የሚል ጩኸት የሚያሰሙለት ሰዎች ነበሩት። ኢየሱስ ግን ብቸኛ ነበር። ሁላችንም በመስቀሉ ዙሪያ፣ በአዕምሯችን የሚመላለሱ አንዳንድ ጥያቄዎች አሉን፥

- *"የእግዚአብሔር ልጅ በመስቀል ላይ መሞት ለምን አስፈላጊ ሆነ?*
  - *ሰው ደህንነትን እንዲያገኝ ከሆነ፣ የሚድንበትን ሌላ መንገድ እግዚአብሔር ለምን አላዘጋጀም?*
    - *ኢየሱስ ከመስቀል ላይ መውረድ የሚያስችለው ኃይል እያለው ለምን አልወረደም? በመስቀል ላይ መራራ የሆነ የመከራ ጽዋ መጠጣቱ ለምን አስፈላጊ ሆነ?*

⊙ *የሰው ልጅ ደህንነት የእግዚአብሔርን ልጅ በመስቀል ላይ መሞትን ለምን የሚጠይቅ ሆነ?"*

እነዚህና እነዚህን የመሳሰሉ ጥያቄዎች በብዙዎቻችን አዕምሮ ውስጥ የሚመላለሱና አጥጋቢ መልስ ያላገኘንላቸው ናቸው። ኢየሱስ በመስቀል ላይ ከተሰቀለበት ቀን አንስቶ አሁን እኛ እስካለንበት ዘመን ድረስ፣ *"የመስቀሉን ምስጢር"* ሰው ውስን በሆነው አዕምሮው ሊረዳው ያልቻለው፣ ወይም ትርጉም ያላገኘለት ነገር ነው። ፈጣሪው በተፈጣሪው እጅ በመስቀል ተሰቅሎ መሞት፣ የሰው አዕምሮ ሊረዳውና ሊቀበለው ከሚችለው በላይ መሆኑ ብቻ ሳይሆን፣ ለብዙዎች ፍጹም ሞኝነት መስሎ የሚታይ ነገር ነው። ለዚህ ነው ጳውሎስ፣

⊙ *"ክርስቶስ በመስቀል ላይ ተሰቅሎ ሞተ የሚለው ቃል ለሚጠፉት ሰዎች እንደ ሞኝነት ይቆጠራል..." ያለው (1 ቆሮ.1፡18)።*

የሚያስደንቀን የእርሱ መስቀል መሸከምና በመስቀል ላይ መሞት ብቻ ሳይሆን፣ እርሱን መከተል የሚፈልግ ማንኛውም ሰው መስቀሉን መሸከም ያለበት መሆኑ ነው። *"መስቀሉን የማይዝ፣ በኋላዬም የማይከ ተለኝ ለእኔ ሊሆን አይገባውም" ስላለ (የማቴ. 10፡38)፣* መስቀሉን ሸሽተን መኖር አንችልም። እንዲሁም ከመስቀሉ ውጪ ደህንነትን የምናገኝበት ሌላ መንገድ ስለሌለ፣ መስቀሉን ችላ ማለት አይሆንልንም። የክርስቶስ ተከታይ ለመሆን የግድ መስቀሉን መሸከም አስፈላጊ ስለሆነ፣ ራሳችንን ክደትን፣ መስቀሉን ተሸክመን *(ማር. 8፡34)* እንድንከተለው ቀጥተኛና ግልጽ የሆነ ትዕዛዝ ሰጠን እንጂ፣ *"መስቀሉን ለመሸከም ፈቃዳችሁ ነው ወይ?"* በማለት በሀሳቡ እንስማማ እንደሆነ አልጠየቀንም።

2. እግዚአብሔር የኢየሱስን በመስቀል መሞት ሲፈቅድ፣ ምን ያህል ኃጢአትን እንደሚጠላ ያሳያል

ኢየሱስ የመስቀል ሞት እንዲሞት ዓለም ከመፈጠሩ በፊት በእግዚ አብሔር የታቀደ ነው። ኢየሱስ በምድር ያሳለፈው ሰላሳ ሶስት ዓመት

ያከተመው፣ በመስቀል ላይ ተሰቅሎ ሲሞት ነው። ኢየሱስ እንደገና በእኛ ዘመን ቢወለድ፣ በአሁኑ ዘመን ያለነው ሰዎች ስለ ኢየሱስ የተለየ አመለ ካከት ይኖረን ይሆን? ምርጫ ቢሰጠን ከሞት ፍርድ ነጻ እንዲሆን የምንመ ርጠው በርባንን ይሆን ወይስ ክርስቶስን? ሕዝቡ በአንድ ድምጽ *"ይሰቀል!"* ብለው በኢየሱስ ላይ የሞት ፍርድ እንደፈረዱበት እኛም እንፈ ርድበት ይሆን? የምናስተላልፈው ፍርድ ከእነርሱ የተለየ ይሆናል ብዬ አላምንም። በሌላ ዓይነት ሞት እንዲሞት ሳይሆን፣ በክርስቶስ ዘመን እን ደነበሩት ሰዎች እኛም በመስቀል ላይ ተሰቅሎ እንዲሞት እንፈርድበት ነበር።

የኢየሱስ ሞት ድንገት የተፈጸመ ሳይሆን፣ በዚህ ዓይነት ሞት እንደሚሞት አስቀድሞ የተወሰነ ነው። ከብዙ መቶ ዓመት በፊት ነብዩ ኢሳያስ ስለ መከራውና ስለ ስቃዩ ሲተነብይ፣ *"እኛ ልንሸከመው የሚገባ ንን መከራና ሕማም እርሱ ተሸከመ፤ ይህም በእርሱ ላይ የደረሰበት ግርፋ ትና መከራ ሁሉ ከእግዚአብሔር የተላከ ቅጣት እንደሆነ አድርገን አሰ ብን። ይሁን እንጂ እርሱ ተወግቶ የቆሰለው ስለ ኃጢአታችን ሲሆን፣ በመ ገረፍ የደቀቀውም እኛ ስለ ፈጸምነው በደል ነው" አለ (ኢሳ. 53፡4-5)።* ብሉይ ኪዳን የአዲስ ኪዳን ጥላ ሲሆን፣ ብሉይ ኪዳን ላይ በምሳሌ የተጠ ቀሰው፣ በአዲስ ኪዳን ውስጥ ግልጽ ሆኖ ታይቷል።

"እነሆ የእግዚአብሔር በግ የዓለምን ኃጢአት የሚያስወግድ" (ዮሐ. 1፡29)፣ እንዲሁም፣

"መልካሙ እረኛ ሕይወቱን ስለ በጎቹ አሳልፎ ሰጠ" (ዮሐ. 10፡11)፣

የተባለለት፣ በመስቀል ላይ የሞተው ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። ክርስቶስ በመስቀል ላይ ከሞተበት ጊዜ ጀምሮ፣ ለብዙዎቹ በዘመናት *"የመስቀሉ ሀሳብ"* ምስጢር እንደሆነባቸው ነው። አንዳንዶች እርሱ የመስቀልን ሞት የሞተው ስለ እነርሱ ኃጢአት ዋጋ ለመክፈል እንደሆነ ሳይሆን፣ ለአንድ ዓይነት እውነት የቆመ ጀግና ሰማዕት አድርገው ይመለከቱታል። ሌሎች ደግሞ *"ክርስቶስ ሁሉን ነገር የከፈለልን በመሆኑ እኛ ምንም ማድረግ የለብንም"* ብለው የሚያምኑ ናቸው። እንደነዚህ ዓይነቶቹ ኢየሱስ

የሰዎችን ሞራል ለመለወጥ ብቻ እንደመጣ አድርገው የሚመለከቱት፣ የሰው ኃጢአት ምን ያህል ጥልቀት እንዳለው ፈጽሞ ያልተረዱ ናቸው። የኢየሱስ በመስቀል ላይ መሞት እግዚአብሔር ኃጢአትን ምን ያህል እንደሚጠላ ያሳየናል። በኃጢአት ምክንያት ተለይቶ የነበረውን ሰው ከእግዚአብሔር ጋር ለማስታረቅ ኢየሱስ የመስቀል ሞት መሞት አስፈለገው። ይህን በማድረግ ሰው ከእግዚአብሔር ጋር ሊኖረው የሚገባውን ግንኙነት ለማስተካከል በሩን የከፈተ ይሁን እንጂ፣ ሰው የግድ የራሱን ድርሻ መፈጸም አለበት። ድርሻውም ኃጢአቱን ተናዝዞ ከእግዚአብሔር ጋር መታረቅ ነው። በዚህ ዓይነት ሰው ድርሻውን ሲፈጽም እግዚአብሔር በልጁ በኢየሱስ ክርስቶስ አማካኝነት ራሱን ከዓለም ጋር ያስታርቃል።

3. መስቀሉ፣ ክርስቶስ ለእኛ የዋለልንን ውለታ ያሳያል

ወቅቱ፣ ጦርነቱ አልቆ ግዳጃቸውን የጨረሱ ወታደሮች ወደ አገራቸው የሚገቡበት ቀን ነው። ከመርከብ ሲወርዱ ሊቀበሏቸው ቤተሰቦቻቸው በናፍቆት እየጠበቋቸው ነው። የሚጠብቋቸው ወታደሮች ልክ ከመርከብ እንደ ወረዱ፣ ቤተሰቦቻቸው እየሮጡ ሄደው አንገታቸው ላይ ይጠመጠሙ ነበር። በዚያ ግርግር ውስጥ በሕይወት መኖሩን እርግጠኛ ያልሆነች አንዲት እናት ልጇን ለማግኘት በዓይኗ ትፈልግ ነበር። ጥቂት ከፈለገች በኋላ ልጇን ከሩቅ ስታየው ደስታ ውስጧን ፈንቅሏት "ያውና! በሕይወት አለ ልጄ"' ብላ እየሮጠች አንገቱ ላይ ተጠመጠመች። እራሱን ከእናቱ እያላቀቀ፣ "ቆይ የእኔ እናት!" ብሎ እየሮጠ ሄዶ አንድ ወታደር ይዞ ወደ እናቱ አመጣና፣ "የእኔ እናት ይሄ ልጅ በጣም ጥሩ ጓደኛዬ ነው! ከጠላት ጋር ፊት ለፊት ገጥመን ስንታኮስ፣ እኔ ያላየሁት አንድ የጠላት ወታደር ተኩሶ ሊገድለኝ ሲል፣ እየሮጠ መጥቶ እላዬ ላይ በመውደቅ፣ በእኔ ላይ ሊያርፍ የነበረው ጥይት እርሱን እንዲመታው አደረገ። እኔ ከሞት ዳንኩ፣ እርሱ ግን ለእኔ በተተኮሰችዋ ጥይት ተመትቶ ከፍተኛ ጉዳት ደረሰበት። ይኸው እንደምታይው ዓይኑ ሥውር ሆነ" አላት። ይህን ያደረገው እኔን ከሞት ለማዳን ነው" አላት። እናትየውም ዓይኖቿ በዕንባ ተሞልተው፣ "ለእኔና ለልጄ ስላደረግኸው በጎ ነገር፣ እግዚአብሔር ይስጥልኝ፣ አመሰግንሃለሁ" ለዘላለም ባለውለታዬ ነህ" አለችው።

በዚህ አስደናቂ ታሪክ ውስጥ፣ ኢየሱስ ለእኔና ለእናንተ ከዚያ ወታደር የበለጠ ውለታ የዋለልን መሆኑን እንረዳለን። እኛ ከዘላለም ሞት እንድንድን፣ በቀራንዮ ተራራ ላይ ተሰቃይቶ ሞተልን። እኛ ልንሰቀልበት በሚገባው መስቀል ላይ እርሱ ተሰቅሎ፣ እኛ ልንጠጣው የሚገባንን መራራ የሞት ጽዋ ጠጥቶ እኛን ከዘላለም ሞት አዳነን። ብዙዎች እየቀለዱበት *"አምላክ ከሆንክ እስቲ ከመስቀል ውረድ"* እያሉ ሲፈትኑት ከመስቀሉ ወርዶ ቢሆን ኖሮ፣ ያለመስቀል ደኅንነት ስለሌለ እኔና እናንተ በኃጢአታችን ምክንያት ለዘለዓለም በጠፋን ነበር። ነገር ግን እኛ እንድንድን እርሱ ሞተልን። ስለዚህ፣ ለእኛ ስላደረገው ትልቅ ነገር፣ ውለታው ከብዶብን በእግሩ ሥር ተደፍተን ከልባችን ልናመሰግነው ይገባናል።

እኛ የማንረባውን ለማዳን፣ የከበረው ጌታ ስለ እኛ ሞተልን። የእኛን ኃጢአት ይቅር ሊል፣ በደላችንን ሁሉ ተሸክሞ፣ የመስቀል ሞት ሊሞትልን ማንም ሳያስገድደው፣ ፈቅዶ ቀራንዮ ተራራን ወጣልን።

በኃጢአት የቆሸሸውን ሕይወታችንን ለማጽዳት ክቡር የሆነውን ደሙን አፈሰሰልን።

ኃጢአታችንን በመስቀሉ ላይ ስለ ተሸከመልን፣ በእርሱ የምናምን ልጆቹ ዛሬ ከኃጢአት ፍርድ ነጻ ሆንን።

ደስ የሚለን፣ መስቀሉን አልፈን ወደ ፊት ስንሄድ፣ የሞተልን የእግዚአብሔር በግ የሆነው ኢየሱስ ክርስቶስ ከሞት የተነሳ በመሆኑ፣ የምናየው ባዶ መቃብሩን የምናየው ባዶ ሆኖ ነው። የእኛ ጌታ ሞቶ የተቀበረ አምላክ ሳይሆን፣ ሞትን ድል አድርጎ የተነሳ፣ ሕያው የሆነ አምላክ ነው።

- *ታላቁ እስክንድር ጦር ሠራዊቱን እየመራ ከፐርሺያ ጋር ጦር ለመግጠም ይጓዝ ነበር። ጊዜው ክረምት ስለ ነበረ በበርዶው ውስጥ ተራራውን መውጣት ወታደሮቹን በጣም አዳክሟቸው ስለነበረ፣ ተስፋ ወደ መቁረጥ ደረጃ ደርሰው ነበር። ታላቁ እስክንድር የወታደሮቹን መዳከምና ተስፋ መቁረጥ ሲያይ፣ ወዲያው ከተቀመጠበት ፈረስ ወርዶ መካከላቸው ገብቶ በእግሩ ተራራውን መውጣት ሲጀምር፣ መጀመሪያ የቅርብ ተከታዮቹ፣ ቀጥሎ የጦር ሠራዊቱ የበላይ አዛዦች፣ ቀጥሎም ተራ ወታደሮች በድካማቸውና ተስፋ በመቁረጣቸው ሀፍረት ተሰምቷቸው ተነቃቅተው መሪያቸውን፣ ታላቁን እስክንድርን ተከትለው መጓዝ እንደ ጀመሩ ታሪክ ይመሰክራል።*

ክርስቶስም ሰማያዊ ዙፋኑን ትቶ፣ ከሰማይ ወደ ምድር ወርዶ፣ አስ ቀድሞ የራሱን መስቀል ተሸክሞ፣ የመስቀልን መራራ ጽዋ ለመጠጣት ወደ ቀራንዮ ተራራ በመውጣት ለእኛ ለተከታዮቹ ምሳሌ ሆኖልናል። ኢየሱስ፣ *"መስቀሉንም የማይዝ በኋላዬም የማይከተለኝ ለእኔ ሊሆን አይገባ ውም" (የማቴ. 10፥38)* ሲል፣

- እርሱ ያልተሸከመውን መስቀል *"ተሸከሙ"*፣ እርሱ ያልቀመሰውን መራራ ጽዋ *"ጠጡ"* ማለቱ አይደለም። *"መስቀሉን ተሸክማችሁ ተከተሉኝ"* ሲል፣ እርሱ ራሱ የሰጠንን መስቀል እንጂ፣ *በእኛ እጅ የተሰራውን መስቀል፣ ይኸውም በኃጢአታችን ምክንያት የሚደርስብንን መከራና ስቃይ ማለቱ አይደለም።* መስቀሉን ተሸክመን የምንጓዘው ከእርሱ ጋር እንጂ ብቻችንን ሆነን አይደለም። ከእኛ ጋር አብሮን ይጓዛል እንጂ፣ *"መንገዱ ያውና"* በማለት የምንጓዝበትን መንገድ ከሩቅ አያሳየንም።

- *"መስቀሉን ይዤ ከፊታችሁ ቀድሜ ስለማልፍ ከኋላዬ ሆናችሁ ተከተሉኝ"* ነው የሚለን። የተሸከምነው መስቀል በጣም ከባድ መስሎ ከተሰማን፣ መረዳት ያለብን እውነት ቢኖር፣ ከምንችለው በላይ እንድንሸከም የማያደርግ መሆኑን ነው። እኛ የተሸከምነውን እርሱ ከተሸከመው መስቀል ጋር ስናወዳድረው፣ የእኛ መስቀል በጣም ቀላል መሆኑን እንዘንጋ። መስቀሉን መሸከም አስቸጋሪና ከባድ ሲሆንብን፣ እርሱ ስለ እኛ ከዚህ የበለጠ መከራና ስቃይ የተቀበለ መሆኑን ተገንዝበን፣ ከማጉረምረም ይልቅ ስለ ክርስቶስ ስንል መስቀሉን በመሸከማችን የበለጠ ደስ ሊያሰኘን ይገባል። ስለ እርሱ ስንል የምንከፍለው ዋጋ ያንስበታል እንጂ አይበዛበትም።

ክርስቶስን መከተል ማለት ከክርስቶስ ጋር ሕብረት መፍጠር ማለት ነው። ከእርሱ ጋር ሕብረት ስንፈጥር፣ በመከራውም እንመስለዋለን። ይሁን እንጂ፣ የሚኖረን ደስታ ልንገልጸው ከምንችለው፣ ወይም አዕምሯችን ሊረዳው ከሚችለው በላይ ነው። ክርስቶስ መስቀሉን እንድንሸከም ሲያዝን፣ አጋዥ ሳይኖረን፣ ብቻችንን ሆነን አይደለም። አንዳንድ ጊዜ መስቀሉ ከብዶብን ከትከሻችን አውርደን ለመጣል ትንሽ ሲቀረን፣ በትክክለኛው ጊዜና ሰዓት ደርሶ ከነመስቀላችን ይሸከመናል። ብዙዎቻችን ስለ እኛ የመስቀልን ሞት የሞተልንን ጌታ አንድ ቀን ፊት ለፊት አግኝተነው በእግሩ ሥር ወድቀን፣ *"ስለ እኔ ሞተህ አዳንከኝ"* ብለን የምናመሰግንበትን ቀን እንናፍቃለን። *"እኔ ሄጄ ሥፍራ አዘጋጅላችኋለሁ፣ እኔ ባለሁበት እንድትሆኑ ልወስዳችሁ እመጣለሁ"* የሚል ተስፋ ስለሰጠን፣ ተመልሶ የሚመጣበትን ቀን፣ ወይም እኛ ወደ እርሱ የምንሄድበትን ቀን በናፍቆት እንጠብቃለን።

አንድ ጊዜ አንድ የቤተ ክርስቲያን መጋቢ ዘመናን ሙሉ ከጌታ ጋር ያሳለፈችውን አንዲት የሰማንያ ስምንት ዓመት አሮጊት ለመጠየቅ እቤቷ ሄደ። አብሯት ከጸለየ በኋላ ሲሰናበታት፣ "እግዚአብሔር ብዙ ዕድሜ እንዲሰጥሽ እመኝልሻለሁ" አላት። ሴትዮዋም፣ "ብዙ ዕድሜ እንዲሰጠኝ አትመኝልኝ። ቶሎ ሄጄ ከኢየሱስ ጋር መሆን እፈልጋለሁ" አለችው። ቤቷን እያሳየችው፣ "ይህን ሊወድቅ የደረሰውን ቤቴን ተመልከት! ጣራው ያፈሳል። በረንዳው ሊፈርስ ትንሽ ነው የቀረው። ይህን የፈራረሰ ጎጆ ተሰናብቼ የሰው እጅ ወዳል ሠራው ዘላለማዊ ቤቴ ቶሎ መሄድ እፈልጋለሁ" አለችው።

ይህን ዓይነቱን የደህንነት በር የከፈተልን፣ በፍቅር የተሞላው፣ በመስቀል ላይ የሞተልን ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። ያለመስቀል ደህንነት የለም።

4. ለአማኞች ኢየሱስ በመስቀል ላይ የሞተበት ቀን ልዩ ነው

ዓለም ከተፈጠረ ጀምሮ በዓለም ውስጥ ብዙ አስደናቂ የሆኑ ሁኔታዎች የተከናወኑባቸው፣ ልዩ የታሪክ ምዕራፍ የተነደፈባቸው፣ ብዙ አስደናቂ የሆኑ ቀናት መጥተው አልፈዋል። ከእነዚህ ውስጥ አስደናቂው ቀን፣ እኔና እናንተ በሕይወታችን ልንረሳው የማንፈልገው ቀን የትኛው ይሆን?

- *ከእናታችን ማህጸን የወጣንበት ቀን፣ ወላጆቻችን "ልጅ ተወለደልን" ብለው "ዕልል!" ያሉበት ቀን ይሆን?*
- *በሕይወታችን ልንረሳው የማንፈልገው ቀን ትምህርታችንን ጨርሰን የተመረቅንበት ቀን ይሆን?*
- *ወይስ ትዳር የመሠረትንበት የጋብቻችን ቀን ይሆን? ልጆቻችን የተወለዱባቸው ቀናት ይሆኑ?*
- *በሕይወታችን ልንረሳው የማንፈልገው ቀን የሰው ልጅ ታላላቅ ነገሮችን የፈለሰፈባቸው ቀናት ይሆኑ?*
- *ይኸውም፣ በዓይሮፕላን የበረረበት፣ ውሃ ላይ በመርከብ የተንሳፈፈበት፣ እንዲሁም እግሩን ለመጀመሪያ ጊዜ ጨረቃ ላይ ያሳረፈበት ቀን ይሆን?*
- *በሕይወታችን ልንረሳው የማንፈልገው የብዙዎች ደም እንደ ውሃ የፈሰሰበት፣ ሥጋቸው የተቆራረጠበት፣ አጥንቶቻቸው የተከሰከሰበት ያ የጨላማ ዘመን ይሆን? ....*

ከቀናት ሁሉ በታሪክ ውስጥ ደምቃና ጎልታ የምትታይ፣ በሕይወታችን ፈጽሞ ልንረሳት የማይገባን አንድ ቀን አለች። ያችም፣ ፍጹም አምላክ፤ ፍጹም ሰው የሆነው፤ በታላቅነቱ ፈጽሞ ተወዳዳሪ የሌለው የእግዚአብሔር ልጅ የሆነው ኢየሱስ ክርስቶስ በመከበር ፈንታ የተዋረደባት፤ የሚሰቀልበትን የራሱን መስቀል እንደ ክፉ ወንጀለኛ የተሸከመባት ቀን ናት። ያቺን ቀን በሕይወታችን ፈጽሞ ልንረሳት የማንችላት፤ ከልባችን የምንወዳት ልዩ ቀን ናት። የእኔና የእናንተ ፍጹምና ቅዱስ ጌታ፤ ምድርን እንዳያረክስ ተብሎ እንደ ክፉ ወንጀለኛ በሰማይና በምድር መካከል ሆኖ በመስቀል ላይ የተንጠለጠለባት፤ ያቺ ቀን ከቀናት ሁሉ ተለይታ የተባረከች እንጂ ተራ ቀን አይደለችም።

ለመጀመሪያ ጊዜ ሰማይና ምድር የተገናኘባት፤ የሰው ልጅ ከአምላኩ ጋር የታረቀባት፤ በቅዱሱና በቅዱስ-ቅዱሳን መካከል የነበረው መጋረጃ፣ ከላይ እስከታች ለሁለት ተሰንጥቆ ወደ ቅዱስ-ቅዱሳን መግባት እንዲቻል በሩ ክፍት የሆነበት ቀን ነው። ድንቅ ሥራ የተሠራባት፤ ያቺ ቀን ልዩ ቀን ናት። ሰውን ከእግዚአብሔር ለይቶት የነበረው የኃጢአት ግድግዳ የፈረሰባት፤ እግዚአብሔር አብ ፍቅሩን በሙላት ለሰው ልጅ የገለጸባት ያቺ ቀን፤ ከቀናት ሁሉ የተለየች ቀን ናት። ያቺ ቀን በተለይ የደህንነት ብርሃን በርቶልን ለተቀበልነው ሰዎች ልዩ ቀን ናት። ያቺ ቀን ከቀናት ሁሉ የበለጠ የተባረከች ናት። ፍጹም የሆነው ኢየሱስ ክርስቶስ ለሰው ልጅ ሲል መስቀሉን የተሸከመባት፤ መራራ ጽዋ የጠጣባት፤ በሰማይና በምድር መካከል የተንጠለጠለባት፤ በጦር ተወግቶ ከጎኑ ደምና ውሃ እንዲፈልቅ የሆነበት፤ የእግዚአብሔር ልጅ የሆነው ኢየሱስ ክርስቶስ *"ኤሎሄ! ኤሎሄ! ለማሰብቅታኒ፤ አምላኬ! አምላኬ! ለምን ተውኸኝ?"* ብሎ የጮኸባት፤ መጨረሻ ላይ *"ተፈጸመ"* ብሎ በመጮኽ የመጨረሻውን እስትንፋስ ተንፍሶ ሕይወቱን ስለ እኔና ስለ እናንተ የሰጠባት ያቺ ቀን ልዩ ቀን ናት።

5. እግዚአብሔር ለእኛ ያለው ፍቅር አስደናቂ ነው

ሁላችንም በመስቀሉ አማካኝነት የሚገኘውን መልካም ነገር ለመቀበል ፈቃደኞች ነን። መስቀሉ ከሚያስገኛቸው መልካም ነገሮች መካከል አንደኛው *"የሕይወታችን ደህንነት"* ነው። ስለሆነም፣ አምነን ለተቀበልነው፣ በመስቀሉ አማካኝነት ደህንነትን ሰጥቶናል። ይሁን እንጂ፣ አንዳንዶቻችን መስቀሉን ለመሸከም፣ መስቀሉ የሚያስከፍለውን ዋጋ ለመክፈል ግን ፈቃደኞች አይደለንም። *ጀርመናዊው ዲትሪች ባንሆፈር፣* በእምነቱ ምክንያት ተሰቅሎ የሞተው፣ *"ዘ ኮስት ኦፍ ዲሳይፕልሺፕ"* (The Cost of Discipleship) *(ደቀመዝሙርትነት የሚያስከፈለው ዋጋ)* በሚለው መጽሐፉ ክርስቲያኖች "ጸጋውን" እንዴት ርካሽ እንዳደረጉት ገልጿል። ባንሆፈር፣ መስቀል የሌለበት፣ እንዲሁም *ደቀ መዝሙርነት የሌለበት ጸጋ፣ "ርካሽ ጸጋ ነው" ይላል።*[2] የክርስቶስ ደቀ መዝሙር መሆን፣ በክርስቶስ መንፈስ መሞላትን፣ ክርስቶስ በተጓዘበት መንገድ መጓዝን ይጠይቃል። ክርስቶስ የተጓዘበትም መንገድ የመስቀል መንገድ እንደሆነ ከላይ ተመልክተናል። ስለዚህ ያለመስቀል፣ የክርስቶስ ደቀ መዝሙር መሆን አይቻልም። ኢየሱስም *"ሊከተለኝ የሚወድ ራሱን ይካድ፣ መስቀሉን ተሸክሞ ይከተለኝ"* ብሏል (የማቴ. 16፥24)።

ለእኔና ለእናንተ ሲል ስለ ተሰቃየው፤ ራሱን አሳልፎ ስለ ሰጠው ጌታ ምን እንበል? ለእኛ ለአመጸኞች፣ ለኃጢአተኞችና ለበደለኞች ራሱን አሳልፎ መስጠቱ፤ የመስቀሉን ውርደት መቅመሱ፤ ስለ እኛ ሲል የክቡር ዙፋኑን ትቶ ወደ ምድር ወርዶ የመከራን ጽዋ መጠጣቱ፤ እግዚአብሔር ለእኔና ለእናንተ ያለውን አስደናቂ ፍቅር ያሳያል። ፍጹም የሆነው ጌታ ስለ እኛ ሲል ተወነጀለ፤ ተናቀ፤ ተቀለደበት፤ ተተፋበት፤ ተገረፈ፤ በመጨረሻም ተፈርዶበት በሰማይና በምድር ተንጠልጥሎ እንዲሞት ተደረገ። ለእኛ ለከፉዎች፣ በጎ ነገር

---

[2] Dietrich Bonhoeffer. The Cost of Discipleship, The Macmillan co. New York c1959.

ለማይገባን፣ ለእኛ ለበደለኞች ሲል ተሰቃይቶ ሞተ። በእኛ ምትክ ሆኖ እግዚአብሔር የሚፈልገውን የጽድቅ ዋጋ ከፈለልን። ሕይወት እንድናገኝ፣ ለእኛ ሲል መቃብርን ፈንቅሎ ከሞት ተነሳልን። ይህን ጌታ እንዴት እንውደደው? አንዳንዶቻችን *"የሚበቃውን፣ ወይም የሚገባውን ያህል እወደው ይሆን?"* ብለን ራሳችንን እንጠይቃለን። ደስ የሚለን፣ የእግዚአብሔር ፍቅር ሁኔታዎች የማይለዋውጡት፤ *"እናንተ ከወደዳችሁኝ ብቻ መልሼ እወዳችኋለሁ"* የማይለን መሆኑ ነው።

አንድ ጊዜ፣ ዘመኑን ሙሉ ከጌታ ጋር ያሳለፈ አንድ ክርስቲያን ታሞ ይሰቃይ ነበር። የዚህ ሰው ስቃይ በሰውነት ውስጥ የሚሰማው ህመም ሳይሆን በአዕምሮው የሚመላለስ አሳብ እያስጨነቀው ነበር። ክርስቲያን መሆኑ አጠራጥሮት፣ መንግሥተ ሰማይ አልገባም ይሆን? በማለት ፍርሃትና ጥርጣሬ አዕምሮውን ሞልቶት አይደለም። ያስጨነቀው ግን "ለጌታ በቂ የሆነ ፍቅር አይኖረኝም ይሆናል" ብሎ በማሰብ ነበር። በዚህ ሁኔታ ላይ እያለ አንድ ክርስቲያን ሰው ሊጠይቀው መጣ። ለዚያም ወዳጁ የሚሰማውን ጭንቀት ነገረው።

ያም በጌታ ጥበብ የተሞላ ሰው፤ የዚያን ሕመምተኛ ሰው ጭንቀት ለማሳረፍ እንዲህ አለው። "አሁን ከአንተ ተለይቼ ወደ ቤቴ እሄዳለሁ። እቤቴ ስደርስ ገና አንድ ዓመት ያልሞላትን ሕጻን ልጄን ከተኛችበት አንስቼ ጉልበቴ ላይ አስቀምጬ የሚያማምሩ ዓይኖቿን እያለሁ። የምታሰማውንም ድምጽ ትርጉሙ ባይገባኝም እንኳ ጆሮዎቼ ተከፍተው በደስታ ያዳምጧታል። ምንም ያህል ደክሞኝ ብገባም የእርሷ አጠገቤ መሆን ድካሜን ሁሉ ያስረሳኛል። በቃላት መግለጽ ከምችለው በላይ እጅግ በጣም እወዳታለሁ። እርሷ ግን እኔ የምወዳትን ያህል አትወደኝም። እንደምትወደኝም አላውቅም። በአንድ ምክንያት ልቤ ቢያዝን፣ ልቤ ቢሰበር "አባቴ ምን ሆነ?" ብላ ስለ እኔ በመጨነቅ ያለ እንቅልፍ አታድርልኝም። እኔ ብሞት በጥቂት ቀናት ውስጥ ትረሳኛለች። ይህቺ ልጄ እኔን ወጪ ከማስወጣቷ በቀር፣ አን

ድም ሳንቲም ገቢ አታስገኝልኝም። ሀብታም ሰው አይደለሁም። ይሁን እንጂ፥ እርሷን በገንዘብ የምገዛት ቢሆን ኖሮ ምንም ያህል ገንዘብ ከፍዬ እገዛት ነበር። ታዲያ እኔ እንደምወዳት ትወደኛለች? ከመውደዴ በፊት እንድትወደኝ፥ አንድ ነገር እንድታደርግልኝ እጠብቃለሁ? የእግዚአብሔርም ፍቅር ልክ እንደዚሁ ነው። አንተ ለመውደድህ እርግጠኛ ባትሆንም፥ እርሱ ይወድሃል" በማለት አጽናናው። ያም ሰው በዚህ ዓይነት እግዚአብሔር ለልጆቹ ስላለው እውነተኛ ፍቅር ሲሰማ ዕንባዎቹ በጉንጮቹ ላይ ይፈሱ ነበር። "አሁን ገባኝ። ቁም ነገሩ ያለው እኔ ለእግዚአብሔር ያለኝ ፍቅር ሳይሆን፥ እግዚአብሔር ለእኔ ያለው ፍቅር ነው" አለ።

"እግዚአብሔር የደህንነትን መንገድ ከባድና ጠባብ ለምን አደረገው?" ብለን ብዙዎቻችን መጠየቃችን አይቀርም። ይህን መንገድ የመረጠው፣ እግዚአብሔር ለሰው ያለውን ትልቅ ፍቅር የሚገልጽበት፣ እንደ ዓይኑ ብሌን የሚያየውን አንድያ ልጁን በመስቀል ላይ እንዲሞት አሳልፎ ከመስጠት የበለጠ ወይም የተሻለ ሌላ መንገድ እንደሌለ ስላወቀ ነው። በዚህም የሰው ልጅ ደህንነት በርካሽ የተገኘ እንዳልሆነ መግለጹ ነው። ስለ ሰው ደህንነት እግዚአብሔር ከፍተኛ ዋጋ ከፍሏል። ያም እንደ ዓይኑ ብሌን የሚወደውን አንድያ ልጁን መስዋዕት አድርጎ በመስጠት ነው።

- *"...እግዚአብሔር አንድ፡ያ ልጁን እስኪሰጥ ድረስ ዓለሙን እንዲሁ ወዶአልና" ይላል (ዮሐ. 3፡16)።*

ለሰዎች ደህንነት ሲል መላእክትን መስጠት ሲችል፣ እንደ ዓይኑ ብሌን የሚያየውን አንድያ ልጁን ምንም ሳይሳሳ አሳልፎ ከመስጠት የበለጠ ሌላ የፍቅር መግለጫ የለም። እግዚአብሔር ስለ ሰዎች ደህንነት ሲል ከፍተኛ ዋጋ የከፈለበትን እኛ *"ርካሽ"፣ ወይም መስቀል የሌለበት ስና*ደርገው ደስ አይለውም። ሰው ለዘላለም የሚጠፋው ኃጢአት ስለ ሠራ ብቻ ሳይሆን፣ ከፍተኛ ዋጋ ከፍሎ እግዚአብሔር ያዘጋጀለትን ደህንነት ረግጦ ወይም ችላ ብሎ በመሄዱ ነው። በጣም ቅርቡ የነበሩት ደቀ መዛሙርቱ

እንኳን ስለ መስቀል ሞቱ መስማት አይፈልጉም ነበር። ደጋግሞ ቢነግራቸውም፣ *መስቀል የሌለበት ደህንነት ይጠብቁ ነበር።* ኢየሱስ አልፎ እንደሚሰጥና እንደሚሞት ሲናገር፣ ይህን መስማት የማይፈልገው ጴጥሮስ አንድ ጊዜ ኢየሱስን ወደ ጎን ወስዶ *"እንዲህ አትበል"* በማለት ሊገስጸው እንደሞከረ እናውቃለን። ኢየሱስን ያስቆጣው ወደዚህ ዓለም የመጣበትን ዋና ምክንያት ወይም ዓላማ ጴጥሮስ ያልተረዳ መሆኑ ብቻ ሳይሆን፣ ተልዕኮውን እንዳይፈጽም ሊያደናቅፈው በመሞከሩ ነበር። ለዚህ ነው ኢየሱስ ጴጥሮስን፣ *"አንተ ሰይጣን! ወዲያ ሂድ"* በማለት የገሰጸው።

ዛሬም ስለ ክርስቶስ መስቀል፣ ስለ ቀመሰው ስቃይ፣ እንዲሁም ስለ መከራው፣ በሚያሳዝን ሁኔታ በሰዎች እጅ በጭካኔ ተሰቅሎ መሞቱ ሲሰበክ መስማት የማይፈልጉ ብዙዎች አሉ። ከድንግል ማርያም መወለዱን፣ ፈዋሽነቱን፣ ተአምር ሠሪ አምላክ መሆኑን ብቻ እንጂ ስለ መስቀሉ እንድንሰብክ የማይፈልጉ ብዙ ሰዎች አሉ። *አሜሪካዊው ሜል ጊብሰን "ዘ ፓሽን ኦፍ ክራይስት" (The Passion of Christ)* የሚለውን በዓለም ዙሪያ ተደናቂነትን ያስገኘውን ፊልም ብዙዎቹን እንዳስለቀሰ የታወቀ ነው። ይሁን እንጂ፣ ፊልሙ ያበሳጫቸውም ሰዎች እንደ ነበሩ ይታወቃል።

የዘመኗ ቤተ ክርስቲያን፣ የአንዳንዶቹን ፍላጎት ለማሟላት ስትል መስቀል የሌለበትን ወንጌል በመስበክ፣ መስቀሉን ከቤተ ክርስቲያን ለማስወጣት የምትሞክር ትመስላለች። ስለ ፈውስ፣ ስለ ብልጽግና ትሰብካለች፤ ስለ መስቀሉ መስበኳን ግን ያቆመች ትመስላለች። ይህ እንዲህ ሊሆን የቻለው፣ የሕዝቡን ፍላጎት እያየች የምትሰብክ በመሆኗ ነው። ዛሬ ሕዝቡ መስማት የሚፈልገው የሚያስጨበጭብ፣ ሃሌሉያ የሚያሰኝ፣ አፍን በሳቅ የሚሞላውን ነው። አገልጋዮቹም ይህንን በመረዳት *"ይሄ ይሆንልሃል፣ ያንን ታገኛለህ..."* እያሉ ያባብሏቸዋል እንጂ፣ *"መስቀል ትሸከማላችሁ፣ የምትጓዙበት መንገድ ጠባብና አስቸጋሪ ነው..."* ብለው አይነግሯቸውም። ጳውሎስ በመጨረሻው ዘመን ያሉት ሰዎች ምን ዓይነት ትምህርት መስማት እንደሚፈልጉ ለጢሞቴዎስ ሲጽፍለት፣

- *"...ሰዎች ትክክለኛውን ትምህርት የማይቀበሉበት ጊዜ ይመጣል፤ ከዚህ ይልቅ ለገዛ ምኞቶቻቸው የሚስማማውን የሚያሳክክ ጆሯቸው ሊሰማ የሚፈልገውን እንዲነግሯቸው በዙሪያቸው ብዙ አስተማሪዎችን ይሰበስባሉ። እውነትን ከመስማት ጆሮአቸውን ይመልሳሉ፣ ወደ ተረትም ዘወር ይላሉ"* አለ (2 ጢሞ. 4፥3-4)።

በአሁኑ ዘመን ስብከታችን ብቻ ሳይሆን አምልኮታችን፣ እንዲሁም የምንዘምራቸው መዝሙሮቻችንም በጣም ተለውጠዋል። ቀደም ሲል እንዘምራቸው የነበሩት መዝሙሮቻችን፥

- *"...መስቀሉ ማማሩ... መስቀል ከፊቴ ዓለም ከኋላ..."*
- *"ትዝ ይለኛል ያ መድኅኔ በእንጨት ላይ የሞተው ስለ እኔ። ትውስ ይለኛል የመስቀል ፍቅሩ፣ ያደረገልኝ ውለታው ሁሉ።"*
- *"የጌታዬን ፍቅር ሳስበው፣ በመስቀል ለእኔ ሲል የሞተው። የደም ላብ በሲቃ ያላበው፣ በመስቀል ላይ የሞተው። ጌታዬ ተዋርዶ የቆሰለው፣ መርገሜን ለመውሰድ የታገሰው፣ የጌታዬን ፍቅር ሳስበው፣ አመሰግኘ፣ አመሰግነው ይለኛል፣ ፍቅሩ ያስገድደኛል"* የሚል ነበር።

በአሁኑ ጊዜ ግን ዝማሬያችን፣ *"...አደረግሽልኝ... ድሃ ነበርኩ፣ አበለጸግሽኝ..."* የሚል፣ በእግዚአብሔር ላይ ሳይሆን፣ በሰው ፍላጎት ላይ ያተኮረ፣ ሰማያዊው ላይ ሳይሆን ምድራዊ ብልጽግና ላይ ያረፈ ሆኗል። እኛ ወንጌሉን ለመስበክ ተጠርተናል የምንል አገልጋዮች፣ በወንጌል ያፈራናቸውን ነፍሳት አንድ ቀን በእግዚአብሔር ፊት ይዘን ስንቀርብ፣ ሕይወት ያላቸውን ሳይሆን በመንፈሳዊ ሕይወታቸው ሬሳ የሆኑትን ከሆነ፣ ባፈራነው ፍሬ የምናፍር መሆናችን ብቻ ሳይሆን፣ በእግዚአብሔር ዘንድም ተጠያቂዎች መሆናችንን መዘንጋት የለብንም። የዚህም መጽሐፍ ዋና ዓላማ የጻፍኳቸውን መጽሐፍት ቁጥር ለማብዛት ሳይሆን፣ ይህንን እውነት ለማሳየት ነው።

6. ኢየሱስ "ይለፈኝ" ያለው ጽዋ ምንን ያጠቃልላል?

ኢየሱስ በጌቴሴማኒ ሲጸልይ፣ *"አባት ሆይ! የሚቻልህ ከሆነ ይህ የመከራ ጽዋ ከእኔ ወዲያ ይለፍ፤ ነገር ግን እንደ አንተ ፈቃድ ይሁን እንጂ እንደ እኔ ፈቃድ አይሁን"* አለ (ማቴ. 26፥39)። ኢየሱስ ሊጠጣው ስላለው *"የመከራ ጽዋ"* በእኛ ኃጢአት ምክንያት እንጂ ስለራሱ ኃጢአት እንዳልሆነ ግልጽ ነው። ሊጠጣው የተዘጋጀው ትልቁና አስደንጋጭ የሆነው የዓለም ኃጢአት ከመጠን በላይ በነፍሱ ላይ ከፍተኛ ጭንቀት፣ በሕሊናው ላይ ውጋት ሆኖበት ነበር። ሰዎች ለእግዚአብሔር ትዕዛዝ ታዛዦች አልነበሩም። መተላለፋቸውና ግዴለሽነትታቸው ቅዱስ የሆነውን እግዚአብሔርን መስደባቸውና ማዋረዳቸውን ይገልጽ ነበር። ኢየሱስ በጌቴሴማኒ ሊጠጣው የተዘጋጀው፣ ከላይ የገለጽነውንና የከፋውን የዓለም ኃጢአት የሞላበትን ጽዋ ነበር። በአሁኑ ጊዜ ዓለማውያን፣ ስለ ኃጢአት ግድ የሌላቸው ሰዎች ብቻ ሳይሆኑ፣ ክርስቲያኖችም፣ "እግዚአብሔርን እናውቃለን" የሚሉትም፣ ኃጢአትን አቃልለውና አሳንሰው ያዩታል። ኢየሱስ ግን የተመለከተው እንዲህ አልነበረም። ነፍሱን ስላስጨነቀው፣ እግዚአብሔር አብን *"የሚቻልና ፈቃድህ ቢሆን ከእኔ ይህ ጽዋ ይለፍ"* ብሎ ጸልዮ ነበር። እግዚአብሔር ስለ ኃጢአት ያለው አመለካከት በግልጽ በጌቴሴማኒ ውስጥ ታይቷል። በጌቴሴማኒ የአትክልት ሥፍራ የምናየው የሰው ልጅ በቃላት ሊገልጸው ከሚችለው በላይ የሆነው የኢየሱስ ክርስቶስን የመከራ ጣር ነው። ጌቴሴማኒ የሰው ልጅ ኃጢአት ምን ያህል ትልቅና አስከፊ፣ እንዲሁም የሚዘገንን መሆኑን ያሳየናል።

7. የጌቴሴማኔው ጽዋ

ኢየሱስ የመጨረሻውን ዕራት ከደቀ መዛሙርቱ ጋር ከበላ በኋላ ጌቴሴማኒ ወደሚባለው ሥፍራ ሄደ። በቅርብ አብረውት ለነበሩት ሦስቱ ደቀ መዛሙርት ለዮሐንስ፣ ለጴጥሮስና ለያዕቆብ፣ *"ለመሞት እስከደርስ ድረስ አዝኛለሁ፤...እኔ እዚያ ሄጄ እስክጸልይ፣ እናንተ እዚህ ቆዩ"* አላቸው *(ማቴ. 26፥38)*። ለብቻውም ሆኖ *"አባት ሆይ! የሚቻልህ ከሆነ ይህ*

የመከራ ጽዋ ከእኔ ወዲያ ይለፍ፤ ነገር ግን እንደ አንተ ፈቃድ ይሁን እንጂ እንደ እኔ ፈቃድ አይሁን" ብሎ ጸለየ (ማቴ. 26፡39)። ከጸሎት ሲመለስ አብረውት እንዲተጉ፣ መከራውን ብቻውን እንዳይሸከም፣ እንዲያግዙት ደጋግሞ ጠይቋቸው ነበር። እነርሱ ግን በዕንቅልፍ ተሸንፈው አብረውት ሊታገሉ አልቻሉም። ኢየሱስ ያንን የመሰለ የመቃተት ጸሎት እንዲጸልይ ያደረገው ጽዋ ከመጠን በላይ መራራ በመሆኑ እንደሆነ እንገምታለን። የደም ላብ እስኪያልበው ድረስ ነፍሱ ተጨንቃ ነበር።

ክርስቶስ ካለፈባቸው ልዩ ልዩ ትግሎች ውስጥ አንደኛው *በጌቴሴማኔ የአትክልት ሥፍራ* ውስጥ የነበረው ብርቱ መንፈሳዊ ትግል ነው። *"ጌቴሴማኔ" ማለት ተጨምቆ የወጣ ዘይት ማለት ነው።*[3] በዚህ ስፍራ የወይራ ዘይት እየተጨመቀ መድኃኒትነት ያለው ዘይት ይመረት ስለ ነበረ፣ *"ጌቴሴማኔ"*የሚል ስም ተሰጠው። ክርስቶስ የዓለም ኃጢአት ተጭኖት የደም ላብ ያላበው በዚህ ሥፍራ ስለሆነ፣ *"ጌታሴማኔ"* ተብሎ መጠራቱ ተገቢ ነው። ጌቴሴማኔ፣ ኢየሱስ እስከ መስቀል ሞት ድረስ ታዛዥ ለመሆን፣ ለእግዚአብሔር ፈቃድ ራሱን ሙሉ በሙሉ የሰጠበት ሥፍራ ነው። የጌቴሴማኔን ትርጉም እንደሚገባው ባናውቅም፣ ለኃጢአታችን ተገቢ የሆነውን መስዋዕት ለማቅረብ ኢየሱስ እስከ መስቀል ሞት ድረስ መሄዱን፣ እንዲሁም ብቸኛ ሆኖ የእግዚአብሔርን ቁጣ ቀምሶ ያለፈ መሆኑን ግን እናውቃለን።

7-ሀ መከራ የሞላበት ጽዋ

"ጽዋው" ክርስቶስ በመስቀል ላይ የሚጠብቀውን ከባድ መከራ የሚያሳይ ነበር። የመከራውን ጥልቀትና ስፋት ለመረዳት ኢየሱስ ፍጹም ሰው ብቻ ሳይሆን ፍጹም አምላክ መሆኑንም ማወቅ ይጠቅማል። ኢየሱስ አምላክ ከሆነ፣ የአምላክነት ባሕሪ እንዳለው ግልጽ ነው። ይህንንም በሚያስተምረው ትምህርት፣ በሚፈጽማቸው ታምራት፣ እንዲሁም ሁሉን በማ

[3] Theodore W. Engstrom, ed. Great Sermon by Great American Preachers, Zondervan Publishing House, Grand Rapids, MI.

ድረግ ችሎታው አስመስክሯል። በሌላ በኩል ደግሞ ፍጹም ሰው ነበር። እንደ እኔና እንደ እናንተ ሥጋ የለበሰ፣ ነፍስ ያለው ነበረ። ከሌላው ሰው የሚለይበት ነገር ቢኖር ኃጢአት የሌለበት ፍጹም ሰው መሆኑ ነው። እንደ እኛ ተርቧል፤ እንደ እኛ ተጠምቷል። እንደ እኛ በስጋው ድካም ይሰማው ነበር። እንዲሁም የሾኸ አክሊል ሲደፉበት ቆስሎ ደሙ ፈሷል፤ በመገረፍ ቆስሏል፤ በሚስማር ከእንጨት ጋር አጣብቀውታል፤ በጦር ወርውረው ጎኑን ወግተውታል። ኢየሱስ በስጋው የቀመሰውን መከራ መዝሙረኛው ሲገልጽ፣ *"ጉልበቴ ደከመ እንደ ውሃ ፈሰሰ፤ አጥንቶቼ ሁሉ ከመገጣጠሚያቸው ተለያዩ፤ ልቤም እንደ ሰም በውስጤ ቀለጠ። ጉሮሮዬ እንደ ሸክላ ደረቀ፤ ምላሴም ከላንቃዬ ጋር ተጣበቀ፤ እንደ ሞተ ሰውም በትቢያ ላይ ጣልኸኝ። ክፉ ሰዎች እንደ ውሻ መንጋ ከበቡኝ እጆቼንና እግሮቼን ቸነከሩ። አጥንቶቼ ተቆጠሩ፤ ጠላቶቼም በጥላቻ ዐይን ተመለከቱኝ። ልብሶቼን ተከፋፈሉ፤ በእጀ ጠባቤም ላይ ዕጣ ተጣጣሉ" አለ (መዝ. 22፡14-19)።* ኢየሱስ በጌቴሴማኒ የቀመሰው ጽዋ፣ ሥጋዊ ስቃዩና መከራው በከፊል ነው። ሌሎችም ይህን ዓይነቱን መከራ በመስቀል ላይ ተሰቅለው አልፈዋል። ከሥጋዊ መከራ የበለጠው ኢየሱስ የቀመሰው ሌላ መከራ፣ ከዚያ እጅግ በጣም የከፋ ነው።

ከሁሉም የከፋው ኢየሱስ በነፍሱ ውስጥ የቀመሰው መራራ ጽዋ ነው። ኢየሱስ እንደ ሥጋዊ ሰው ነፍስ ነበረው። ከሰው የሚለየው ግን የእርሱ ነፍስ ከኃጢአት ፍጹም ንጹህ መሆኑ ነው። እንደ ሰው ነፍሱ ትጨነቅ ነበር። የሚያሳዝን ነገር ሲያጋጥመን እኛ ሰዎች ከውስጥ ነፍሳችን ትጨነቅብናለች። ልክ እንደ እኛ የእርሱም ነፍስ ትጨነቃለች። አግባብ ያልሆነ ነገር በሌላውም ሆነ በእኛ ላይ ሲፈጸም ነፍሳችን ትታወካለች። የክርስቶስም ነፍስ ከእኛ የበለጠ ትታወካለች። ጠላቶቻችን እኛን ለማጥፋት የተንኮል ሥራ ሲፈጽሙብን ውስጣችን እንደሚታወከው ሁሉ፣ የእርሱም ከዚያ የበለጠ ይታወካል። የረዳናቸው፣ ያገዝናቸው፣ በጎ ያደረግንላቸው ሰዎች በምስጋና ፈንታ ጠላቶች ሲሆኑብን ነፍሳችን እንደምታዝን፣ የእርሱም ከዚያ የበለጠ ያዝናል። በራሱ ላይ የደፉበት የሾኸ አክሊል፣ ሥጋውን ወግቶ አቆሰለው፤ ሲሰድቡትና ሲቀልዱበት ግን ነፍ

ሱን ወጋው። ሚስማር ሥጋው ውስጥ ሰርጉዶ በመግባት ካሰቃየው የበለጠ፣ የራሱ የሆኑት ጥለውት ሲሸሹ፣ ቅርቤ ናቸው ያላቸው ሲክዱት ሕመሙ የበለጠ እንደተሰማው፤ ውስጡን ከመጠን በላይ እንዳቆሰለው እርግጠኛ ነን። ጠቢቡ ሰሎሞን *"በሕይወት ለመኖር ያለህ ተስፋ ሕመምህን እንድትታገስ ይረዳሃል፤ ይህ ተስፋ ከሌለህ ግን የተሰበረውን መንፈስህን ማንም ሊጠግነው አይችልም"* አለ (ምሳሌ 18፡14)።

በጌቴሴማኒ ክርስቶስን ፊት ለፊት የገጠመው በነፍሱ ውስጥ የተሰማው ስቃይ ነው። ይህን ዓይነቱ ሥቃይ ሲሰማው ነው ኢየሱስ *"አባት ሆይ! የሚቻልህ ከሆነ ይህ የመከራ ጽዋ ከእኔ ወዲያ ይለፍ፤ ነገር ግን እንደ አንተ ፈቃድ ይሁን እንጂ እንደ እኔ ፈቃድ አይሁን"* (ማቴ. 26፡39) ብሎ እንዲጮኽ ያደረገው። በነፍሱ ውስጥ ከተሰማው ስቃይ የከፋ ሌላ ጌታችን የቀመሰው መራራ ጽዋ አለ። የደም ላብ እስኪያልበው ድረስ የተጨነቀው ምን እንደሆነ ነብዩ ኢሳያስ ይህ ሁኔታ ከመፈጠሩ ከብዙ መቶ ዓመታት በፊት በትንቢቱ ገልጸታል። *"እኛ እያንዳንዳችን ከመንገድ ወጥተው በመባዘን፣ እንደ ጠፉ በጎች ሆንን ነበር፤ ነገር ግን እግዚአብሔር እኛ ልንቀበለው የሚገባንን ቅጣት ሁሉ በእርሱ ላይ አኖረ"* ይላል (ኢሳ. 53፡6)።

7-ለ ኃጢአት የሞላበት ጽዋ

ኢየሱስን ያንገሸገሸው በሥጋው የተሰቃየው ሥቃይ ብቻ ሳይሆን፣ የዓለምን ክፉ ኃጢአት በመጠጣቱ ነው። ያ ጽዋ፣ በዚያን ዘመን የነበሩት የዓለም ሕዝብ ብቻ ሳይሆን፣ ወደፊት በሚወለዱትም ሰዎች ክፉ ኃጢአትና በደል የተሞላ ነበር። በዚያ ጽዋ ውስጥ በአጠቃላይ የኃጢአትን መርዛምነቱን፣ ስፋቱና ጥልቀቱን ያይ ነበር። ኃጢአት ስንል የሰዎችን ሞራል የጎደለውን ተግባር ብቻ ሳይሆን፣ በሕይወታቸው ጭካኔ የሞላባቸው፣ የሰዎችን ደም እንደ ውሃ ያፈሰሱትን ሰዎች ተግባር ስናይ፣ የኃጢአት ጥልቀቱና ስፋቱን መረዳት እንችላለን።

- *ስድስት ሚሊዮን አይሁዳውያንን ያስፈጀው የሂትለር ኃጢአት፣*
- *የብዙዎችን ደም ያፈሰሰ የእስታሊን ኃጢአት፣*

- *"ከጳጳሱ ይልቅ እኔን ለምን አላከበራችሁኝም?" በማለት መቶ ሃምሳ ሺ ሰዎች በአንድ ቀን ያስፈጀው የፈረንሳዩ የቻርለስ ዘጠነኛው ኃጢአት፣*
- *በዓለም ዙሪያ ያሉት የሴተኛ አዳሪዎች ኃጢአት፣*
- *በዓለም ዙሪያ ያሉት የነፍሰ ገዳዮች ኃጢአት፣ የከሃዲዎች፣ የዘራፊዎች፣ በሃሰት ከሳሾች ኃጢአት የተሞላ ነበር።*

ኢየሱስ ከላይ በዘረዘርናቸው ክፉና መራራ ኃጢአቶች የተሞላውን ጽዋ መጠጣት ነበረበት።

ሰው የራሱ ኃጢአት፤ በደልና መተላለፍ ሊከብደው ይችላል። እስቲ እናስብ የዓለም ኃጢአት ሁሉ በእኛ ላይ ቢጫን ምን ያህል ክብደቱ ይሰማን ይሆን? ኢየሱስ በጌቴሴማኒ የተሰማው ጭንቀት በሥጋው ላይ ስለሚደርስበት መከራና ስቃይ ብቻ ሳይሆን፣ የዓለም ኃጢአት ሁሉ በእርሱ ላይ ስለተጫነበት ነበር። የዓለም ኃጢአት በእርሱ ላይ ሲጫን እየከበደው ሲመጣ ነው ኢየሱ ወደ አባቱ *"አባት ሆይ! የሚቻልህ ከሆነ ይህ የመከራ ጽዋ ከእኔ ወዲያ ይለፍ፤ ነገር ግን እንደ አንተ ፈቃድ ይሁን እንጂ እንደ እኔ ፈቃድ አይሁን"* ሲል የጮኸው (ማቴ. 26፡39)። እግዚአብሔርም ኢየሱስ ጽዋውን ሳይጠጣው እንዳያልፍ ያላደረገው፣ ዓለም ከኃጢአቱ እንዳይጠፋ ስለ ፈለገ ነው። ጽዋውን ልዩ የሚያደርገው የእኛን የክፉዎችንና መዳን የማይገባንን ሰዎች ኃጢአት ጭምር የያዘ በመሆኑ ነው። ነብዩ ኢይሳያስ በመከራ ውስጥ ስለሚያልፈው ኢየሱስ ሲናገር፣ *"እኛ ልንሸከመው የሚገባንን መከራና ሕማም እርሱ ተሸከመ፤ ይህም በእርሱ ላይ የደረሰበት ግርፋትና መከራ ሁሉ ከእግዚአብሔር የተላከ ቅጣት እንደሆነ አድርገን አሰብን። ይሁን እንጂ እርሱ ተወግቶ የቆሰለው ስለ ኃጢአታችን ሲሆን፣ በመገረፍ የደቀቀውም እኛ ስለፈጸምነው በደል ነው፤ እርሱ በተቀበለው ቅጣት እኛ ሰላምን አገኘን፤ እርሱም በመቁሰሉ እኛ ተፈወስን"* ይላል (ኢሳ. 53፡4-5)። ሐዋርያው ጳውሎስም *"ክርስቶስ ስለ እኛ እንደ እርጉማን ሆኖ ከሕግ እርግማን ዋጀን..."* ይላል (ገላት. 3፡13)።

7-ሐ በእግዚአብሔር ቁጣ የተሞላ ጽዋ፥

በመስቀሉ ላይ የተንጠለጠለውን ክርስቶስ እግዚአብሔር ያየው እንደ ልጁ ሳይሆን፣ የእኛን እርግማን በሥጋው እንደተሸከመ ነው። ጻድቅ የሆነው እግዚአብሔር ስለ ዓለም ኃጢአት የሚከፍለውን ዋጋ ኢየሱስ ለብቻው እንዲወጣው ፊቱን ከእርሱ አዞረበት። *"ኤሎሄ! ኤሎሄ ለማ ሰበቅተኒ... አምላኬ! አምላኬ! ለምን ተውከኝ"* ብሎ የጮኸው ለዚህ ነው። በኃጢአት ላይ ከፍተኛ ቁጣ ስለነበረው፣ ክርስቶስ የዓለምን ኃጢአት በሥጋው በመሸከሙ እግዚአብሔር ከልጁ ፊቱን አዙሮ ነበር። በጌቴሴማኔ ሊጠጣው የተዘጋጀው ጽዋ በእግዚአብሔር ቁጣ የተሞላ ነበር። በጌቴሴማኔም ሆነ በመስቀል ላይ ክርስቶስን ትቶት ያልሄደው የጨለማው ገዢ የሆነው ሰይጣን ብቻ ነው። ከመስቀሉ እንዲወርድ በመፈተን ከፍተኛ ጥረት አድርጓል። "የእግዚአብሔር ልጅ ከሆንክ ከመስቀል ውረድና ራስህን አድን" ብሎ ሀሳብ አቅርቦለት እንደነበረ ቀደም ሲል ተመልክተናል። ይሁን እንጂ፣ ያለመስቀል ደኅንነት እንደሌለ የሚያውቀው ጌታ፣ የዓለም ሕዝብ ከኃጢአቱ ለዘላለም እንዳይጠፋ አልተሸነፈለትም።

7-መ በምሕረት የተሞላ ጽዋ፥

በጌቴሴማኔም ሆነ በመስቀሉ ላይ የነበረውን፣ ለመሞት የተዘጋጀውን አዳኛችንን ነፍሱን የሞላው አንድ ነገር ነበር። ያም እግዚአብሔር አብ ዓለምን ከኃጢአት ለማዳን የነበረው ሀሳብ ነው። ኢየሱስ *"የአንተ እንጂ የእኔ ፈቃድ አይሁን"* ብሎ ወደ አባቱ ሲጸልይ፣ የሰዎች ከኃጢአት መዳን የእግዚአብሔር ፈቃድ እንደሆነ ያውቅ ነበር። በኃጢአት፣ በመከራ የተሞላውን ጽዋ ሲመለከት የሚዘገንን ቢሆንም፣ ለመጠጣት እንዲወስን ያስቻለው ክርስቶስ ለኃጢአተኞች የነበረው ፍቅር ነው። ቅዱሱ እግዚአብሔር ኃጢአትን ይቅር የሚለው በልጁ የመስቀል ሞት ብቻ እንደሆነ ያውቃል። ራሱን ለእግዚአብሔር ፈቃድ አሳልፎ በመስጠት፣ ለኃጢአተኞች ያለውን ፍቅር ገለጸ። ጽዋው ልጁን እስከ ሞት ድረስ ያስጨነቀው መሆኑን ቢያውቅም፣ እግዚአብሔር ጽዋውን እንዳይጠጣ አላስወገደለትም። ጽዋው በውርደት፣ በኃጢአት፣ በመከራ፣ በበደለኛነት

ስሜትና በቁጣ የተሞላ እንደሆነ ያውቃል። እግዚአብሔር ለኃጢአተኞች ካለው ፍቅር፣ እንዲሁም ኃጢአትን እጅግ በጣም በመጥላቱ ምክንያት፣ ጽዋውን እስከ መጨረሻው ጭልጥ አድርጎ እንዲጠጣው ፈቀደ።

እኔና እናንተ ስለ ኃጢአታችን ያለን አመለካከት ምን ዓይነት ይሆን? ወደ ጌታ ቀርበን *"ጌታ ሆይ! ኃጢአቴን ሁሉ ይቅር በልልኝ"* ብለን ስንጮኽ *"እሺ!"* እንደሚለን በምን እናውቃለን? ልጁ በስቃይ ላይ ሆኖ *"ይህን ጽዋ እንዳልጠጣው ገለል አድርግልኝ"* ብሎ ሲጠይቀው፣ *"እሺ!"* ካላለው፣ እኛን እንዴት *"እሺ!"* ይለናል? እኛ ከልጁ እንበልጥበታለን እንዴ? ልጁ የደም ላብ ሲያልበው እያየ ውስጡ ካልተንቀሳቀሰ የእኛን ጩኸት ይሰማል ብለን እንዴት መገመት እንችላለን? ብለን መጠየቃችን አይቀርም። እግዚአብሔር ለእኛ ያለውን ታላቅ ፍቅር ፈጽሞ መዘንጋት የለብንም። ክርስቶስ ስለ እኛ ኃጢአት መራራ የሆነውን ጽዋ የጠጣ መሆኑን አምነን ከተቀበልን፣ በትህትና ተሞልተን በመስቀሉ ሥር ተንበርክከን ከጸለይን፣ ኃጢአታችንን ለዘላለም ይቅር እንደሚለን በቃሉ ውስጥ አረጋግጦልናል። የእግዚአብሔር ቅድስና፣ በመስቀሉ እኛን ከኃጢአታችን ነጻ ለማውጣት ብቃት እንዳለው እናውቃለን። ሀቀኛነቱና ለትክክለኛ ፈራጅነቱ የሚጠይቀውን ሁሉ ያሟላል። ለዚህ ነው ያለመስቀል ደህንነት የለም ያልነው።

ክርስቶስ ስለ እኛ ኃጢአት ሲል በመስቀል ላይ ተሰቅሎ ዕዳችንን የከፈለልን መሆኑን በሰፊው ተመልክተናል። አሁን ደግሞ ሀሳቡን የበለጠ ለመረዳት ለየት ባለ መልክ እንመልከተው። ለምሳሌ፣ አንድ ዓይነት ወንጀል ብንሠራ ተይዘን ወህኒ ቤት መጣላችን አይቀርም። ወህኒ ቤት የምንገባው በሠራነው ወንጀል ምክንያት ነጻነታችንን ተገፍፈን፣ በሀፍረትና በውርደት ተሞልተን ነው። ወንጀለኞች በመሆናችን ምክንያት በር ተዘግቶብን፣ ነጻነታችንን አጥተን አንድ ትንሽ ክፍል ውስጥ እንቆያለን። የተወሰነብንን የእስራት ዘመን ሳንጨርስ አንወጣም። ልክ እንደዚሁ ኃጢአት አስሮ፣ በመከራና በሀፍረት ውስጥ ይጥለናል። ከኃጢአት እስራት ነጻ መሆን የምንችለው፣ የተወሰነብንን ቅጣት ስንጨርስ ብቻ ነው። ቅጣ

ቱም፣ *"የኃጢአት ዋጋ ሞት ነው" (ሮሜ 6፡23)* ስለሚል፣ ቅጣታችን ሌላ ነገር ሳይሆን ሞት ነው።

ስለዚህ የተወሰነብንን ቅጣት ለመፈጸም፣ እኛ ወይም ከእግዚአብሔር የተላከ ሌላ ሰው በእኛ ምትክ ሆኖ የግድ መሞት አለበት። ያለሞት ከእስራታችን ነጻ መሆን አንችልም። ለዚህ ነው የዕብራውያንን መጽሐፍ የጻፈው ሰው *"ደም ሳይፈስ ስርየት የለም"* ያለው። ስለሆነም፣ ኢየሱስ ዙፋኑንና ክብሩን ሁሉ ጥሎ፣ ከሞት ቅጣት ነጻ እንድንሆን፣ በእኛ ምትክ በመሞት፣ የሞት ዕዳችንን ከፍሎ ነጻ አወጣን። ክርስቶስ ስለ እኛ ስለ ሞተ፣ ከእርሱ ጋር ሕብረት ከፈጠርን፣ አሮጌው እኛነታችንም ለኃጢአት አብሮ ይሞታል። ያንን ለማሟላት ነው ኢየሱስ በቀራንዮ ተራራ ላይ በመስቀል ላይ ተሰቅሎ የሞተው። ኢየሱስ ሲሞት፣ እኛም ለኃጢአት የሞትን ሆንን። ከዚህ በኋላ ከእርሱ ጋር ሕብረት ከፈጠርን፣ በክርስቶስ አማካኝነት ነጻነታችንን እናገኛለን።

ጳውሎስ ከሕይወቱ መጨረሻ ላይ ደርሶ፣ ወደ ኋላ መለስ ብሎ ያለፈበትን ሕይወት ለመመርመር ዕድል አገኘ። በኖረው ኑሮ፣ ባሳለፈው ሕይወት ቅር አልተሰኘም። የሚሰማውን ሲገልጽ፣ *"ጦርነትን በመልካም ተዋግቻለሁ"* ይላል። የክርስትና ሕይወት ጦርነት ያለበት መሆኑና እርሱም ጥሩ አድርጎ የተዋጋ መሆኑን አልሸሸገም። ጦርነቱም ከሥጋና ከደም ጋር ሳይሆን፣ ከሰይጣንና ከክፉ መናፍስት ጋር ነበር። ጳውሎስ ከወንጌል ጠላቶች ጋር መዋጋት ነበረበት። ጠላቶቹ ለክርስቶስ ያለውን ታማኝነት ያውቃሉ። ስለዚህ ባላቸው ኃይል፣ ባላቸው ዘዴ ሁሉ እየተጠቀሙ የወንጌሉን ሥራ ለማደናቀፍ ከፍተኛ ጥረት ያደርጉ ነበር። ይሁን እንጂ፣ አልተሸነፈላቸውም። የእኛስ ሕይወት ምን ይመስላል? ዋጋ ያስከፍለናል ብለን በመፍራት ክርስቲያን መሆናችን እንዳይታወቅብን የድብብቆሽ ሕይወት እንኖር ይሆን? በውጊያ ውስጥ፣ በጦርነት ውስጥ ስላሳፍን፣ ጳውሎስ "ጦርነትን በመልካም ተዋግቻለሁ" እንዳለው እኛም ማለት እንችል ይሆን? ጦርነትን በመልካም ያልተዋጋን እንደሆነ ደግሞ "የጽድቅ አክሊል ይጠብቀኛል" ማለት አንችልም። ዛሬ የክርስትና ሃይማኖት፣ የእግዚአብሔርን ጸጋ ዋጋ የማያስከፍል፣ ርካሽ አድርገን እንዳንወስ

ደው፣ ለሌሎችም "የክርስትና ሃይማኖት" በሳቅና በጨዋታ እንደሚገኝ አድርገን እንዳናስተምር መጠንቀቅ አለብን።

አንዳንድ የዘመኑ ክርስቲያኖች ከጌታ ጋር የተቀራረበ ግንኙነት እንዳላቸው፣ የቅድስና ሕይወት የመኖር ምልክታቸው፣ ስለ ክርስቶስ ሲሉ መከራ መቀበላቸው፣ የመስቀል ሞት መሞታቸው አይደለም። እንደነዚህ ዓይነቶቹ በእነርሱ አስተያየትና እምነት የተባረኩ ሳይሆኑ፣ የተረገሙ ናቸው። እግዚአብሔር የተትረፈረፈ ብልጽግና የሚሰጥ፣ አመቻችቶ የሚያስቀምጥ እንጂ፣ የመከራ፣ የስደትና መራራ የሆነ የሞት ጽዋ እንድንጠጣ የሚፈቅድ ነው የሚለውን እምነት መቀበል የሚያቅታቸው ናቸው። በዕድሜያቸው ገና ወጣት የሆኑት እንኳን ሳይቀሩ ብዙዎች ደማቸውን እንደ ውሃ አፍስሰው ያስተላለፉልንን ወንጌል፣ ከእነርሱ የተቀበልነውን ንጹህ ወንጌል ሳንሸቃቅጥ ለሚቀጥለው ትውልድ ልናስተላልፍ ሲገባን፣ ለክርስትና እምነት ሲሉ ብዙዎች እንደሞቱለት እኔና እናንተም ልንሞትለት ሲገባ፣ ሸቃቅጠን ዋጋውን አርክሰነው ይሆን? በብር፣ በምቾት፣ በቁሳቁሳዊ ነገር ሸቃቅጠነው ይሆን? ወደድንም ጠላንም፣ በዚህ ምድር ላይ ዘለዓለም ስለማንኖር፣ አንድ ቀን የሕይወታችን ዘመን ማክተሙ አይቀርም። ወንጌሉን መጠቀሚያ አድርገን ምንም ያህል በምቾት ብንኖርም፣ አንድ ቀን ሰውነታችን መጨማደዱ፣ መበስበሱና መድከሙ የማይቀር ነው። የቀድሞዎቹ ክርስቲያኖች ሕይወታቸውን መስዋዕት አድርገው ስላዳናቸው ጌታ ሲሉ፣ ሥጋቸው በእሳት እንዲቃጠል፣ በአንበሶች እንዲቦጫጨቅ ራሳቸውን አሳልፈው መስጠታቸውን እየሰማን ነው። እኔና እናንተ ግን፣ ለሚበሰብሰው ምድራዊ ነገር ስንል ራሳችንን አሳልፈን መስጠታችን፣ እንዴት ያሳዝናል? ለመሆኑ እርሱ ፊት ስንቀርብ ምን ይዘን እንቀርብ ይሆን? እርሱስ ምን ይለን ይሆን? እኛስ ምን እንለው ይሆን? ደህንነት እርግጥ ነው እኛ በምንከፍለው ዋጋ የሚገኝ ሳይሆን፣ ጌታችን ራሱ በከፈለልን ዋጋ እንደሆነ እናውቃለን። ይሁን እንጂ፣ *"መስቀሉን የማይዝ፣ በኋላዬም የማይከተለኝ ለእኔ ሊሆን አይገባውም"* ስለሚል፣ መስቀል የሌለበት የክርስትና ሕይወት ለመኖር እንሞክር።

2

ያለመስቀል ደቀ መዝሙርነት

“መስቀሉን የማይዝ፣ በኋላዬም የማይከተለኝ ለእኔ ሊሆን አይገባውም”

(የማቴ. 10፡38)

ኢየሱስ እንዲከተሉት ደቀ መዛሙርቱን ሲጠራ፣ *“የአበባ ምንጣፍ አነጥፍላችኋለሁ፣ የጠየቃችሁኝን ሁሉ አደርግላችኋለሁ”* ብሎ ሳይሆን፣ *“ኑና መስቀሌን ተሸክማችሁ ተከተሉኝ”* በማለት ነበር። እርሱን መከተል መስቀል መሸከምን፣ የመስቀል ሞት መሞትን፣ በመከራ ውስጥ ማለፍን የሚጠይቅ መሆኑን ከማንም አልሸሸገም። ኢየሱስ ተከታዮቹን ለማብዛት ሲል እርሱን መከተል ትልቅ መስዋዕት የሚጠይቅ መሆኑን ሳይናገር፣ የሚያስከፍለውን ከፍተኛ ዋጋ ሳይገልጽ እውነቱን ሸፍኖ፣ ወይም ደብቆ ማንንም አባብሎ አይጠራም። እንዲከተሉት አባብሎ በመጥራት ፈንታ በግልጽ *“ከእኔ ጋር መሄድ የሚፈልግ፣ በመጨረሻ ክብሬን መካፈል የሚወድ ሰው፣ መጀመሪያ የሞቴ ወይም የመስቀሌ ተካፋይ መሆን አለበት”* በማለት በቅድሚያ በግልጽ ተናግሮ ነው። ጴጥሮስና እንድርያስን (ማቴ. 4፡18-10)፣ እንዲሁም ያዕቆብና ዮሐንስን (ማቴ. 4፡21) ሲጠራ፣ *“ፈቃዳችሁ ነው ወይ?”* ብሎ ሳይሆን፣ “ተከተሉኝ” የሚል ግልጽ የሆነ ትዕዛዝ ሰጥቷቸው ነበር (ዮሐ. 1፡43)። ኢየሱስ እንዲከተሉት ማንንም ተለማምጦ አልጠራም። ለምሳሌ፥

በወንዙ ዳር ያገኛት ያቺ አመንዝራዋ ሳምራዊቷን፣

በሊቅነቱ ትዕቢት ይታይበት የነበረው ኒቆዲሞስን፣

እንዲሁም በሃይማኖታቸው ይመጻደቁ የነበሩትን ፈሪሳውያንን፣

“የእግዚአብሔር መንግሥት ቀርባለችና ንስሀ ግቡ” ብሎ ማስጠንቀቂያ በመስጠት እንጂ አባብሎ ሲጠራቸው አናይም። ኢየሱስ ባለጸጋውን ወጣት *“...ያለህን ሸጠህ ተከተለኝ”* ሲለው፣ ባለጸጋው ፈቃደኛ አለመሆኑን ሲገልጽ፣ *“እንግዲያውስ ሁሉን ሸጠኸ ለድሃ ሰጥተህ እኔን መከተል ከባድ ከሆነብህ፣ ግድ የለም ግማሹን ለራስህ አስቀርና ግማሹን ሸጠህ ለድሆች አከፋፍልና ና!”* በማለት ኢየሱስ ከዚያ ወጣት ባለጸጋ ጋር አልተደራደረም።

1. ደቀ መዝሙርነት መስቀሉን መሸከም ይጠይቃል

ግሪክ በነበሯት ፈላስፋዎቿ የምትደነቅበት ዘመን ነበር። ወጣቱ *ፐሉቶ በአቴንስ* ከተማ ብሩህ አዕምሮ የነበረውን *ሶቅራጥስን* በገባበት ቦታ ሁሉ እየገባ፣ በየአደባባዩ ሁሉ እየዞረ በቅርብ ሆኖ ይከተለው ነበር። የደቀ መዝሙርነት ጅማሬ በዚህ ዓይነት ነው። *ሶቅራጥስ* መጽሐፍ አልጻፈም። ደቀ መዛሙርቱ (ተከታዮቹ) ሁልጊዜ አብረውት ስለሚሆኑ፣ ከአፉ የሚፈልቀውን የፍልስፍና ቃል አንድም ሳያመልጣቸው በጥንቃቄ ያዳምጡ ነበር። በቅርብ ሆነው የሚያደርገውን ያዩ፣ የሚናገረውን ይሰሙ ነበር። ከጥቂት ጊዜ በኋላ፣ የሶቅራጥስ ተማሪ (ደቀ መዝሙር) የሆነው ፐሉቶ፣ ሳይንስና ፍልስፍና ለቀጣዩ 900 ዓመታት ብዙዎች ሊማሩ የሚችሉበትን አካዳሚ አቋቋመ።

ኢየሱስም የእግዚአብሔርን መንግሥት ለማስፋፋት ደቀ መዛሙርቱን ከላይ ባየነው ሁኔታ ያሰለጥን ነበር። ደቀ መዛሙርቱ ለሦስት ዓመት ተኩል ያህል በቅርብ ሆነው ይከተሉት ነበር። የሚሰብከውን ይሰሙ፣ የሚያስተምረውን በቃላቸው ያጠኑ ነበር። እንዲሁም የሚያስተምረውንና የሚሰብከውን በዕለታዊ ሕይወቱ ሲኖርበት በቅርብ ሆነው ያዩ ነበር። ወደ አባቱ ከሄደ በኋላ ደቀ መዛሙርቱም ክርስቶስ ያስተማራቸውን ትምህርት ለሌሎች ማስተላለፍ ጀመሩ፤ እርሱ እንደኖረው እንዲኖሩ፣ እርሱ ያስተማረውን እየታዘዙ እንዲኖሩ ብዙዎቹን ያደፋፍሩ ነበር። ደቀ መዝሙርነት፣ በመምህሩና በተማሪዎቹ መካከል ቅርብ ግንኙ

ነትን ይጠይቃል። ተራርቆ በመኖር ደቀ መዝሙር መሆን አይቻልም። ደቀ መዝሙሩ ከመምህሩ ያገኘውን ዕውቀት (ፍልስፍና)፣ ለሌሎች ተማሪዎቹ በማስተላለፍ ራሱን ማባዛት አለበት።

ደቀ መዝሙርነት "ለራስ መሞትን"፣ ሙሉ በሙሉ ለእግዚአብሔር ተሰጥቶ መኖርን ይጠይቃል። ኢየሱስ ደቀ መዛሙርቱን፦

- *"በኋላዬ ሊመጣ የሚፈልግ ማንም ቢኖር ራሱን ይካድ፤ መስቀሉንም በየዕለቱ ተሸክሞ ይከተለኝ፤ ምክንያቱም ነፍሱን ሊያድናት የሚፈልግ ሁሉ ያጠፋታል፤ ነፍሱን ስለ እኔ ብሎ የሚያጠፋት ግን ያድናታል" አላቸው (ሉቃ. 9፡23-24)።*

2. እኔና እናንተ መስቀል የምንለው ምን ይሆን?

ኢየሱስ ተከታዮቹ ምን ማድረግና ምን መሆን እንዳለባቸው ሲገልጽ፣ *"መስቀሉንም የማይዝ፣ በኋላዬም የማይከተለኝ ለእኔ ሊሆን አይገባውም"* አለ። ለመሆኑ *"መስቀል"* ምንድነው?

- ❖ *ሮማውያን ከፍተኛ ወንጀል የፈጸመውን ሰው በሞት የሚቀጡበት በእንጨት የተሠራ ይሆን?*
- ❖ *በወርቅ፣ በነሀስ ወይም በብር የተሠራ አንገታችን ላይ የምናንጠለጥለው ጌጥ ይሆን?*
- ❖ *"መስቀል" ሰው በራሱ ኃጢአት ምክንያት የሚቀምሰው የመከራ ጽዋ ይሆን? ለምሳሌ ከጋብቻ ክልል ውጪ ሆኖ ዝሙት በመፈጸም በአባለ ዘር በሽታ ተይዞ የሚሰቃይ ክርስቲያን፣ "ይሄ በሽታ መስቀሌ ነው" ማለት ይችላል?*
- ❖ *አማኝ ክርስቶስን በመከተሉ፣ ለጌታው ፍጹም ታዛዥ በመሆኑ፣ በቅድስና ሕይወቱን በመምራቱ ምክንያት የሚቀምሰው መከራና ስቃይ፣ ያ "መስቀል" ነው። 'በመታዘዝ ጎዳና ላይ ሁልጊዜ መስቀል እንዳለ' የታወቀ ነው።*

- ❖ *መስቀላችን ስለ ክርስቶስ ስንል የሚደርስብን መጠላት፣ መገፋት፣ ወይም በድህነት መሰቃየት፣ መነሳቆል ሊሆን ይችላል።*
- ❖ *መስቀላችን ስለ ክርስቶስ ስንል የሚደርስብን ስደትና መከራ ሊሆን ይችላል።*

3. መስቀላቸውን በደስታ የተሸከሙ፦

መስቀላቸውን ተሸክመው ጌታን በደስታ የሚከተሉ ቁጥራቸው ትንሽ ይሁን እንጂ፣ የሉም ማለት አይደለም። ዛሬ ወንጌል ለብዙዎች የሚደርሰው በታማኝነት መስቀላቸውን ተሸክመው በሚያገለግሉ ጥቂት አገልጋዮች ነው። ስለ እነርሱ እግዚአብሔርን እናመሰግናለን። መስቀሉን መሸከም መራራ ጽዋ የሚያስጠጣ ቢሆንም፣ ሳያጉረመርሙ መስቀላቸውን በአግባቡ ተሸክመው የክርስትና ሕይወታቸውን የሚኖሩ አሉ። አንድ ጊዜ ጆን ዌስሊ በጣም የታመመች አንዲት ሴት ለመጠየቅ ሄዶ ያጋጠመውን ሁኔታ ሲጽፍ እንዲህ አለ፦

"ዛሬ አንዲት በጣም የታመመች ሴት ለመጠየቅ ሄድኩ። ይህቺ በህመም አልጋ ላይ የነበረችው ሴት በብዙ መከራ ውስጥ ያለፈች ነች። ከቤተሰቧ በአጭር ጊዜ ውስጥ ሰባቱን በሞት ያጣች ሴት ናት። በቅርቡ ደግሞ በጣም የምትወደው ባሏ በባሀር ላይ ሲጓዝ መርከቡ ባሕሩ ውስጥ ሰጥሞ ሞተ። የዚህችን ሴት ታሪክ፣ የደረሰባትን መከራ ሁሉ ስታወራ ከሰማሁ በኋላ፣ "ይህን በመሰለ ልዩ ልዩ መከራ ውስጥ ስታልፊ በውስጥሽ በእግዚአብሔር ላይ ምሬት አልተፈጠረም?" ብዬ ጠየቅኋት። እርሷም ፈገግ ብላ እንዲህ አለችኝ፦ በእግዚአብሔር ፈቃድ ውስጥ በሆነው ነገር እንዴት መራራ መሆን እችላለሁ? የእኔ ናቸው የምላቸውን ሁሉ ወስዶ አጠገቡ ቢያኖራቸው፣ ግድ የለም። ለእኔ እንደሆን ሁልጊዜ እርሱ ራሱ አለልኝ። በከፋውም ሆነ

በደጉ፣ ወይም ሁልጊዜ እንድወደውና እንዳመሰግነው አስተምሮኛል አለችኝ።"

እግዚአብሔር በመከራ ውስጥ እኛን በማሳለፍ ሊያስተምረን የሚፈልገውን ቁም ነገር ለመማር በፈቃደኝነት ራሳችንን ሙሉ በሙሉ መስጠት አለብን። ዓላማውን በሕይወታችን እንዳይፈጽም በመከልከል ፈንታ የፈቀደውን እንዲያደርግ፣ በማንኛውም ነገር ሁሉ እንተባበረው። ይህንን ስናደርግ የምናልፍበትን መከራና ችግር አቃለን ማየት አለብን ማለት አይደለም። ከእግዚአብሔር እጅ የሚሰነዘርልንን ከፋም ሆነ ደግ ነገር በመቀበል ሊያስተምረን የሚፈልገውን ሁሉ በደስታ መማር አለብን። ከላይ ታሪኳን የሰማናት ሴት በሕይወቷ ይህንን እውነት የተለማመደች ትመስላለች። አንዳንድ ጊዜ እግዚአብሔር በሕይወታችን ምን ለማድረግ እንዳሰበ በግልጽ የሚታየን ጊዜ አለ። በዚህ ወቅት፣ ሊያስተምረን የሚፈልገውን ነገር በትህትና ተቀብለን በተግባር ላይ ልናውለው ይገባል። በሌላ ጊዜ ደግሞ እግዚአብሔር በሕይወታችን ምን ለመሥራት እንዳሰበ ፈጽሞ የማይታየንና የማይገባን፣ በውስጣችን አንዳንድ ጥያቄ የሚፈጠርበት ጊዜ አለ። በነዚህ ጊዜያትም እግዚአብሔር በጎ የሆነውን ነገር በሕይወታችን ይሠራል ብለን በማመን ሊያስተምረን የመረጠውን ነገር ለመማር ፈቃደኞች መሆን አለብን።

ጊዜው 1967 ዓመተ ምህረት (እ.ኤ.አ.) ሲሆን፣ ሁኔታው የተፈጠረበት ሥፍራ፣ ቻይና ነው። ባለ ታሪክ የሆኑት ሴት የሰማንያ ዓመት ዕድሜ የሆናቸው አሮጊት ናቸው። እኚህ ብዙ የልጅ ልጆች ያሏቸው ሴት፣ ብዙ ዓመት ሽባ ሆነው የኖሩ፣ በእግራቸው የማይራመዱ አሮጊት ናቸው። ክርስቲያኖችን የሚያሳድዱ ሰዎች አንድ ቀን እኚህን ሴት በሚገፉ ተሽከርካሪ ወንበር (wheel Chair) ላይ አድርገው እየገፉ ወደ ከተማው መሀል፣ ብዙ ሕዝብ ከሚተላለፍበት ትልቅ አደባባይ አመጧቸው። መሳቂያና መቀለጃ እንዲሆኑ ጸጉራቸውን በግማሽ ላጭተዋቸዋል፤ ፊታቸውን ቀለም ቀብተዋቸዋል። ኢየሱስ ሊሰቀል ሲወሰድ መስቀሉ ላይ "የአይሁድ ንጉሥ" የሚል ጽሁፍ እንደተደረገበት፣ በእኚህም አሮጊት አንገት ላይ የጸሀፊት ምልክት ተንጠልጥሏል። ደወል ሲደወልላቸው፣ "ክርስቲያን ነኝ..." ብለው በኃይል ጮኸው እንዲናገሩ ያስገድዷቸው ነበር።

የእኛ ሴት ወንጀል ሌላ ነገር ሳይሆን፣ ክርስቲያን መሆናቸው ነበር። ለአሳዳጆቻቸው የወንጀለኛ መጠሪያ ስም ይምሰል እንጂ፣ ለእኛ ሴት ግን የማዕረግ ስማቸው ነበር። በዚህ ዓይነት እኛን አሮጊት ሴት በአደባባይ መሳቂያ ሲያደርጓቸው የተመለከቱ ትናንሽ ልጆች ለሴትዮዋ በጣም አዝነው፣ ይህን የሚያደርገውን ወታደር እግር ላይ ተጠምጥመው፣ ይህን አስከፊ የሆነ የግፍ ሥራውን እንዲያቆም አጥብቀው ለመኑት። እኛ አሮጊት ግን ልጆቹን ተቆጥተው፣ "ምን ማድረጋችሁ ነው? ልመናችሁን አቁሙ፤ በዚህ ዓይነት በመንደሬ ላሉት ሰዎች ለመመስከር ዕድል አገኘሁ። ይህን ዓይነቱን ዕድል ለማግኘት በጣም ብዙ ዓመት ጠብቄአለሁ" አሉ።

እንዴት የሚያስደንቅ ታሪክ ነው? እኛ እሮጊት ስለ ክርስቶስ ስም መቀለጃ መሆናቸው፣ "እኔ ክርስቲያን ነኝ" ብለው በአደባባይ መጮኻቸው እንደ ክብር እንጂ፣ እንደ ውርደት አድርገው አላዩትም። የመመስከሪያ ዕድል እንጂ፣ እንደ ውርደት አድርገው አልተቀበሉትም። እኛ አሮጊት ሴት ስለ ክርስቶስ መቀለጃ መሆን፣ ከዚህም የከፋ መከራ መቀበል፣ የክርስቶስ ለመሆናቸው ማረጋገጫ ሆነላቸው። እንዲሁም ለጎረቤቶቻቸው የሚመሰክሩበት ምክንያት ስለሆናቸው፣ የተቀበሉት በማጉረምረም ሳይሆን በታላቅ ደስታ ነበር። እኛስ እንዲህ ዓይነቱ ዕድል ቢያጋጥመን የምንቀበለው እንዴት ይሆን? የሚሰማንስ ስሜት ምን ዓይነት ይሆን? በክርስትናችን እንኮራበታለን ወይስ እናፍርበታለን? በአደባባይ እናውጀዋለን? ወይስ አፍረንበት እንደብቀዋለን?

በጥንት ዘመን ኃይለኛና ገናናው የሮም ንጉሠ ነገሥት ቤተ ክርስቲያንን ከሥሯ ነቅሎ በመጣል ሊያጠፉት ቢሞክርም፣ እግዚአብሔር የመሠረታት በመሆኗ ሊያጠፉት አልቻለም። ክርስቲያኖች ለትግል የሚገቡ

በት የጦር ሜዳ፣ ሌሎች ታጋይ ወታደሮች የሚመለመሉበት እንጂ፣ ክርስቲያኖች ጠላቶቻቸውን የሚዋጉበት ቦታ አይደለም። ቤተ ክርስቲያን የሮምን ኃይለኛ መንግሥት የተቋቋመችበት በጦር ኃይል ሳይሆን፣ በመከራ ውስጥ በመታገሷ ብቻ ነው። ቤተ ክርስቲያን ለአንዴ ብቻ ሳይሆን፣ ...አሁንም፣ ...አሁንም፣ ለመሰቃየት ፈቃደኛ ነበረች። በመጨረሻ ግን አሸናፊነቷን ታረጋግጣለች። በመታገስ ነፍሷን ታድናለች። ወደ ድል ለመድረስ ዓለም ኃይልን፣ አምባገሮን፣ ሥልጣንን በመጠቀም ወይም በማሳየቷ ነው። ክርስቲያን ግን ራሱን የሚከላከልበት መልሶ በመውጋት ሳይሆን ታግሶ በማለፍ ብቻ ነው። ለዚህ ነው በታላቅ ስደት ዘመን ውስጥ የነበሩት ክርስቲያኖች ሊያጠፏቸው የተነሱባቸውን ጠላቶቻቸውን ለመቋቋም የፖለቲካ ድርጅት ሲያቋቁሙ፣ የወጓቸውን መልሰው ለመውጋት፣ ወይም መብታቸውን ለማስከበር ምንም ዓይነት ጥረት ሲያደርጉ ያላየናቸው። አማኝ በዚህ ዓለም ውስጥ ሁሉን ነገር ቢያጣ፣ ነፍሱን ግን ያተርፋል። መከራ ለገጸ ባሕሪው ጥሩ መሠረት ይሆንለታል። ወርቅ በእሳት እንደሚጠራ፣ መከራም የአማኞችን ልብ ያጠራል።

ከሐዋርያት ዘመን ጀምሮ ይኸውም ከ54 ዓ.ም እስከ 305 ዓ.ም (እ.ኤ.አ) ድረስ፣ የተለያዩ ትላላቅ ስደቶች በሮማ ግዛት ውስጥ በሚኖሩ ክርስቲያኖች ላይ ተነስቶ እንደነበረ የቤተ ክርስቲያን ታሪክ ይመሰክራል።፣ እነዚህ ታሪክ ያደነቃቸው፣ በታላቅ መከራ ውስጥ ያለፉ አማኞች አብዛኛዎቹ ታላላቅ የቤተ ክርስቲያን መሪዎች ብቻ ሳይሆኑ፣ ተራ ምዕመናን ናቸው። ይህንን እውነት ስናውቅ፣ የእነዚህ ሰዎች ድፍረትና ቆራጥነት እጅግ በጣም ያስደንቀናል። እንደ እኔና እንደ እናንተ ሥጋና ደም የለበሱ ተራ ሰዎች ከሆኑ፣ *"ሕይወታቸውን አሳልፈው ለመስጠት ይህን ዓይነት ድፍረትና ቆራጥነት ማግኘት የቻሉበት ምክንያት ምንድነው?"* ብለን መጠየቃችን አይቀርም።

ስለ እነዚህ ሰዎች በጣም እርግጠኞች የሆንበት አንድ ነገር ቢኖር፣ ሕይወታቸውን አሳልፈው እስከ መስጠት ድረስ ጌታ ኢየሱስን እጅግ በጣም የሚወዱት መሆናቸውን ነው። ጌታ ኢየሱስ *"መስቀሉን የማይዝ፣ በኋላዬም የማይከተለኝ ለእኔ ሊሆን አይገባውም"* ብሎ የተናገረውን

በሕይወታቸው ኖረው ያሳዩ ናቸው። መስቀላቸውን ተሸክመው፣ የመስቀሉን ባለቤት እስከ መጨረሻው ድረስ የተከተሉ ናቸው። እኛ እርሱን ለመከተል ውሳኔ ያደረግን፣ ጌታ ኢየሱስ የራሱን መስቀል አስቀድሞ እንደ ተሸከመ፣ እኛም የራሳችንን መስቀል የመሸከም አቅም ይኖረን ይሆን? የእርሱ ደቀ መዛሙርት ለመሆን ከወሰንን፣ በቅድስና ከእርሱ ጋር ተቀራርበን መኖርን ከመረጥን፣ ከመስቀል ነጻ ሆነን ልንከተለው እንደ ማንችል ማወቅ አለብን። ይህ የክርስትና ጉዞ መስቀል ያለበት ጉዞ ስለ ሆነ፣ የመጨረሻውን ትርፍ ተምነን፣ ራሳችንን በደንብ ማዘጋጀት አለብን።

የመጀመሪያውን የመስቀል ጽዋ የቀመሰው፣ የቤተ ክርስቲያን ራስ የሆነው ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። ከእርሱ በኋላ በሮማ ግዛት ውስጥ፣ በተለያዩ የሮማ ነገሥታት አነሳሽነት ታላላቅ የክርስቲያኖች ስደቶች ተፈጽመዋል። በዚህ ምክንያት በብዙ ሺ የሚቆጠሩ ክርስቲያኖች ሕይወታቸውን በሞት አጥተዋል። የሁሉንም ታሪክ ለማቅረብ ጊዜም ሆነ ሥፍራ ስለማይበቃን፣ ለትምህርት እንዲሆነን የጥቂቶቹን ከዚህ ቀጥሎ እናቀርባለን።

ማክሲመስ የተባለው አምባገነንና ጨካኝ የነበረ የሮማ ንጉሠ ነገሥት፣ ክርስቲያኖች እየታደኑ እንዲገደሉ በመላ ግዛቱ ውስጥ አዋጅ አወጣ። በዚህ ዘመን በጣም ብዙ የሆኑ ክርስቲያኖች ስለ ተገደሉ፣ እያንዳንዱን በግል ለመቅበር ቦታ ስላልበቃ፣ በጣም ትልቅ የሆነ አንድ ጉድጓድ ቆፍረው ሃምሣዎቹን፣ ስድሳዎቹን በአንድ ላይ ይቀብሩ ነበር።

- *በእምነታቸው ምክንያት ከተገደሉት ውስጥ ፖንታኒየስ የተባሉት የሮም ጳጳስ የነበሩ፣ ሳርዲኒያ ውስጥ በእምነታቸው ምክንያት ስደተኛ ሆነው በሚኖሩበት ወቅት፣ የጣዖት አምልኮትን ተቃውመው በመስበካቸው ተይዘው ተገድለዋል።*
- *ከፖንታኒየስ በኋላ ተተክተው ያገለግሉ የነበሩ፣ አንጢሮስ እየተባሉ የሚጠሩ ጳጳስ የሰማዕታትን ታሪክ ዘርዝረው በመጻፋቸው፣*

መንግሥትን በጣም በማስቆጣቱ፣ አገልግሎታቸውን ገና እንደ ጀመሩ፣ እርሳቸውም እንደ ጳጳሱ ፖንታኒየስ ተገድለዋል።

- ሮማዊ ሴኔቱር (የፓርላማ አባል)፣ ፓማቺየስ ከነቤተሰባቸው፣ እንዲሁም 42 ክርስቲያኖች በአንድ ቀን ውስጥ አንገታቸው በሰይፍ ተቆርጦ በከተማው መግቢያና መውጫ ላይ የተቆረ ጠውን ጭንቅላታቸውን በመደርደር እንደ ኤግዚቢሽን ሕዝቡ እንዲያየው ያደርጉ ነበር።
- እንዲሁም ካልፖድየስ የተባለ ክርስቲያን አገልጋይ በሮም ከተማ መሬት ለመሬት እየጎተቱ ካሰቃዩት በኋላ፣ በአንገቱ ላይ ትልቅ መጅ አስረው ጢብርስ ወንዝ ውስጥ ወረወሩት።
- በቁንጅናዋ ተወዳዳሪ ያልነበራት ማርቲና እየተባለች የምትጠራ ልጃገረድ ደግሞ ክርስቲያን መሆኗን በግልጽ በመናገሯ አንገቷ በሰይፍ ተቆርጦ ሕይወቷ አልፏል።
- እንዲሁም በዚሁ ዘመን ሂፖሊተስ የተባለ ክርስቲያን አገልጋይ ደግሞ ተሰቃይቶ እንዲሞት፣ ከፈረስ ጋር አስረው መሬት ለመ ሬት እየጎተቱ አሰቃይተው ገድለውታል።

"ከሞት ለመዳን ክርስቲያን መሆናቸውን ለምን አይደብቁም?" ብለን መጠየቃችን አይቀርም። እምነታቸውን መደበቅ፣ በክርስቶስ ማፈር መስሎ ስለሚሰማቸው፣ በእርሱ ከሚያፍሩ ሞትን የሚመርጡ በመሆና ቸው እንጂ፣ ሞኞች ሆነው አይደለም።

ከላይ የጠቀስናቸውን ስደቶች ያፋፋመው ማክሲመስ የተባለው ንጉሠ ነገሥት በ238 ዓመተ ምሕረት (እ.ኤ.አ.) ሲሞት፣ በምትኩ ጎርዲያን የተባለው ንጉሥ ነገሠ። ከጎርዲያን ቀጥሎ ደግሞ ፊሊፓ የተባለው ንጉሥ ነግሦ ነበር። እነዚህ ሁለት ሰዎች በነገሡበት ዘመን ለአጭር ጊዜ ቢሆንም፣ ይኸውም ከስድስት እስከ አሥር ዓመት ያህል ክርስቲያኖች ከስደት ነጻ ሆነው ነበር። በ249 ዓ.ም. (እ.ኤ.አ.) ግን አሌክሳንደርያ ውስጥ፣ መንግሥት ወይም ንጉሠ ነገሥቱ ሳያውቅ፣

የጣዖት አምልኮት ቄስ የነበረ አንድ ክርስቲያኖችን በጣም የሚጠላ ጨካኝ ሰው፣ በክርስቲያኖች ላይ ታላቅና መራራ ይሆን ስደት ያካሂድ ነበር።

- በዚህ ለክርስቲያኖች በጣም መራራ በሆነበት ዘመን፣ በዕድሜ ያቸው ጠና ያሉ ወይም ያረጁ፣ ሜትሩስ የተባሉ አንድ ክርስ ቲያን ሰው፣ "እግዚአብሔርን እንጂ ጣዖትን አላመልክም" በማለ ታቸው፣ በዱላ ተቀጥቅጠው፣ በድንጋይ ተወግረው ሞቱ።
- እንዲሁም ኪንታ የተባለች አንዲት ክርስቲያን ሴት፣ ሰውነቷ እስኪተለተል ድረስ በጉማሬ ከገረፏት በኋላ፣ ባልጩት ድንጋይ ካለበት መሬት ላይ እየጎተቱ ካሰቃዩዋት በኋላ በመጨረሻ በድን ጋይ ተወግራ ሕይወቷ አልፏል።
- እንዲሁም አንዲት የሰባ ዓመት ሴት፣ ክርስቲያን መሆናቸውን በግልጽ በመናገራቸው፣ በእሳት ከነነፍሳቸው እንዲቃጠሉ ተፈር ዶባቸው፣ ተቆልሎ ከቆመው እንጨት ጋር ጠፍረው ካሰሯቸው በኋላ፣ በተከመረው እንጨት ላይ እሳቱን ለኰሱበት። እኛም አሮጊት ምሕረት እንዲያደርጉላቸው ለመኗቸው። በዚህን ጊዜ ክርስቶስን ክደው እምነታቸውን ይተው ይሆናል ብለው በማመን ሲፈቷቸው፣ ክርስቶስን በመካድ ፈንታ፣ እነርሱን እስኪደንቃቸው ድረስ ከዚያ በኃይል ከሚነደው እሳቱ ውስጥ ዘለው በመግባት ከነነፍሳቸው ተቃጥለው ሕይወታቸው አልፏል።

እኔና እናንተ ይህን ታሪክ የምናነበው እየዘገነን፣ በአድንቆት ተሞል ተን እንጂ፣ እንደ ተረት እንዳልሆነ እርግጠኛ ነኝ። በበኩሌ የእነዚህን ታላላቅ የእምነት አርበኞችን ታሪክ ሳነብ፣ ሁለት ዓይነት ጥያቄ በውስጤ ይመላለስ ነበር። አንደኛው፣ እነዚህ አማኞች፣ ክርስቲያን መሆናቸው እንደ ወንጀል ተቆጥሮባቸው፣ ታድነው ከፍርድ ወንበር ወይም ከከሳሾ ቻቸው ፊት ሲቀርቡ፣ በእነርሱ ምትክ ራሴን አቀርብና፣ እነዚህ ሰዎች በቆራጥነት ለሚወዱት ታላቁ ጌታ ራሳቸውን እንደ ሰጡት፣ እኔም እራ

ሴን እሰጥ ይሆን? ብዬ ውስጤን እመረምራለሁ። አንዳንዶቻችሁ "ራሱን ለሞት አሳልፎ ይሰጣል" ብላችሁ መገመታችሁ አይቀርም። ይሁን እንጂ፣ "ራሴን ለሞት አሳልፌ እሰጣለሁ" በማለት በድፍረት ከመናገር ይልቅ፣ ሁኔታው ሲፈጠር እግዚአብሔር በእምነቴ እንድጸና ጸጋውን ያበዛልኝ ይሆናል ማለቱ ይቀለኛል።

በውስጤ የሚመላለሰው ሁለተኛው ጥያቄዬ "የጥንት ክርስቲያኖችን፣ ከእኛ ከዘመኑ ክርስቲያኖች የበለጠ ቆራጥና ፍጹም ደፋር ያደረጋቸው ነገር ምንድነው?" የሚል ነው። ሁላችንም የምናምነው አንዱን ጌታ ከሆነ፣ እነርሱ መስቀሉን በአግባቡ ሲሸከሙ፣ እኛ ግን *"በክርስትና ሕይወት ውስጥ ዘውድ እንጂ መስቀል የለም፤ መጥገብ እንጂ መራብ የለም፣ መበልጸግ እንጂ፣ ድህነት የለም፣ መክበር እንጂ ስለ ኢየሱስ ሲሉ መዋረድ የለም"* የሚለውን መጽሐፍ ቅዱሳዊነት የሌለውን ትምህርት አምነን የተቀበልን የምንመስለው ለምን ይሆን? አማኞች መስቀላቸውን በታማኝነትና በትዕግሥት እንዲሸከሙ በማደፋፈርና በማበረታታት ፈንታ፣ የክርስትና ሕይወት መስቀል የሌለበት አድርገን የምናቀርበው ለምን ይሆን?

4. ከመስቀሉ መሸሽ የሚሞክሩ አማኞች አሉ

በአሁኑ ጊዜ *"አማኝ በመከራ ውስጥ ማለፍ፣ መስቀል መሸከም አለበት"* የሚለውን እምነት መቀበል ያቃታቸው ሰዎች የበዙበት ዘመን ሆኗል። ኢየሱስ ***"መስቀሉን የማይዝ፣ በኋላዬም የማይከተለኝ ለእኔ ሊሆን አይገባውም"*** በማለት የተናገረው ንግግር ጊዜ ያለፈበት፣ በአሁኑ ጊዜ በክርስትና እምነት ውስጥ አስፈላጊ ያልሆነ ነገር አድርገው የሚያስቡ፣ ይህንን በመናገሩ ክርስቶስን እንደ ሞኝ፣ ከጊዜው ጋር የማይሄድ አድርገው የሚቆጥሩትና የሚያስቆጥሩት ብዙዎች እንዳሉ እናውቃለን። ይሁን እንጂ፣ አማኞች በመከራና በስቃይ ውስጥ የሚያልፉ መሆናቸውን መጽሐፍ ቅዱስ ይመሰክራል። ጳውሎስ ለሮሜ አማኞች በጻፈው መልዕክት፣

- *"...አሁን የክርስቶስ መከራ ተካፋዮች ብንሆን፣ በኋላ የክብሩ ተካፋዮች እንሆናለን"* ይላል (ሮሜ 8፡17)። እዚሁ መዕራፍ ውስጥ፣ ቁጥር 22 ላይ ደግሞ፣
- *"ፍጥረት ሁሉ እስከ ዛሬ ድረስ በምጥ ጭንቀት ተይዞ በመቃተት ላይ መኖሩን እናውቃለን"* ይላል።

እግዚአብሔር የመከራን፣ የመስቀልን መንገድ ለምን እንደመረጠ፣ ውስን አዕምሮ ስላለን፣ ወይም ያለን መረዳት ትንሽ በመሆኑ፣ ሙሉ በሙሉ ሊገባን እንደማንችል ከላይ ገልጸናል። ለዚህ ነው ብዙ ጊዜ አንዳንድ ያልጠበቅናቸው ነገሮች በሕይወታችን ሲደርስብን "ለምን?" ብለን የምንጠይቀው። እግዚአብሔር አብ ዓለም ከተፈጠረበት ዘመን ጀምሮ መስዋዕት የሚሆነው አንድያ ልጁ የመስቀል ሞት እንደሚሞት ያውቅ ስለነበረ፣ ለረጅም ዘመን በልቡ ውስጥ ተሸክሞት ይኖር ነበር። በሌላ በኩል ደግሞ እርሱ በመስቀል ሕይወት ውስጥ አልፎ በመቤዠት ድርጊቱ ብዙዎቹን ከሞት የሚያድን መሆኑን ስለሚያውቅ ደስ ይለው ነበር። ስለዚህ እግዚአብሔር አብ ሀዘንና ደስታ የተፈራረቀበት አምላክ ነበረ። እግዚአብሔር ወልድ፣ ክብሩንና ማዕረጉን ትቶ፣ እንደ ሰው ሥጋ ለብሶ ወደ ምድር በመምጣት በመካከላችን ተመላለሰ።

ዘመናችን *"ያለመስቀል የክርስትና ሕይወት መኖር ይቻላል"* ብለው የሚያምኑ ሰዎች የበዙበት ዘመን እንደሆነ ገልጸናል። ያለመስቀል ደቀ መዝሙር መሆን የሚቻል ከሆነ፣ ***"መስቀሉንም የማይዝ፣ በኋላዬም የማይከተለኝ ለእኔ ሊሆን አይገባውም"*** የሚለውን ጥቅስ ከመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ሰርዘን ማውጣት አለብን። መጽሐፍ ቅዱሳዊነት በሌለው ትምህርት የተወናበዱ አንዳንድ ክርስቲያኖች፣ ቃሉ በግልጽ ቢናገርም፣ *"መልካም ነገር እንጂ ክፉ ነገር ጌታ ስለማይሰጥ፣ መስቀሉን አንቀበልም..."* የሚሉ፣ ከመከራ ለመሸሽ የሚሞክሩ ብዙዎች ናቸው።

አንድ ጊዜ አንዲት እናት ልጇ ታሞባት የቤተ ክርስቲያን መጋቢው እንዲጸልይለት ይዛው መጣች። መጋቢውም በሞትና በሕይወት መካከል ያጣጥር ለነበረ ልጇ ሲጸልይ፣ "ጌታ ሆይ! ፈቃድህ ከሆን

ከሞት አድነው" አለ። እናትየው በመጋቢው ጸሎት ተበሳጨችና ጸሎቱን አቋርጣ "ፈቃድህ ከሆን ብለህ አትጸልይ፤ ፈቃዱ መሆን አለበት። ፈቃድህ ከሆነ የሚለውን አባባል አልቀበልም" አለችው። አገልጋዩ ጸሎቱን እዚሁ ላይ አቆመ።

ይህን ዓይነቱን ጸሎት የተቃወመችበት ምክንያት፣ የዘመኑ የእምነት እንቅስቃሴ አስተማሪዎች "ፈቃድህ ይሁን" ብሎ መጸለይ እለማመንን ስለሚያሳይ ትክክል አይደለም" ብለው ስለሚያስተምሩ ነው። እንደ እነርሱ ከሆነ፣ "አባት ሆይ! ፈቃድህ ይሁን" ብሎ የጸለየውን ኢየሱስንም መንቀፋቸው ነው። የሚገርመው ነገር ያ ልጅ ከሞት ዳነ። ይሁን እንጂ፣ በጣም ክፉ ልጅ ሆኖ በማደጉ፣ እናትየው ከመጠን በላይ ተሰቃየች። 22 ዓመት ዕድሜ ላይ ሲደርስ በፈጸመው ወንጀል ምክንያት እናትየው ዓይኗ እያየ በስቅላት ሞተ። ያቺ ሴት ልጇ ወደ ፊት ምን ዓይነት ልጅ እንደሚሆን ብታውቅ ኖሮ "እንደ ፈቃድህ ይሆን" ማለት አይከብዳትም ነበር።

- *ጊዜው 1987 ዓመተ ምህረት (እ.ኤ.አ.) ሲሆን፣ ሥፍራው አሜሪካን አገር ነው። በቴሌቪዥን ሰባኪነቱ በጣም የታወቀ የአንድ ሰባኪሚስት፣ በቴሌቪዥን ታስተምራለች። በትምህርቷ "ስለ ክርስቶስ መከራ መቀበል አስፈላጊ አይደለም..." በማለት አድማጮቿን ለማሳመን ጥረት ስታደርግ ትታያለች። በወቅቱ ያዳምጧት የነበሩ ሰዎች፣ ግማሾቹ የምታስተምረውን ትምህርት የተቀበሉ መሆናቸውን ራሳቸውን በመነቅነቅ ሲገልጹ፣ ሌሎች ደግሞ ያጨበጭቡላት ነበር። ክርስቲያኖች ከችግር፣ ከመስቀል ሕይወት ነጻ ሆነው መኖር አለባቸው ብላ የምታምን ነች።*

እንዴት ያሳዝናል? ይህችን ሴት የሚመስሉ የዘመኑ የብልጽግና ወንጌል ሰባኪዎች፣ መስቀሉን ከሕይወታቸው ያስወጡ፣ ያለመስቀል የክርስትና ሕይወትን ለመኖር የሚሞክሩ፣ ራሳቸውን ግን "ክርስቲያን" ብለው የሚጥሩ፣ እነርሱ ስተው ሌሎቹን የሚያስቱ፣ በመንፈሳዊ ሕይወታቸው የጠወለጉ፣ ማደግ የማይችሉ መሳይ ክርስቲያኖችን እያፈሩ

መሆናቸውን የተረዱት አይመስሉም። ለእነርሱ መከራ፣ ወይም መስቀል ማለት ምን ይሆን? ካላቸው ሁለት መርቼዲስ መኪናዎች ውስጥ የአንደኛው መርቼዲስ መኪና ጎማ መተንፈስ፣ ወይም ጌጣ ጌጥ ለመግዛት ሄደው ሰዓት ደርሶ ሳይገዙ ሱቁ ቢዘጋባቸው ያንን እንደ ትልቅ መከራ የሚቆጥሩ ናቸው።

የክርስትና ሕይወት የመስቀል ሕይወት መሆኑን ባለመረዳት አንዳንድ ሰዎች አንዳንድ ችግር በሕይወታቸው ሲያጋጥማቸው ልባቸው መራራ ሆኖ፣ ከእግዚአብሔር ጋር ተጣልተው፣ በእግዚአብሔር ላይ ቦክስ ጨብጠው የሚሞቱ አሉ። የእኔና የእናንተ መስቀል በሰይፍ መታረድ፣ በእሳት መቃጠል፣ በመጋዝ መሰንጠቅ፣ በአውሬዎች መበላት፣ ወህኒ በመጣል ላይሆን ይችላል። ነገር ግን በልዩ ልዩ መከራ ውስጥ ማለፍ፣ መራራ የሕይወት ጽዋ መጠጣት ሊሆን ይችላል።

ለመሆኑ እኔና እናንተ እንድንሸከም የሚሰጠንን መስቀል መምረጥ ወይም "እምቢ!" ማለት እንችላለን ወይ? *"ለጌታዬ ስል ምን ዓይነት ዋጋ ከፈልኩ? በወንጌል አተረፍኩ? ወይስ ከሰርኩ?"* ብዬ ራሴን ስጠይቅ፣ ጎልቶ የሚታይ ነገር ባለማየቴ፣ በራሴ የማፍርበት ጊዜ አለ። ይህን ስል *"መከራ እንዲደርስብኝ እፈልጋለሁ"* ማለቴ አይደለም። የእውነትን ወንጌል ብቻ እንዲሰብኩበት በተሰጣቸው መድረክ ላይ እየወጡ ሳያፍሩ *"የእኔ ጌታ በብልጽግና በሽበሽ አደረገኝ"* በማለት ብልጽግናቸውን የሚያውጁ፣ የመኪናቸውን ቁልፍ የሚያወዛውዙ አሉ። ይህን ሲያደርጉ ለወንጌል ሲሉ በድህነት ውስጥ ሆነው ዋጋ የሚከፍሉትን፣ እግዚአብሔር የሚያዳላ አምላክ መስሎ እንዲታያቸው የሚያደርጉ መሆናቸውን የተረዱት አይመስሉም።

ክርስቶስ ከእኛ ጋር በመሆን፣ እኛ መቅመስ የሚገባንን መከራ ስለ እኛ ሲል ቀመሰ። የሰዎች ልጆች የሚያልፉበትን ሕይወት እያየ ልቡ በሀዘን ተሞላ፤ ከአልአዛር መቃብር አጠገብ ቆሞ አለቀሰ። የኢየሩሳሌምን ከተማ አይቶ፣ ያለችበትን አሳዛኝ ሁኔታ ተረድቶ ልቡ በርህራሄ ተሞልቶ ዕንባውን እያፈሰሰ፣ *"ሰላምሽ የሚሆነውን ምነው አንቺ*

ዛሬ በተረዳሽ ኖሮ! አሁን ግን ከዐይንሽ ተሰውሮአል፤ ጠላቶችሽ ዙሪያሽን ቅጥር ሠርተው ከየአቅጣጫውም ከበው አንቺን የሚያስጨንቁበት ጊዜ ይመጣልና! አንቺና በቅጥርሽ ውስጥ የሚኖሩትንም ልጆችሽን ከዐፈር ይደባልቃሉ! ድንጋይም በድንጋይ ላይ አይተውም! የመጎብኛሽን ጊዜ አላወቅሽምና" በማለት አለቀሰ (የሉቃ. 19፥41-44)።

ኢየሱስ እንባውን ያፈሰሰው ለራሱ ሳይሆን፣ ወደ ፊት በኢየሩሳሌም ላይ የሚደርሰውን አደጋ አስቀድሞ ስላወቀ ነው። በዚያን ጊዜ አይሁዶች በፖለቲካው ዓለም ውስጥ ከፍተኛ ትግል ውስጥ ስለ ነበሩ፥ በ70 ዓመተ ምህረት ኢየሩሳሌም በጠላቶቿ ምክንያት ፍርስርሷ እንደ ወጣ፥ ታሪክ ይመሰክራል። በፖለቲካ ውስጥ ያለውን ኃይልና ስልጣን የመፈለግ ጥማቷን ትታ የክርስቶስን መንገድ ብትከተል ኖሮ፥ ያ ሁሉ ጥፋት ባልደረሰባትም ነበር። ኢየሱስ ለኢየሩሳሌም ያፈሰሰው ዕንባ፥ ሰዎች በሞኝነታቸው ምክንያት በእግዚአብሔር ላይ በማመጻቸው፥ ወይም ከፈቃዱ ውጪ በመሆናቸው ሊደርስባቸው የሚችለውን መከራና ስቃይ የተረዳው እግዚአብሔር አምላክ የሚሰማውን ስሜት የሚገልጽ ነበር።

መስቀል፣ ወይም የመከራ ሕይወት ሁልጊዜ በዙሪያችን ያለ ነገር እንደሆነ ማወቅ ይገባናል። መስቀል እንደ ሌለ ለማስመሰል መሞከር እውነትን መካድ ይሆናል። እግዚአብሔር ክርስትናን መከራና እንዲሁም አስቸጋሪ የመስቀል ሕይወት ያለበት እንዲሆን ያደረገበት ምክንያት ለምን ይሆን? ብለን ብዙ ጊዜ ጠይቀናል። ለጊዜው የምንመርጠው ነገር አይሁን እንጂ፣ በመንፈሳዊ ሕይወት ውስጥ መከራና ስቃይ ትልቅ ዋጋ እንዳለው የታወቀ ነው። ፍቅር፣ ከመከራ ጋር አብሮ ይሄዳል። ነጻነት ከመከራ ጋር የተያያዘ ነው። እንዲሁም የእውነት፣ የጥበብና የዕውቀት ሕልውና ከመከራ ጋር አብሮ ይሄዳል። ማንኛውም ነገር በራሱ ጠቃሚነት ያለው፣ በገንዘብ የማይገዛ፣ በመደራደር አሳልፎ የማይሰጥ ነገር ሁሉ ከመከራ ጋር የተያያዘ ነው። ለምሳሌ *"ነጻነት"* በገንዘብ የሚገዛ፣ በመደራደር የሚገኝ አይደለም። ለዚህ ነው ሰዎች ነጻነታቸውን እንደያዙ

ለመቆየት ደማቸውን የሚያፈሱት። ኢየሱስም ለእኛ መንፈሳዊ ነጻነት ለማስገኘት ሲል ደሙን አፈሰሰ።

5. በመከራው ክርስቶስን መምሰል ምርጫችን ይሆን?

ከዚህ በፊት ከማላውቃቸው አንዳንድ ሕጻናት ልጆች ጋር ለመቀራረብ መግቢያ እንዲሆነኝ ስማቸውን ጠይቄ ከተዋወቅኋቸው በኋላ፣ *"ትልቅ ስትሆን ምን መሆን ትፈልጋለህ?"* ብዬ እጠይቃቸዋለሁ። ከዚህ በፊት በሌሎች ሰዎች ተመሳሳይ ጥያቄ ተጠይቀው መልስ የሰጡ፣ ወይም መሆን የሚፈልጉትን የሚያውቁ ከሆነ ወዲያው *"ሀኪም፣ መሀንዲስ፣ ሳይንቲስት...."* የሚል መልስ ይሰጡኛል። አንዳንዶች ግን፣ *"እኔ እንጃ! አላውቅም..."* የሚል መልስ ይሰጡኛል። እኔም እየቀለድኩ *"አንተ የማታውቀው ከሆነ እኔ ልምረጥልህ! መንገድ ጠራጊ ብትሆንስ?"* እላቸዋለሁ። ማንም መንገድ ጠራጊ መሆን ስለማይፈልግ፣ *"አይ! መንገድ ጠራጊ መሆን አልፈልግም"* የሚል መልስ ይሰጡኛል። አብዛኛዎቹ ለማለት ያህል እንጂ፣ ወደፊት መሆን የሚፈልጉትን በትክክል አውቀውት አይደለም። አንዳንዶቹ ግን ዝንባሌያቸውን በእርግጠኝነት ስለሚያውቁ፣ *"እንዲህ መሆን ነው የምፈለገው"* የሚል መልስ ይሰጡኛል።

ልጆች ብቻ ሳይሆኑ፣ በዕድሜ የገፉትም ሰዎች እንዲኖራቸውና እንዲሁም መሆን የሚፈልጉት የራሳቸው የሆነ ምኞት አላቸው። ሕጻናት ልጆችም ሆኑ በዕድሜ የገፉት፣ ሁለቱም የሚመሳሰሉበት አንድ ነገር አላቸው። ይኸውም፣ በጎ ነገር፣ ትልቅ ነገር እንጂ ክፉ ወይም አነስተኛ ነገር ለማግኘት የማይመኙ መሆናቸው ነው። ሐዋርያው ጳውሎስም እንዲሆንለት ከልቡ የሚፈልገው ወይም የሚመኘው ነገር ነበረው። ምኞቱን ለፊልጵስዩስ አማኞች በደብዳቤ ሲገልጽ፣

- *"ክርስቶስንና የትንሣኤውን ኃይል እንዳውቅ፣ በስቃዩ ተካፋይ እንድሆንና በሞቱም እርሱን እንድመስል እመኛለሁ" አለ (ፊልጵ. 3፥10)።*

ጳውሎስ ይህን ሲል ምን ማለቱ ነው? እንደ ዮሐንስና እንደ ያዕቆብ *"በጌታ ቀኝ መቀመጥ እመኛለሁ"* በማለት ፈንታ *"በመከራውና በሞቱ እንድመስለው እመኛለሁ ማለቱ ምን ነክቶት ነው? አሞታል እንዴ?"* ብለን መጠየቃችን አይቀርም። አንዳንድ የዘመኑ የብልጽግና ትምህርት አስተማሪዎች ቢያገኙት፣ በቅድስናው እግዚአብሔር ያደነቀውን ኢዮብን እንደተቹት ጳውሎስንም ይተቹት ነበር። ኢዮብ በመከራ ውስጥ ያለፈው በእግዚአብሔር ፈቃድ ሳይሆን፣ *"የፈራሁት ደረሰብኝ ስላለ ነው"* ብለው እንደተቹት፣ "ጳውሎስም የተሰቃየው መከራና ስቃይ በመፈለጉ ነው" ብለው ማለታቸው አይቀርም።

የቴርሴሱ ጳውሎስ፣ የናዝሬቱ ኢየሱስን ከመሞቱና ከትንሳኤው፣ እንዲሁም ወደ አብ ከመሄዱ በፊት በሥጋ ፊት ለፊት አይቶት እንደማያውቀው ግልጽ ነው። ጳውሎስ *"ክርስቶስን እንዳውቅ እመኛለሁ"* ሲል፣ ምን ማለቱ ይሆን? ሐዋርያው ጳውሎስ የመስቀሉ ምስጢር ስለገባው፣ የልቡን ምኞት ሲገልጽ፣ *"…የትንሳኤውን ኃይል እንዳውቅ፣ በመከራውም እንድካፈል፣ ወደ ሙታንም ትንሳኤ ልደርስ ቢሆንልኝ፣ በሞቱ እንድመስለው እመኛለሁ…"* (ፊልጵ. 3፡11) አለ። ይህን ያለው፣ መንፈሳዊ ለመምሰል ሳይሆን፣ ከልቡ ነው። ክርስቶስን ካወቀበት ጊዜ ጀምሮ በልዩ ልዩ መከራ ውስጥ አልፏል።

5 ጊዜ 39 ጅራፍ (195) ተገርፏል።

3 ጊዜ የጀርባ አጥንቱ እስኪከሰከስ ድረስ በዱላ ተቀጥቅጧል።

1 ጊዜ በድንጋይ ተወግሯል።

3 ጊዜ በመርከብ ተገልብጧል። ብዙ ጊዜ ወህኒ ቤት ተጥሏል።

ይሄ ሁሉ አልበቃም ብሎት *"በመከራው እንድካፈል በሞቱ እንድመስለው እመኛለሁ…"* ሲል እንሰማዋለን። ለማለት ያህል የተናገረው ሳይሆን ከልቡ የወጣ እንደሆነ እርግጠኞች ነን። እኔን *"መለሰ የልብህ ምኞት ምንድነው?"* ብላችሁ ብትጠይቁኝ፣ *"ኢየሱስ የቀመሰውን መከራ ለመቅመስ፣ ኢየሱስ የጠጣውን ዓይነት መራራ ጽዋ ለመጠጣት፣ ኢየሱስ የሞተውን ሞት ለመሞት እመኛለሁ"* ብዬ አልነግራችሁም። እውነቱን ልንገራችሁና እንኳን

እርሱ የቀመሰውን መከራ ለመቅመስ ቀርቶ፣ የራሴ መከራ፣ የራሴ መስቀል ከብዶብኝ ልጥለው ትንሽ የሚቀረኝ ጊዜ እንዳለ ልገልጽላችሁ እወዳለሁ።

6. በመስቀሉ ውስጥ የምንቀምሰው መከራ፣ ለጥቅማችን ነው

1ኛ፣ መከራና ስቃይ፣ ዘላለማዊ ስለሆነው ታላቅ ነገር በቂ የሆነ መረዳት እንዲኖረን ያስችለናል።

በመከራና በስቃይ ወቅት ሰው ሊያየው የሚገባውን ዘለዓለማዊ የሆነውን እውነት፣ እግዚአብሔር ጣልቃ በመግባት ጊዜያዊውና ዘለዓለማዊውን አወዳድሮ በማቅረብ (በማሳየት)፣ ማየት የሚገባንን ትልቁን ነገር ያሳየናል። በሕይወታችን የምንቀምሰው ወይም የምናልፍበት መከራ፣ በአሁኑ ወቅት እውነትነት ያለው ከባድ የህመም ስሜት ያለው ሲሆን፣ ይኸው መከራና ስቃይ በዘለዓለማዊ ሁኔታ ውስጥ ሆኖ ሲታይ ግን፣ በጣም ትልቅ ዋጋ ላለው ነገር ወይም ለመንግሥተ ሰማይ ለማዘጋጀት የሚጠቀምበት መሣሪያ በመሆኑ፣ በመከራ ውስጥ የሚያልፈው ሰው ጊዜያዊነቱን ተረድቶ ጸንቶ እንዲቆም ይረዳዋል። ሐዋርያው ጳውሎስ፣

- *"በየአቅጣጫው መከራ ይደርስብናል፣ ግን ተስፋ አንቆርጥም፣ ጠላቶች ያሳድዱናል፣ ግን ወዳጆች አጥተን አናውቅም፣ ተመትተን እንወድቃለን፣ ግን አንሞትም"* ይላል (2 ቆሮ. 4፡8-9)።
- እዚሁ ምዕራፍ ላይ ከ16 እስከ 18 ባሉት ቁጥሮች ውስጥ *"ስለ ዚህ ተስፋ አንቆርጥም፣ ምንም እንኳ ውጪያዊው ሰውነታችን ቢጠፋ፣ ውስጣዊው ሰውነታችን በየቀኑ ይታደሳል። ይህም ቀላልና ጊዜያዊ የሆነ መከራችን ወደር የሌለውን እጅግ ታላቅ የሆነ ዘላለማዊ ክብር ያስገኝልናል። እኛ የምንመለከተው የማይታየውን ነገር እንጂ የሚታየውን አይደለም፣ ምክንያቱም የሚታየው ነገር ጊዜያዊ ነው፣ የማይታየው ግን ዘላለማዊ ነው"* ይላል። ቀላልና ጊዜያዊ የሆነው መከራችን፣ ታላቅ የሆነ ዘላለማዊ ክብር የሚያስገኝልን እንደሆነ በግልጽ ይናገራል።

2ኛ፣ መከራና ስቃይ፣ የእግዚአብሔር ቃል በጅምላ የተጻፈ ብቻ እንዳልሆነ፣ ለግላችን (ሊያንዳንዳችን) የተለየ ትርጉም ያለው መሆኑን እንድንረዳ (እንዲገባን) ያስችለናል።

ለምሳሌ፣ ኢሳያስ 55፡1 ላይ፣ ባዶ እጃችንን ሆነን፣ ልባችን ተሰብሮ፣ በአዕምሯችን ግራ ተጋብተን ሰፊ የሆነውን ጸጋ እንድንቀበል፣

❖ *"... 'የተጠማችሁ ሁሉ ወደ ውሃ ኑ፤ የምትገዙበት ገንዘብ የሌላችሁ ኑ፤ ያለ ገንዘብና ያለ ዋጋ እህል ወስዳችሁ ብሉ፤ የወይን ጠጅና ወተትም በነጻ ጠጡ"*በማለት ይጠራናል።

በማጣት መነጽር ውስጥ ስናይ፣ ደስታን ለመፈለግ ጉልበታችንን በከንቱ ማባከናችን ይታየናል። ይሄ ሲሆን፣ ዘለቄታ ያለውን ደስታ ለማግኘት ፊታችንን ወደ እግዚአብሔር እንመልሳለን። በደንብ ካዳመጥነው፣ ጥሩውን የበለጠ የመለየት ችሎታና ዕውቀት እናገኛለን።

❖ *"ለማይጠቅም ምግብ ገንዘብ የምታባክኑት ለምንድን ነው? ለማያጠግብ እንጀራ ስለምን በከንቱ ትደክማላችሁ? ይልቅስ ብታደምጡኝና እኔ የምላችሁንም ብታደርጉ፣ ከሁሉ የተሻለ ምግብ በማግኘት ትደሰታላችሁ"* ይላል (ኢ.ሳ. 55፡2)።

አንዳንድ ጊዜ የእግዚአብሔር አሳብና መንገድ እኛ እንደምንፈልገውና እንደምናስበው የማይሆንበት ጊዜ አለ። ለምሳሌ፣ *"በጥሩ ሰዎች ሕይወት ውስጥ ጥሩ ያልሆነ ነገር ለምን ይደርስባቸዋል? ጥሩ ባልሆኑ ሰዎች ሕይወት ላይ ደግሞ ጥሩ ነገር ለምን ይሆንላቸዋል?"*በማለት የምንጠይቅበት ጊዜ አለ።

ጥሩ በሆኑ ሰዎች ላይ ጥሩ ያልሆነ ነገር የሚደርስባቸው፣ ምናልባት በኃጢአት ምክንያት ሊሆን፣ ወይም ከዚያ በጎ ካልሆነ ነገር ውስጥ በጎ ነገር እንዲማሩበት ሊሆን ይችላል።

በሌላ በኩል ደግሞ ጥሩ ባልሆኑ ሰዎች ሕይወት ላይ ጥሩ ነገር የሚደርሰው፣ ጥሩ ነገር የሚገባቸው ሆነው ሳይሆን፣ የእግዚአብሔር ጸጋ ሰፊ በመሆኑ ይሆናል።

መልካም ነገር በክርስቲያኖች ላይ ብቻ የሚደርስ ቢሆን ኖሮ፣ ሁሉም "ክርስቲያን ነኝ" ማለት ይጀምር ነበር። በዚህ ዓይነት እምነት የእግዚአብሔርን እጅ መጠምዘዣ መንገድ ይሆን ነበር።

መጥፎ በሚባሉ ሰዎች ውስጥ መልካም ነገር እንዳለ ሁሉ፣ ጥሩ በሚባሉ ሰዎችም ሕይወት ውስጥ መጥፎ ነገር ሊኖር እንደሚችል ማወቁ ይጠቅመናል። በፍጹምነቱ፣ በቅድስናው የተረጋገጠለት እግዚአብሔር ብቻ ነው። ደግነቱና መልካምነቱ በኢሳያስ 53 ላይ እንደተጻፈው የእኛ ኃጢአት በርሱ ላይ የተጫነ እንደ ሆነው ሁሉ፣ የእርሱ ቅድስናም በእኛ ላይ ስለሚያርፍ፣ በእኛ ላይ የሚደርሰው ክፉ ነገር ሁሉ በኃጢአታችን ምክንያት በእኛ ላይ ለመፍረድ ሳይሆን፣ እኛን ዲሲፕሊን ለማድረግ ወይም እርሱን ወደ መምሰል ሕይወት የምንመጣበት ሂደት በመሆኑ ይሆናል።

3ኛ፣ መከራና ስቃይ በሕይወታችን የሚደርሰው፣ በእምነት ከክርስቶስ ጋር እንድንያያዝ (እንድንጣመር) ነው። በቀድሞው ቤተ ክርስቲያን ይተላለፍ የነበረው መልዕክት፣ *"በእምነት ከክርስቶስ ጋር ተለይተህ ለመታወቅ ከፈለግህ፣ መከራ እንደሚደርስብህ ጠብቅ"* የሚል ነበር።

በአሁኑ ወቅት አንዳንድ የሀሰት ትምህርት አስተማሪዎች የሚያስተምሩት የዚህ ተቃራኒ የሆነውን ነው። ይኸውም፣ *"በእምነት ክርስቶስን መምሰልን ከመረጥህ፣ እንደምትበለጽግ፣ ሁሉ ነገር እንደሚሳካልህ እወቅ (ጠብቅ)"* የሚል ነው። እውነተኛው የመጀመሪያው እንጂ ሁለተኛው አይደለም። በዘመናት በሚሊዮን የሚቆጠሩ አማኞች የክርስቶስ የመከራው ተካፋዮች ሆነው አልፈዋል። አሁንም በዓለም ዙሪያ የእርሱ በመሆናቸው ምክንያት ክርስቶስ የቀመሰውን የመከራ ጽዋ የሚቀምሱ አሉ። ሐዋርያው ጴጥሮስ፣

❖ *"ወዳጆች ሆይ! እንደ እሳት በሚፈትን መከራ ውስጥ ስትገኙ ያልተለመደ እንግዳ ነገር እንደ ደረሰባችሁ አድርጋችሁ አትደነቁ፤ ይልቅስ እርሱ በሚገለጥበት ጊዜ እጅግ ደስ እንዲላችሁ*

የክርስቶስ መከራ ተካፋዮች በሆናችሁበት መጠን ደስ ይበላችሁ። ስለ ክርስቶስ ስም ብትሰደቡ ክቡር የሆነው የእግዚአብሔር መንፈስ በእናንተ ላይ ስለሚያርፍ ደስ ይበላችሁ። ከእናንተ ማንም መከራ ሲቀበል እንደ ነፍሰ ገዳይ፣ እንደ ሌባ፣ እንደ ወንጀለኛ በሰው ጉዳይ ጣልቃ እንደሚገባ አይሁን። ክርስቲያን በመሆኑ መከራ የሚደርስበት ቢኖር ግን ስለ ክርስቶስ ስም እግዚአብሔርን ያመስግን እንጂ አይፈር" እያለ ያጽናናናል (1 ጴጥ. 4፡12-16)።

እኔ እናንተ የክርስቶስ ነን? ከሆንን፣ እምነታችንን ካልደበቀን፣ ወይም አማኝነታችንን እንዳይታወቅ ካልሸፈንነው፣ በቅድስና መኖርን ከመረጥን በመከራ ውስጥ እንደምናልፍ ግልጽ ነው። ክፉው ጠላታችን ምስክርነታችንን ለማበላሸት፣ ወይም ዋጋ ለማሳጣት፣ እምነታችንን ለማዳከም፣ ደስታችንን ለማጥፋት ፈጽሞ አይተኛልንም። ይሁን እንጂ፣ ተስፋ እንደሌላቸው ሰዎች ልንሆን አይገባም። በሌሎች ቅዱሳን ላይ የደረሰው በእኔና በእናንተም ላይ እንደሚደርስ፣ እነርሱ ባለፉበት የመከራ መንገድ እንድናልፍ የሚፈቅድበት ጊዜ አለ። ዓላማው ሁልጊዜ ለበጎ ስለሆነ፣ ምንጊዜም ቢሆን በዚያ መንገድ ብቻችንን ሆነን እንድናልፍ አይፈቅድም። ጳውሎስ ይህንን እውነት በቅጡ ስለተረዳ፣ *"ክርስቶስንና የትንሣኤውን ኃይል እንዳውቅ፣ በስቃዩ ተካፋይ እንድሆንና በሞቱም እርሱን እንድመስል እመኛለሁ፤ ለሙታን ትንሣኤም እንድደርስ እናፍቃለሁ"* ይላል (ፊልጵ. 3፡10-11)። በመከራውና በስቃዩ ክርስቶስን ስንመስል፣ እርሱ በመረጠልን መንገድ ብቻ ደስ ብሎን እንሄዳለን። እርሱን መስለን፣ እርሱ በሄደበት መንገድ ስንሄድ፣ የሚያስከፍለውም ዋጋ ምን ያህል ከፍተኛ እንደሆነ እንረዳለን። ሕይወታችን ከእርሱ ጋር የተያያዘ እንዲሆን ከመረጥን፣ የእኛ መከራ የእርሱ፣ የእርሱ መከራ የእኛ ይሆናል። ስለዚህ መከራችን ከየት እንደሚመጣ፣ ወይም ምን ያህል ከባድ መሆን አለመሆኑን ማወቁ ይህን ያህል ግድ አይሰጠንም። ቁም ነገሩ ያለው እርሱ ሙሉ በሙሉ ሕይወታችንን እንዲቆጣጠርና የዓላማው ወይም የክብሩ መግለጫ እንዲሆን መስጠቱ ላይ ነው።

- *ፒተር ክሪፍት የተባለ ክርስቲያን ጸሀፊ መከራና ስቃይ ምን እንደሆነ ሲገልጽ፣ "መከራ ክርስቶስ፣ እርሱን እንድንከተለው ያቀረበልን ጥሪ ወይም ግብዣ ነው። ክርስቶስ ምንም ሳያመነታ ወደ መስቀሉ ሄዷል፤ እኛም ተከትለነው ወደ መስቀሉ እንድንሄድ ይጠራናል። ወደ መስቀሉ የምንሄደው "መስቀል" ስለሆነ ብቻ ሳይሆን፣ የክርስቶስ መስቀል በመሆኑ ነው። መከራ ብጹዕ (የተባረከ) የሆነው፣ በረከት ስለሆነ ሳይሆን፣ የእርሱ መከራ በመሆኑ ነው። መከራ የክርስቶስን መስቀል የሚከሰትበት ሁኔታ መግለጫ አይደለም። መስቀል ግን መከራን ይገልጻል። መስቀል ለመከራ አዲስ ትርጉም የሚሰጥ ነው። በእኛና በእግዚአብሔር መካከል ያለ ብቻ ሳይሆን፣ በእግዚአብሔር አብና በእግዚአብሔር ወልድ መካከልም ያለ ነው። ክርስቶስ የመስቀሉ ተካፋዮች እንድንሆን የመረጠበት ምክንያት፣ በስላሴዎች ውስጥ የእግዚአብሔርን ሕልውና እኛም ተካፋይነት እንዲኖረን ወይም ተካፋዮች እንድንሆን ነው" አለ።*

4ኛ፣ መከራና ስቃይ በሕይወታችን የሚደርሰው፣ ለሌሎች ለመመስከር ልዩ ምክንያት ወይም መንገድ እንዲሆነን ነው።

በምላሳችን ከምንሰጠው ምስክርነት ይልቅ፣ በሕይወታችን ኖረን የምንመሰክረው የበለጠ ኃይል እንዳለው የታወቀ ነው። በመከራና በስቃይ ውስጥ ያለ ሰው፣ በመከራ ውስጥ ያላለፈውን ሰው የሕይወት ምስክርነት ከመስማት ይልቅ፣ በመከራ ውስጥ ያለፈውን ሰው ሕይወት መስማት ይቀለዋል። አንዲት ክርስቲያን ሴት፣ ኤሽያ ውስጥ በፓስተርነት (በመጋቢነት) ያገለግል የነበረው ባሏ በእምነቱና በአገልግሎቱ ምክንያት ብዙ ዓመት ጨለማ ውስጥ ታስሮ በመቆየቱ ምክንያት ዓይነ ስውር ስለሆነው ባሏ እንዲህ አለች።

- *"ባሌ ጨለማ ውስጥ ለረጅም ጊዜ እስካሁን ታስሮ መቆየቱ በጣም ያሳዝናል። ይሁን እንጂ፣ በውስጡ ያለው መንፈስ አሁንም ጽኑና ብርቱ በመሆኑ፣ አሁንም ለጌታው ብዙ ፍሬ*

እያፈራ ነው። እኔና ሁለት ልጆቼ ግን ቤተ ክርስቲያን ሰጥታን ከነበረው ቤታችን ከተባረርን ጊዜ ጀምሮ ሕይወታችንን ለማት ረፍ ከቦታ ቦታ እየተንከራተትን ነው። ባለፉት ሁለት ወራት፣ ቤት አልባ የሆኑ ሰዎች ከሚያድሩበት በረንዳ እያደርን ነው። ቢሆንም ጌታን በጣም አመሰግነዋለሁ፤ እንድናልፍበት በሚፈ ልገው መንገድ በማለፋችን በጣም ደስ ይለኛል። ይህንን ሁሉ የምንታገስበት ትዕግስትና ጉልበት የሰጠን እርሱ እንደሆነ በጣም አምናለሁ። እግዚአብሔር ለሕይወታችን መልካም ዕቅድ እንዳለውም አውቃለሁ። በመከራና በስቃይ ውስጥ፣ እንዲሁም በፈተና ውስጥ አስደናቂ የሆነውን የእግዚአብሔርን በረከትና ደስታ ማየት እንችላለን። ኢሳያስ 25፡4 ላይ፣ "ድኾችና መጻተኞች ሸሽተው ወደ አንተ መጥተዋል፤ በችግራቸውም ጊዜ መጠጊያ ሆነህላቸዋል፤ ከዐውሎ ነፋስ የሚድኑበት ተንና ከፀሐይ ቃጠሎ የሚጠለሉበት ጥላ ሰጠሃቸው..." የሚለው ቃል ያጽናናኛል። በጌታ ላይ ባለኝ እምነት ጸንቼ እንድቆም ያጽናናኛል፤ ያበረታታኛል። ይሄም ባለሁበት እንድ ቆም ሳይሆን፣ በማንኛውም ሁኔታ ውስጥ ስሆን፣ ወደፊት እንድ ራመድ ነው"አለች።

5ኛ፣ መከራና ስቃይ በሕይወታችን የሚደርሰው፣ በክርስቶስ መታመንን እንድንማር ዕድል እንዲሰጠን ነው።

ይሄ ለብዙዎቻችን ትልቅ ዋጋ ያለው ነገር ነው ብለን ለመቀበል በጣም አስቸጋሪ የሚሆንብን ነው። በእግዚአብሔር ተማምኖ መቆየት ቀላል አይደለም። ሌላው ቀርቶ ትምህርት ቤት ተምረው እንዲመጡ የላክናቸው ልጆቻችን *"መኪና ገጭቶ ይገድላቸው ይሆን? ትምህርት ቤቱ ውስጥ አደጋ ደርሶ አንድ ነገር ሆነው ይሆን?"* ብለን በማሰብና በጭንቀት ውስጥ የምንቆይ ወላጆች ጥቂቶች አይደለንም። የታወቀው ክርስቲያን ጸሀፊ ኤ ደብልዩ ቶዘር እንዲህ አለ፥

- ❖ *ክርስቲያን መስቀልን የተሸከመ ሰውን ይመስላል። 'እኔን መከተል የሚፈልግ ራሱን ይካድ፤ መስቀሉንም ተሸክሞ ይከተለኝ' ይላል። መስቀል የተሸከመ ሰው፣ የራሱን መጨረሻ ወይም ዕጣ ፋንታ ወሳኝ አይደለም፤ ምርጫውን ያጣው መስቀሉን አንስቶ በተሸከ መበት ቀን ነው። ያ የተሸከመው መስቀል የአማኙን ፍላጎት የሚ ቆጣጠር፣ በሁሉም ነገር ግልቃ የሚገባ ሆነ።"[4]*

እኔና እናንተ ራሳችንን መጠየቅ የሚገባን ጥያቄ ቢኖር፣

[1ኛ] መስቀሉን አንስተን ስንሸከም፣ ዕጣ ፋንታችንን በሚወስነው ወይም በሚቆጣጠረው ጌታ እንታመንናለን ወይ? የሚለው ይሆን፣

[2ኛ] በየትኛውም አቅጣጫ ቢሆን በሕይወታችን ግልቃ እንዲገባ እንፈቅድለታለን ወይ? የሚለውን ነው።

እግዚአብሔርን መተማመን ያቃታቸው ሰዎች አንድ በጎ ያልሆነ ነገር ሲደርስባቸው፣ በእግዚአብሔር በመተማመንና ሁሉን ነገር ለእርሱ በመተው ፈንታ፣ *"እግዚአብሔር እንዳልንቀሳቀስ አድርጎ ማንቁርቴን ይዞ ይመራኛል"* ይላሉ። በመሠረቱ የሚመራን ጉሮሯችንን ይዞ በኃይል ሳይሆን በፍቅሩ ልባችንን ይዞ በመምራት ነው። አንዳንድ ጊዜ ቀላል ባይሆንልንም እንኳን እርሱን መተማመንን መለማመድ ይገባናል። በእርሱ ከታመንን፣ ለእኛ የማይታየው ለእርሱ ስለሚታየው፣ ክፉ ቢመስል እንኳን ለበጎ እንዲሆን ሊያደርገው ይችላል። ምን ያህል መሸከም እንደምንችል አቅማችንን ያውቃል። እርሱ ርሁሩህና ደግ፣ በፍቅር የተሞላ በመሆኑ፣ ሌላው ቀርቶ አለማመናችንና ጥርጣሬያችንን ሁሉ ይቅር ይላል። ፍርሃታችንን ጸጥ ያደርጋል። በእምነታችን ደካማ ዎች ብንሆን እንኳን፣ ልክ እንዳለነው ይቀበለናል። ይህንን እውነት ተቀ ብለን በሕይወታችን ውስጥ መለማመድ ይገባናል።

---

[4] Gerald B. Smith ed. Men Who Met God, Christian Publications, Camp H[illegible]

የክርስትና እምነት ወደ መከራ፣ ወደ ችግርና ፈተና፣ በመጨረሻም ወደ ትንሳኤ የሚያደርስ ሃይማኖት ነው። ደስ የሚያሰኘው ግን፣ ሰው በግድ ሳይሆን በምርጫ የሚያደርገው መሆኑ ነው። አንዳንድ አማኞች የሚቀምሱት መስቀል ቀላል አይደለም። መስቀል ተወዳዳሪ የሌለውን ዓይነት ወንጀል የሚፈጽሙ ሰዎች የሚያልፉበት ቅጣት እንደሆነ ተምረናል። በመስቀል የተንጠለጠለውን ሰው ቀስ በቀስ የሚገድል፣ ተወዳዳሪ የሌለው ጭካኔ የሞላበት አገዳደል ነው። ሚስማሩ እግርና እጁ ውስጥ በመዶሻ ተራ በተራ እየተመታ ሰውነቱን ሰርጉዶ ሲገባ መቁነጥነጥ ተፈጥሯዊ ነው። ሕመሙ ቶሎ እንዲያልፍልን እንፈልጋለን፤ ይሁን እንጂ፣ ቶሎ አያልፍም። ለመሆኑ ከሚሰማን መከራና ጭንቀት የተነሳ፣ እንድንሸከመው ከተሰጠን የመስቀል መከራ ቶሎ የሚያስጥለንን ነገር ብንፈልግ፣ ይህን ያህል ይፈረድብን ይሆን? በሌላ በኩል ደግሞ ለተቀበልነው እምነት ስንል፣ ሕይወታችንን እስከማጣት ድረስ መከራ መቀበልን መምረጥ የለብንም ወይ? ብለን መጠየቃችን አይቀርም። የመጨረሻውን ሽልማታችንን ስናስብ፣ እንዲሁም ጌታችን የከፈለልንን ከፍተኛ ዋጋ ስናስብ፣ መስቀላችንን በአግባቡ ተሸክመን ወደ ፊት መጓዝ እንዳለብን እንረዳለን።

ስለ እምነታቸው ሲሉ ሕይወታቸውን ያጡ አማኞች፣ "ሞት ወይስ ሕይወት?" የሚል ምርጫ ተሰጥቷቸው ሞትን የመረጡ ናቸው። ይህን ዓይነቱን ምርጫ መርጠው ከውሳኔ የደረሱት፣ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ምቾት ባለው ወንበር ላይ ተቀምጠው፣ መዘምራን ጣዕም ያለው መዝሙር እየዘመሩ፣ ሁሉም ሰላም በሆነበት ጊዜ ሳይሆን፣ ተቃዋሚዎቻቸው *"ሞኝ አትሁን! እምነትህን ካድና ሕይወትህን አድን"* እያሉ ሲሰድቧቸው፣ እንዲሁም የሚወዷቸው ዘመዶቻቸው ደግሞ *"ትተኸን አትሂድ! የእምነት አቋምህን በልብህ ያዝና ከሞት አምልጥ"* እያሉ እያለቀሱ ሲለምኗቸው፣ ከነነፍሳቸው በእሳት ለመቃጠል ቀርበው፣ የእሳቱ ወላፈን እግሮቻቸውን እንደ ደረቅ እንጨት እያነደደው ባለበት ጊዜ፣ ሌላው ቀርቶ ኢየሱስ ራሱ ፈጽሞ የረሳቸው በሚመስላቸው ጊዜ መርጠው የወሰኑት ውሳኔ ነው።

በዚህ ዓይነት ስለ እነርሱ ሲል አስቀድሞ የሞተላቸውን ጌታ እስከ ሞት ድረስ ሊከተሉት ወሰኑ። እንደነዚህ ዓይነቶቹ ፍጹም ልዩ ሰዎች ሳይሆኑ፣ እንደ እኔና እንደ እናንተ ሥጋ የለበሱ ተራ ሰዎች ናቸው።

መኖር የጠሉ፣ ኑሮ ሰልችቷቸው ሞት የሚፈልጉ አይደሉም።

ሞትን የመረጡት ትተዋቸው የሚሄዱ ዘመድ አዝማድ፣ ወላጆች፣ ልጆች የሌሏቸው ብቸኞች ሆነው አይደለም።

ሞትን የመረጡት ትተዋቸው ከሚሄዱት ሰዎች የበለጠ የመስቀልን ሞት የሞተላቸውን ጌታ አብልጠው የወደዱ በመሆናቸው ነው።

የተፈጥሮ ፍርሃት ስለሌላቸው፣ የጭንቀት ሕይወት፣ መከራ የበዛበት ሞት ስለማያስፈራቸው አይደለም።

ነገር ግን ከፍርሃት ስሜታቸው የበለጠ፣ ለጌታቸው ያላቸው የፍቅር ስሜት የበለጠ ብርቱ በመሆኑ ብቻ ነው።

ከውጪ እኛን ይምሰሉ እንጂ፣ ከውስጣቸው ፍጹም የተለዩ ቆራጥና ደፋሮች ናቸው። ቆራጥና ደፋር ያደረጋቸውም ልዩ ፍጥረቶች በመሆናቸው ሳይሆን፣ *"እስከ ሞት ድረስ እከተልሃለሁ"* ብለው ለጌታቸው የገቡትን ቃል ኪዳን ለማክበር ቁርጥ ውሳኔ በማድረጋቸው ምክንያት ነው።

7. የክርስቶስ ፍቅር ከመስቀል እንድንሸሽ አያደርገንም

ኢየሱስን መከተል ዋጋ የሚያስከፍል ቢሆንም፣ የሚያስደንቀው ብዙዎችን እንደ ማግኔት የመሳብ ኃይል ያለው መሆኑ ነው። ክርስቶስን በመከተላቸው ምክንያት በአደባባይ ከነነፍሳቸው በእሳት ሲቃጠሉ ለማየት ከተሰበሰቡት መካከል፣ ፈርተው *"ኢየሱስ የሚባለውን ጌታ አልከተልም፣ ሞት ያስከትልብኛል"* በማለት ፈንታ፣ ከዚያው ክርስቲያኖች በእሳት ከሚቃጠሉበት አደባባይ ላይ ከማግኔት የበለጠ የመሳብ ኃይል ባለው የጌታ ፍቅር ተስበው ወደ እምነት የሚመጡ ነበሩ። የክርስቶስ ፍቅር መከራ፣ ስደት፣ ሞት ባለበት ወቅት እንኳን በዘመናት ብዙዎችን

ከማግኘት የበለጠ ይስብ እንደ ነበር ታሪክ ይመሰክራል። "ችግር ውስጥ ይጥለኛል፣ ሞት ያስከትልብኛል" ብለው በመፍራትና በመሸሽ ፈንታ፣ ብዙዎቹን እስኪያስደንቅ ድረስ በክርስቶስ ፍቅር ተስበዋል። ለዚህ ጥሩ ምሳሌ እንዲሆነን ከዚህ ቀጥሎ ያሰፈርናቸውን ሁለት አስደናቂ ታሪኮችን እንድታነቡ እንጋብዛችኋለን።

[1] ከብዙ ዓመት በፊት የሮማ ንጉሥ ነገሥት፣ በጣም የታወቀና የተመሰገነ የሕንጻ ነዳፊ (አርክቴክተር) የሆነውን፣ "ከዚህ በፊት ተሠርቶ የማያውቀውን፣ ተወዳዳሪ የሌለውን ልዩ ኮለሲየም ሥራልኝ፤ ሠርተህ ስትጨርስ፣ በዓለም ዙሪያ ታዋቂና ዝነኛ እንድትሆን ከፍ ያለ ማዕረግ እንድታገኝ አደርግሃለሁ" አለው። ንጉሡ በአዘዘው መሠረት ሥራውን ሠርቶ ጨረሰ። ንጉሠ ነገሥቱም፣ በተሠራው ኮለሲየም በጣም ተደስቶ "አሁን ሥራው ተጠናቆ አልቋል። ትልቅ የምረቃ በዓል አዘጋጅተን ይህን ኮለሲየምን በሚያስደንቅ ሁኔታ የሠራውን አርክቴክተር ማከበር አለብን" በማለት ትልቅ ዝግጅት ማድረግ ጀመረ። በምረቃው ቀን በኮለሲየሙ ውስጥ ስፍራ እስከማይገኝ ድረስ ብዙ ሕዝብ ተሰብስቦ ነበር። ሳቁ፣ ጨዋታው፣ ዕልልታው ፍጹም ሌላ ነበር። ንጉሠ ነገሥቱ በዙፋኑ ላይ፣ እንዲሁም ኮለሲየሙን የሠራው አርክቴክተር የክብር ቦታውን ይዞ ተቀምጦ ነበር። የምረቃው በዓል የተጀመረው በልዩ ሁኔታ ነበር። ክርስቲያን በመሆናቸው ምክንያት የሞት ፍርድ የተበየነባቸው ክርስቲያኖች በሰንሰለት ታስረው ኮለሲየሙ መሀል ሜዳ ላይ እንዲቆሙ ተደረገ።፣ እንዲሁም እነዚያን ክርስትያኖች በጫጭቀው እንዲበሉ፣ በጣም የተራቡ አንበሶችም በሰንሰለት ተይዘው ቀረቡ።

በዓሉን ለማክበር ቁጥር ስፍር የሌለው ሕዝብ በዚያ ኮለሲየም ውስጥ ተሰብስቦ ስለ ነበር፣ የሕዝቡ ጩኸትና ሁካታ ፍጹም ሌላ ነበር። ንጉሡ ከተቀመጠበት ዙፋን ብድግ ብሎ እንዲህ አለ። "እንደምታዩት ይሄ ኮለሲየም በሚያምር ሁኔታ ተገንብቷል። ዛሬ ይህን ኮለሲየም ለመመረቅና እንዲሁም ይህን ተወዳዳሪ የሌለውን አስደናቂ ኮለሲየም በዚህ ሁኔታ የሠራውን ብልህ አርክቴክተር ለማክበር በዚህ ሥፍራ ተሰብስበናል። በዓሉን ለማክበር ክርስቲያኖችና፣ እንዲሁም የተራቡ አንበሶችም ስፍራቸውን ይዘው ይገኛሉ። በዓሉንም የምናከብረው እነዚህን ክርስቲያኖች ለአንበሶች አሳልፈን በመስጠት ነው" አለ። ግሪካዊው አርክቴክተር ይህን ሲሰማ ከመቀመጫው ብድግ ብሎ፣ በታላቅ ድምጽ "ግርማዊ ሆይ! እኔም እኮ ክርስቲያን ነኝ" በማለት ክርስቲያንነቱን በዚያ ሕዝብ መካከል አወጀ። ከዚህ በኋላ አንበሶቹ የነበሩበት ክፍል በር ተከፈተና እነዚያ የተራቡ አንበሶች ተለቀቁ። ያ ግሪካዊው አርክቴክተርም ከሌሎች ክርስቲያኖች ጋር በአንበሶች ተቦጫጭቆ፣ ደሙ እንደ ውሃ ፈስሶ ሞተ።

ያ ሰው ከንጉሡ ነገሥቱ ታላቅ ክብር ከማግኘት ይልቅ፣ ከክርስቲያኖች ጋር በአንበሶች ተቦጫጭቆ መሞት ከእግዚአብሔር ዘንድ የበለጠ ክብር እንደሚያስገኝለት ስላመነ፣ ክርስቲያን መሆኑን አልደበቀም። ያ ሰው ውሳኔውና ድርጊቱ ሞት እንደሚያስከትልበት ቢያውቅም፣ ከክርስቶስ ሕዝብ ጋር መከራ ተቀብሎ መሞትን መረጠ። እንዴት ዓይነት የሚያስደንቅ፣ ድፍረት የሞላበት እምነት ነው? በዓለም ዐይን ሲታይ ሞኝነት ይምሰል እንጂ፣ በእግዚአብሔር ዘንድ ግን የእምነት አርበኛነት ነው። ይህን የመሰለ ድፍረትና ቆራጥነትን ለመሆኑ ከየት ነው ያገኙት? ምስጢሩ ምንድነው?

[2] ሌላው አስደናቂ ታሪክ የቢሾፕ ሁፐር ታሪክ ነው። በእምነቱ ምክንያት በሞት እንዲቀጣ የተፈረደበት ቢሾፕ ሁፐር የተባለ ሰማዕት ከፈራጆቹ ፊት ቀርቦ፣ "ሕይወት ጣፋጭ ነው፤ ሞት ግን መራራ ነው" ብሎ ከተናገረ፣ እምነቱን ከከዳ፣ ይቅርታ እንደሚደረግለት ተነገረው። ቢሾፕ ሁፐርም፣ "እርግጥ ነው፣ ሕይወት ጣፋጭ፣ ሞት ግን መራራ ቢሆንም፣ ሁለተኛው ሞት ከአሁኑ ሞት የበለጠ መራራ ነው፤ የወደፊቱ ሕይወት ግን፣ ከአሁኑኛው ሕይወት የበለጠ ጣፋጭ ነው" ብሎ ተናግሮ የተመ

ደበሰትን መራራ የሞት ጽዋ ቀምሶ አለፈ። ጌታውን ከዶ በሕይወት ከመኖር ይልቅ፣ ጌታውን ይዞ መሞትን መረጠ።

[3] ሌላው ሰማዕት ደግሞ በእምነቱ ምክንያት ክስ ቀርቦበት በሞት እንዲቀጣ የሚል ፍርድ ተፈርዶበት ፍርዱ ሲነበብለት፣ "ወይኔ!" ብሎ በማልቀስ ፈንታ ድምጹን ከፍ አድርጎ፣ "እግዚአ ብሔር ሆይ! ደስ ብሎህ ከዚህ ከታሠርኩበት ከሥጋዬ ሰንሰለት ነጻ ስላወጣኸኝ ከልቤ አመሰግንሃለሁ!" አለ። ይህን ዓይነቱ ድፍረትና ቆራጥነትን እንዴት አገኙት? ኢየሱስን መከተል ሕይወትን እስከማጣት ድረስ ዋጋ የሚያስከፍል ቢሆንም፣ የሚያስደንቀው ብዙዎችን እንደ ማግኔት የመሳብ ኃይል እንዳለው አይተናል። ሌላው አስደናቂ ታሪክ ይሄ ነው፦

[4] ኔሮ የሮማ ንጉሠ ነገሥት በነበረበት ዘመን፣ "የንጉሠ ነገሥቱ ታጋዮች" የሚል ልዩ ስም የተሰጣቸው በጀግንነታቸው የታወቁ ወታደሮች ነበሩ። እነዚህ በድፍረታቸው፣ በጦር ውጊያ ችሎታቸው የሮማ ምድር ካፈራቻቸው ጀግኖች ወታደሮች መካከል የተመረጡ ናቸው። በሚደነቀው ከብ ጣራ አልባ ቲያትር ቤት የሚገዳደራቸውን ማንኛውንም ኃይል ለመግጠም የተዘጋጁ የንጉሠ ነገሥቱን እጅ የሚይዙ ናቸው። ሊገጥማቸው ከቀረበ ጀግና ጋር ከመግጠማቸው በፊት ከንጉሠ ነገሥቱ ዙፋን ፊት ቀርበው፣ "እኛ ኃያላን ታጋዮች ለአንተ ለንጉሠ ነገሥታችን እንታገላለን። ለአንተ ለንጉሣችን ተዋግተን ድልንና የድልን ዘውድ እናስገኝልሃለን" በማለት በኃይለኛ ጩኸት ይጮኻሉ። ታላቁ የሮማ ጦር ሠራዊት ለጦርነት ሲላክ፣ እነዚህ የንጉሠ ነገሥቱ ታላቅ ታጋዮች ግምባር ቀደም ሆነው በድፍረትና በቆራጥነት የሚዋጉ ናቸው። በአንድ ወቅት ከወታደሮች መካከል አንዳንዶቹ ወደ ክርስትና እምነት እንደመጡ ዜናው ለንጉሠ ነገሥቱ ለኔሮ ደረሰው። ንጉሠ ነገሥቱ ኔሮም ይህን ሲሰማ ተቆጥቶ ለጦር ሠራዊቱ አዛዥ ለነበረው፣ ለቪስፓሲያን "አንተ በምትመራው ጦር ሠራዊት ውስጥ ክርስቲያን የሆነ ወታደር ከተ

ገኘ፣ ያ ሰው አሁኑኑ በሞት መቀጣት አለበት" የሚል መልዕክት ላከበት።

ይህን ዓይነቱ አዋጅ የወጣው ኃይለኛ ክረምት በነበረበት ወቅት ነበር። ወታደሮቹ የሰፈሩት በብርዱ ምክንያት ሀይቁ ወደ በረዶነት ወደተለወጠበት አካባቢ ነበር። የጦሩ መሪ ቪስፓሲያን ንጉሠ ነገሥቱ የላከውን ትዕዛዝ ለወታደሮቹ ያነበበው እያዘነና ልቡ እየፈራ ነበር። ቪስፓሲያን ወታደሮቹን ሰብስቦ "ከእናንተ መካከል የክርስትናን እምነት የተቀበለ ሰው አለ ወይ? ካለ ወደ ፊት ይውጣ" በማለት ትዕዛዝ ሰጠ። በዚህ ጊዜ "የንጉሡ ታጋዮች" ከሚባሉት ውስጥ 40ዎቹ ተራ በተራ ለአዛዡ ሰላምታ እየሰጡ ወደ ፊት በመውጣት ተሰለፉ። ይህን ያህል ሰው ይኖራል ብሎ አልገመተም ነበር። ቪስፓሲያን እምነታቸውን ከደው ከሞት እንዲያመልጡ አጥብቆ ለመናቸው። ይሁን እንጂ፣ ከአርባዎች መካከል አንድም እምነቱን የሚክድ ወታደር አልተገኘም። "ሀሳቡን የሚለውጥ ሰው ካለ ጸሀይ እስክትጠልቅ ድረስ ጊዜ እሰጣችኋለሁና ከዚያ በፊት መልስ እንድትሰጡኝ አስቡበት" አላቸው። ጸሀይዋ እንደ ጠለቀች። ለሁለተኛ ጊዜ "ከእናንተ መካከል የክርስትና እምነት የተቀበለ ካለ ወደ ፊት ይውጣ" አለ። አሁንም እነዚያው 40 ወታደሮች ሰላምታ እየሰጡ በመውጣት በሁለት ረድፍ ተሰለፉ።

ቪስፓሲያን እንደ ገና አጥብቆ ቢለምናቸውም ከነዚያ መካከል አንድም ጌታውንና እምነቱን የሚክድ አልተገኘም። በመጨረሻም፣ "የንጉሡ ትዕዛዝ የግድ መከበር አለበት። እናንተ የተቀራችሁት ወታደሮች የጦር ባልደረቦቻችሁን ደም እንድ ታፈሱ አልፈልግም። በዚህ በረዶ በሆነው ሀይቅ ውስጥ ራቁታችሁን ሌሊቱን ሙሉ በመሰለፍ፣ ተፈጥሮ ራሱ በእናንተ ላይ ሥራውን እንዲሠራ እተዋችኋለሁ" አላቸው። ይኸውም፣ "በጦር ተወግታችሁ ከምትሞቱ ብርዱ ይግደላችሁ" ማለቱ ነበር። እነዚያ 40 ወታደሮች ልብሳቸውን አውልቀው በአራት ረድፍ

ተሰልፈው ወደ በረዶነት ወደተለወጠው ሀይቅ እንዲሄዱ ትዕዛዝ ተሰጣቸው። በዚያ እንደ ጦር በሚዋጋ ብርድ ውስጥ ራቁታቸውን ቆመው "ክርስቶስ ጌታችን ሆይ! ለአንተ ድልን ለማስገኘት፣ የአሸናፊነት አክሊል ለማስገኘት እኛ 40 ታጋዮችህ ስለ አንተ እንታገላለን" እያሉ ይዘምሩ ነበር። በዚህ ጊዜ የጦር መሪው ቪስፓስያን ትልቅ እሳት አንድዶ እነዚያን ወታደሮች ሌሊቱን ሙሉ ይጠብቅ ነበር። ምሽቱ እየገፋ ሲሄድ የእነዚያ ታጋዮች ዝማሬ ድምጹ እየቀነሰ፣ እየቀነሰ ይመጣ ነበር።

ሌሊቱ እያለቀ ሲመጣ እንደ ጦር የሚዋጋውን ብርድ መቋቋም ያቃተው አንድ ወታደር፣ እምነቱንና ጌታውን ክዶ ከጨለማው ውስጥ ወጥቶ ወደሚነደው እሳት እየቀረበ ሲመጣ ቪስፓስያን አየ። በዚህ ወቅት የተቀሩት፣ "ክርስቶስ ጌታችን ሆይ! ለአንተ ድልን ለማምጣት፣ የአሸናፊነት አክሊል ለማስገኘት እኛ 39 ታጋዮችህ ስለ አንተ እንታገላለን" የሚል ዝማሬ ያሰሙ ነበር። በዚህ ጊዜ ቪስፓስያን ዘለዓለማዊ እሳት በሀይቁ መካከል ሲነድ ያየ ይመስል፣ ወዲያው የራስ ቁሩን ጥሎ፣ ልብሱን አውልቆ እራቁቱን ወደ ሀይቁ መካከል በኃይል ጮክ ብሎ "ክርስቶስ ጌታችን ሆይ! ለአንተ ሙሉ ድልን፣ ለማስገኘት እኛ 40 ታጋዮችህ ስለ አንተ እንታገላለን" የሚለውን መዝሙር እየዘመረ ከተቀሩት ወታደሮች ጋር ተቀላቀለ።

ኢየሱስን መከተል ዋጋ የሚያስከፍል ቢሆንም፣ መጨረሻ ላይ ከሚያስገኘው ክብርና ሽልማት ጋር ሲወዳደር ግን በጣም አነስተኛ ነው። ዛሬ የእኔና የእናንተ ምልክታችን "መስቀል" ነው? ወይስ ከመስቀል ሕይወት ነጻ ሆነን መኖራችን ነው? ኢየሱስ *"መስቀሉን የማይዝ፣ በኋላዬም የማይከተለኝ ለእኔ ሊሆን አይገባውም"* ስላለ፣ ከመስቀል ነጻ የሆነ ሕይወት እንዳያጓጓን እግዚአብሔር ይርዳን።

3

በመስቀሉ፥ ታማኝነታችን ይፈተሻል

"ወደ ፊት የሚደርስብህን መከራ አትፍራ፤ እነሆ እንድትፈተኑ ከእናንተ አንዳንዶቹን ዲያብሎስ ወደ እስር ቤት ያስገባችኋል፤ ዐሥር ቀንም መከራ ትቀበላላችሁ፤ እስከ ሞት ድረስ ታማኝ ሁን፤ የሕይወትን አክሊል እሰጥሃለሁ" (ራዕይ 2፡10)

ያለንበት ዘመን የክርስትና ሕይወትን መኖር አስቸጋሪ ሳይሆን ቀላል፣ ጠባብ ሳይሆን ሰፊ እንደሆነ፣ ሁልጊዜ ደስታ እንጂ ችግርና መከራ ፈጽሞ እንደሌለበት፣ ዘውድ እንጂ መስቀል መሸከም የሌለበት ሕይወት እንደሆነ አድርገው የሚያስተምሩ አስተማሪዎች በብዛት የሚታዩበት ዘመን ነው። አንዳንዶች የእግዚአብሔርን ትክክለኛ ባሕሪ ባለማወቅ ያልሆነውን እንደሆነ አድርገው ለመሳል ስለሚሞክሩ፣ ልጆቹን በሥርዓት ሳይሆን እያሞላቀቀ እንደሚያሳድግ አባት አድርገው ይመለከቱታል። እውነቱን ካለማወቅ የሌለውን ዓይነት ስም፣ መልክና ባሕሪ ይሰጡት እንጂ፣ እግዚአብሔር ልጆቹን ምንም ያህል ቢወዳቸው፣ መስቀል የሌለበት ሕይወት ትኖራላችሁ ብሎ ተስፋ አልገባላቸውም። ከላይ ያየነው ጥቅስ ከመስቀል ነጻ ሆነን የማንኖር መሆናችንን በደንብ ይገልጻል። በክርስቶስ ኢየሱስ በኩል የእግዚአብሔርን አባትነት ተቀብዬ ለረጅም ዘመን በእርሱ ቁጥጥር ውስጥ ኖሬአለሁ። ከግል

ልምምዴ እንደተረዳሁት፣ ይሄ ሰማያዊው አባቴ አንድ ጊዜም መስቀል የሌለበት ኑሮ አላኖረኝም። በዚህ ዘመን የተመደበልኝን ዘመን ጨርሼ እስከምሄድበት ጊዜ ድረስም፣ መስቀል ከመሸከም ነጻ ሆኜ እንደማልኖር አውቀዋለሁ።

ነፍሳትን ወደ ጌታ ለማምጣት በማደርገው ጥረት ማንንም አባብዬ *"የክርስትና ሕይወት ቀላል ነው፣ ችግር፣ መስቀል የለበትም፣ መንገዱ ሰፊ ነው፣ ሁልጊዜ አፋችሁ በሳቅ የተሞላ ይሆናል"* በማለት ሰዎችን ወደ ጌታ መሳብ አልፈልግም። ለእኔ ወንጌል የተነገረኝ፣ *"መንገዱ ጠባብ ነው...መስቀል ያለበት አስቸጋሪ ሕይወት ነው..."* ተብዬ ነው። የክርስትና ሕይወት የሚያስከፍለው ዋጋ ምን እንደሆነ ተነግሮኝ እንጂ፣ እውነቱን በትክክል ሳላውቅ አይደለም። ወደ ክርስትና የመጣሁት የሚያስከፍለውን ዋጋ አውቄ ነው። ከመጣሁና በክርስትና ሕይወት መኖር ከጀመርኩ በኋላ *"እንዲህ አልመሰለኝም ነበር"* ብዬ አላውቅም። እኔም በተራዬ ሰዎችን ወደ ጌታ እንዲመጡ ስጋብዝ፣ የክርስትና ሕይወት ምንም ዓይነት መከራ ወይም መስቀል የሌለበት፣ ሁልጊዜ *"ሃሌሉያ"* የሚባልበት አለመሆኑን ነግሬ ነው።

ኢየሱስ በማቴ. 16፥18 ላይ ደቀ መዛሙርቱን *"...በዚህች የመሠረት ድንጋይ ላይ ቤተ ክርስቲያኔን እሠራለሁ፤ ይህቺንም ቤተ ክርስቲያን የሞት ኃይል እንኳ አያሸንፋትም"* ሲል ተናግሯል። በዚህ ኢየሱስ በተናገረው ንግግር ውስጥ ሦስት ፍሬ ነገሮችን እናያለን። ይኸውም፦

1ኛ፣ ክርስቶስ በዓለም ውስጥ የራሱ የሆነችውን እውነተኛዋን ቤተ ክርስቲያኑን እንደሚመሠርት፣

2ኛ፣ የምትመሠረተዋ እውነተኛዋ የክርስቶስ ቤተ ክርስቲያን ተመችቷትና ተዝናንታ የምትኖር ሳትሆን፣ ሊያጠፏት በሚነሱ በአንዳንድ ጠላቶቿ ምክንያት ታላቅ መከራና ስደት እንደሚደርስባት፣

3ኛ፣ ጠላቶቿ ብዙ መከራና ስደት ያድርሱባት እንጂ፣ ፈጽሞ ሊያጠፏት እንደማይችሉ፣ "የሞት ኃይል እንኳ እንደማያሸንፏት በግልጽ ተናግሯል።

በእርግጥ የክርስቶስ ቤተ ክርስቲያን እንደተመሠረተችና የወንጌል ብርሃንዋን በዘመናት ሁሉ እየፈነጠቀች እንደኖረች የማያጠራጥር እውነት ነው። በአሁኑ ዘመንም ክርስቶስ ራሱ የመሠረታት ቤተ ክርስቲያን፣ ክርስቶስ እንደገና መጥቶ ለአንዴና ለመጨረሻ ጊዜ እስኪወስዳት ድረስ በዓለም ትኖራለች። ክርስቶስ በተናገረው ቃል መሠረት ቤተ ክርስቲያን ጠላት አጥታ አታውቅም። በዘመናት ሁሉ ታላላቅ የዓለም መሪዎች፣ ለሃይማኖታቸው የሚቀረቀሩ የሃይማኖት መሪዎች፣ የክርስትና እምነት ጠላቶች ያላቸውን ኃይልና ጉልበት ሁሉ ተጠቅመው ፈጽሞ ሊያጠፏት ሞክረዋል። አሳደዋታል፤ በልዩ ልዩ መከራ ውስጥ እንድታልፍ አድርገዋታል። አንዳንዶቹም *"አጠፋናት! ከዚህ በኋላ ተንሰራታ አትነሳም"* ብለው ያሰቡበትም ጊዜ ነበር። ይህም እውነት እንደሆነ የዓለምም ሆነ የቤተ ክርስቲያን ታሪክ ጸሀፊዎች ይመሰክራሉ። እኛም በዚህ መጽሐፍ አማካኝነት ያለፈችበትን አስቸጋሪ መንገድ፣ የጠጣችውን መራራ ጽዋ በመጠኑም ቢሆን ለመግለጽ ወይም ለማሳየት ሞክረናል።

ጥንትም ሆነ ዛሬ እውነተኛዋ ቤተ ክርስቲያን፣ ሊያጠፏት በሚፈልጉ ጠላቶቿ ከፍተኛ ጥቃት እየደረሰባት፣ በታላቅ መከራና ስደት ውስጥ እያለፈች እንደሆነ የማያጠራጥር እውነት ነው። እንደ አንዳንዶች ፉከራና ዛቻ ቢሆን ኖሮ፣ ቤተ ክርስቲያን ገና ድሮ ጠፍታ በቀረች ነበር።

- *ፈረንሳዊ ጸሀፊ፣ ቮልቴር "12ቱ ሐዋርያት የመሠረቱት የክርስትና እምነት፣ በእኔ በቮልቴር ብዕር (ጽሁፍ) ይደመሰሳል" በማለት ፎክሮ ጽፎ ነበር። ይሁን እንጂ፣ የቮልቴር ጽሁፍ ሊደመስሳት አልቻለም። እርሱንና እርሱን የመሰሉትን የወንጌል ጠላቶችን ይግረማቸውና፣ ቮልቴር በሞተ በአጭር ጊዜ ውስጥ፣ እርሱ ራሱ ይኖርበት የነበረው መኖርያ ቤቱ መጽሐፍ ቅዱስ ማተሚያና ማሰራጫያ እንደሆነ ታሪክ ይመሰክራል።*

ኢየሱስ *"የሞት ኃይል እንኳ አያሸንፋትም"* ባለው መሠረት፣ እውነተኛዋ ቤተ ክርስቲያን እንዳልነበረች ሆና በመጥፋት ፈንታ እስከ መጨረሻው ዘመን ድረስ ጸንታ ትቆማለች። ለዚህም ዋናውና ትልቁ ምክንያት የክርስቶስ ቤተ ክርስቲያን ለመሠረታት ጌታ ከፍተኛ ፍቅር ስላላት ነው። ፍቅሯም የሚታየው ለጌታዋ በምታሳየው ሙሉ መሰጠትና ታማኝነት ነው።

1. ታማኝነት ምን ማለት ነው?

ታማኝነት የሰውን ባሕሪ የሚያንጸባርቅ ነው። ታማኝ የሆነ ሰው እምነት የሚጣልበት፣ ቃሉን የሚጠብቅ፣ የማይከዳ፣ ወሻወሼ ያልሆነ፣ አንዴ እዚህ፣ አንዴ እዚያ የማይል፣ ቃሉን የማይለዋውጥ፣ ለአመነበት ነገር ሕይወቱን እስከ መስጠት ድረስ የሚደርስ፣ ጽኑ የሆነ አቋም ያለው ሰው ማለት ነው። ታማኝነት በመከራ ውስጥ መታገስ፣ በዓላማ መጽናት፣ ግዴታን በቆራጥነት ማከናወን ወይም መፈጸም ማለት ነው። "ታማኝነት" ፈዝዞ መቆም፣ ምንም አለማድረግ፣ ፈንጠር ብሎ፣ ከሁኔታው ሸሽቶ ዳር መቆም፣ ቀላል በሆነ መንገድ መራመድ ማለት አይደለም። "ታማኝነት" ክፉትና ጭካኔ ባለበት መካከል ሳይደናገጡ፣ ሳያወላውሉ ጸንቶ መቆም ማለት ነው። እውነተኛ የሆነው ታማኝነት ምን እንደሆነ ለመረዳት፣ የክርስቶስን ታማኝነት መረዳት ይጠቅማል። የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለመፈጸም እስከ ሞት ድረስ የታመነ ሆነ።

በዓለም ውስጥ ብዙ ታማኞች፣ ብዙ ደፋሮች መጥተው ባመኑበት ነገር ጸንተው በመቆም፣ ታግለው፣ ሕይወታቸውን ሰጥተው አልፈዋል። እንደነዚህ ዓይነቶቹን ታሪክ በቀላሉ አይረሳቸውም። አንዳንዶቹ የአገር ፍቅር ያቃጠላቸው፣ አገሬን፣ ድንበሬን፣ ልጆቼን፣ ሚስቴን አላስነካም በማለት ሕይወታቸውን የሰጡ ናቸው። በአገራችንም ብዙ ታማኞች፣ ደፋሮች በቦምብና በመትረየስ፣ እንዲሁ በታንክ ሊወጋቸው የመጣውን ጠላት በመሸሽ ፈንታ፣ በጋሻቸው ለመመከት፣ በጦራቸው ለመውጋት በቆራጥነትና በታማኝነት በመታገል ላይ እያሉ ሕይወታቸውን የሰጡ

አሉ። ዛሬ የእኔና የእናንተ ታሪክ በእነርሱ ደም የተጻፈ የሚያኮራ ታሪክ ነው። በቀላሉ የማንረሳው፣ ከአዕምሯችን ፍቀን የምናወጣው ታሪክ አይደለም። ለአገራቸው የነበራቸውን ታማኝነት ያሳየናል። እነዚህ ታማኞች፣ ሕይወታቸውን ለሌሎች ሲሉ መስዋዕት በማድረጋቸው በአንዳንዶች ዓይን ስታዩ ዕብዶች ሊመስሉ ይችላሉ። እውነትነት ባላቸው ሰዎች ግን ሲደነቁ ይኖራሉ። ዓለማችን እነዚህን የመሳሰሉ ቆራጦች፣ ደፋሮችና ታማኞች ባይኖርባት ኖሮ ለመሆኑ ምን ትመስል ነበር?

- *በእስልምና እምነት ተከታዮችና በክርስቲያኖች መካከል በተደረገው "የመስቀል ጦርነት" ተካፋይ የነበረ አንድ ክርስቲያን ወታደር በእስላሞች ተማርኮ ተወሰደ። "በጣም የምወዳትና የምትወደኝ ሚስት እንግሊዝ አገር አለችኝና እባካችሁን አትግደሉኝ" ብሎ ለመናቸው። "ሌላ ባል ታገባና ቶሎ ትረሳሃለች" አሉት። የጦር መሪው በጣም ጨካኝ ሰው ስለነበረ፣ "የፍቅር መግለጫ እንዲሆን አንድ እጇን ቆርጣ ከላከች፣ እንለቅሃለን" ብሎ ነገረው። ሚስቱም ይህ ዜና እንደደረሳት ያለአንዳች ማመንታት ቀኝ እጇን ቆርጣ ላከች። ያም ሰው በነጻ ተለቀቀና ከሚስቱ ጋር ተገናኘ። ለዚያች ታማኝ ሴት ማስታወሻ እንዲሆን፣ እንግሊዝ አገር ከአንደኛው ጥንታዊ ካቴድራል ውስጥ ሀውልት ተጸርጾ ቆመላት። ሀውልቱ ቆንጆ ሴት ሆና አንድ እጅ ግን እንዳል ነበራት ያሳያል።*

ለምድራዊ ነገር፣ ለሚጠፋውና ለሚረሳው ነገር ሰዎች ይህን ያህል ራሳቸውን በታማኝነት መስጠት ከቻሉ፣ እኔና እናንተማ ለሰማያዊው ነገር፣ ለሚወደንና ለምንወደው አምላካችን ምን ያህል ታማኝ መሆን ይኖርብን ይሆን? በታማኝነታቸው የሚደነቁ አማኞች ሕይወታቸውን አሳልፈው የሰጡ መጥተው አልፈዋል። ዛሬ ወንጌል ለእኔና ለእናንተ ሊደርስ የቻለው ብዙዎች በታማኝነት ዋጋ ስለከፈሉበት ነው። ሐዋርያት ታማኝነታቸው ዋጋ አስከፍሏቸዋል። የሚያስደንቀው ሁሉም የተፈጥሮ ሞት ሳይሞቱ፣ በአመኑበት ጸንተው በመቆማቸው በተለያየ መንገድ ሕይወታቸው ያለፈ መሆኑ ነው።

- ማቴዎስ፣ ትዮጴስ ከምትባል ከተማ ውስጥ በሰይፍ አንገቱ ተቆርጦ ሞቷል።
- ማርቆስ፣ አሌክሳንደርያ ውስጥ መሬት ለመሬት ተጎትቶ ሕይወቱ አልፏል።
- ሉቃስ፣ ግሪክ አገር ውስጥ በለስ ዛፍ ላይ ተሰቅሎ ሞቷል።
- ዮሐንስ፣ የፈላ ዘይት ውስጥ ተከትቶ ከዚያ አምልጦ ጲጢሞስ ደሴት ላይ ተገድሏል።
- ያዕቆብ (ትልቁ) ኢየሩሳሌም ውስጥ በሰይፍ ታርዶ ሞቷል።
- ያዕቆብ (ትንሹ) ከፎቅ ተወርውሮ ሳይሞት በመቅረቱ ተይዞ በዱላ ተቀጥቅጦ ሞቷል።
- ፊልጶስ፣ ግብጽ ውስጥ ምሰሶ ላይ ተሰቅሎ ሞቷል።
- በርጠለሜዎስ፣ ስጋውንና ቆዳውን እየገፈፉ አሰቃይተው ገድለውታል።
- እንድርያስ በመስቀል ተሰቅሎ ሕይወቱ አልፏል። ቶማስ፣ ኢስት ኢንዲስ ውስጥ በሰይፍ ተገድሏል።
- ይሁዳ፣ በቀስት ትወግቶ ሞቷል።
- ማትያስ በድንጋይ ተወግሮ ስላልሞተ፣ በመጨረሻ አንገቱ ታርዶ ሞቷል።
- በርናባስ፣ በአይሁድ እጅ በድንጋይ ተወግሮ ሞቷል።
- ጴጥሮስ ተዘቅዝቆ ሲሰቀል። ጳውሎስ በሰይፍ ታርዶ ሞቷል።
- ከሐዋርያትም በኋላ በሚሊዮን የሚቆጠሩት በሰይፍ ታርደዋል።

2. ታማኝነት እውነተኛውን እኛነታችንን ያሳያል

ጳውሎስ የፍቅርን ባሕሪ ሲገልጽ፣ *"ፍቅር ሁልጊዜ ይታገሣል፣ ሁልጊዜ ያምናል፣ ሁልጊዜ ተስፋ ያደርጋል፣ ሁልጊዜ ጸንቶ ይቆማል"* ይላል *(1 ቆሮ. 13፡7)*። ታማኝነት፣ ላመነበት ነገር ሙሉ መሰጠትን ይጠይቃል። ታማኝነት ዋጋ ስለሚያስከፍል በብዙ ሰዎች ሕይወት ውስጥ የሚታይ ባሕሪ አይደለም። እንኳን ዋጋ የሚያስከፍል ቀርቶ፣ ምንም ዓይነት ዋጋ የማያስከፍል ቢሆንም በጎ ያደረግንላቸው ሰዎች እውነተኞች ሆነው አናገኛቸውም። እውነተኛ የክርስቶስ ተከታዮች ለመሆን ከፈለግን በምንም ዓይነት ሁኔታ ውስጥ ብናልፍ ለምንከተለው ጌታ ታማኞች መሆን አለብን። ታማኝነታችንም ተገልጦ የሚታየው በበጎ ጊዜ ሳይሆን በመከራ ሕይወት ውስጥ ስናልፍ ነው። ታማኝነትን፣ ሙሉ መሰጠትን የማይጠይቅ መስቀል የለም። *"እወድሃለሁ"* ለምንለው ጌታ እውነተኛነታችንን በታማኝነታችን ገልጸን ማሳየት አለብን። ያም "ጸንተን እንቆምልሃለን" ላልነው ጌታ፣ መስቀሉን በአግባቡ በመሸከም ነው።

ቤተ ክርስቲያን በልዩ ልዩ መከራና ስቃይ ውስጥ ስታልፍ ታግሳ፣ ታማኝ ሆና በመቆም ለብዙ ዘመናት ሳትጠፋ ጸንታ ኖራለች። የክርስቶስ ቤተ ክርስቲያን መሠረቷን እንደያዘች፣ ወደ ውስጥ ሥር ሰዳ በማደግ፣ ብርሃኗን ለዓለም ለመፈንጠቅ ስትል፣ ደሟን እንደ ውሃ እያፈሰሰች ለረጅም ጊዜ ኖራለች። ጦርን በጦር ሳይሆን በፍቅር ተዋግታ አሸናፊ ሆና ቆይታለች። ኃይልን በኃይል ሳይሆን ታግሶ በማለፍ አሸናፊነቷን አስመስክራለች። ልጆቿ የተጠሩት በክርስቶስ ለማመን ብቻ ሳይሆን ስለ ስሙ በየቀኑ ለመሰቃየትና ለመሞት ጭምር እንደሆነ አውቀው ብዙዎቹ በዘመናት ሰማዕታት ሆነው አልፈዋል። ጠላቶቿ ያላቸውን ኃይል ሁሉ ተጠቅመው ሊደመስሷት ቢሞክሩም አልተሳካላቸውም። *"እንደ ገለባ በተን ናቸው"* ሲሉ፣ በየቦታው እንደ ተዘራ ዘር ሆነው በያለበት በቅለውና ተስፋፍተው ተገኙ። ኃያሉ የሮም መንግሥት ቤተ ክርስቲያንን እንዳልነበረች አድርጎ ሊያጠፋ ዝቶ ቢነሳም፣ ቆራጥ የሆኑ ታማኝ ልጆቿ ጸንተው በመቆማቸው ምክንያት ሊያጠፏቸው ወይም ሊደመስሷቸው አልቻለም። *የክርስቲያኖች ደም እንደ ውሃ የሚፈስበት የትግል ሜዳ፣ አዳዲስ የክርስ*

ቶስ ወታደሮች የሚመለመሉበት ወይም የሚበቅሉበት ሥፍራ ሆነ እንጂ፣ ፈርተው የሚሸሸጉበት ሥፍራ አልሆነም። ቤተ ክርስቲያን ዛሬ ለመከራና ለስቃይ የተሰጠች ብትሆንም በመጨረሻ ድል አድራጊ ሆና በጌታዋ ፊት ለዘላለም ትቆማለች።

በዚህ መጽሐፍ ውስጥ በተከታታይ ያቀረብናቸው ባለታሪኮች፣ የመጀመሪያውን መስቀል የተሸከመውን ጌታ አርአያ በመከተል የራሳቸውን መስቀል ተሸክመው እስከ መጨረሻው ድረስ ዘልቀው የሄዱ ናቸው። ማንኛውም መስቀል የተሸከመ ሰው መጨረሻው በተሸከመው መስቀል ላይ መንጠልጠል ነው። እኛም የራሳችንን መስቀል ስንሸከም፣ እርሱን ተከትለን የምንሄደው ምቾት ወዳለበት ሕይወት ሳይሆን ወደ ስቅላት፣ ወይም ወደ ሞት ነው። እኛ፣ ከምንከተለው ከኃያሉና ከታላቁ ጌታ አንበልጥም። ይህ እውነት ከሆነ፣ በዚህ ዓለም ጌታ ኢየሱስ ያላገኘውን ዓይነት እንክብካቤ እናገኛለን ብለን ለምን እንጠብቃለን? እርሱን መከተልን ከመረጥን፣ እርሱ ከመስቀሉ ነጻ ካልሆነ፣ እኛም ከመስቀል ሞት ነጻ ሆነን መኖር አንችልም። የሚያስደንቀን የወንጌል ጠላቶች በዘመናት የክርስቶስን ቤተ ክርስቲያን ለማጥፋት ዝተው ተነስተው፣ ያላቸውን ኃይልና ጉልበት ተጠቅመው ብዙ ሙከራ አድርገው ያልተሳካላቸው መሆናቸው ነው። የቤተ ክርስቲያን ጠላቶች ቤተ ክርስቲያንን ለማጥፋት ዝተው ተነስተው ሳይሳካላቸው መቅረቱን በእኛም ዕድሜ ውስጥ ያየነው ስለሆነ፣ ለዚህ እውነት ምስክሮች ነን።

በሮማ ግዛት፣ በተለያዩ የሮማ ንጉሠ ነገሥት አነሳሽነት የተካሄዱት አስር ታላላቅ የክርስቲያኖች ስደቶች ውስጥ፣ *ሰባተኛው የተፈጸመው፣ ከ249 እስከ 251 ዓ.ም. (እ.ኤ.አ) ባለ ጊዜ ውስጥ ነው።* ይህን ሰባተኛውን ታላቅ የስደት እሳት በክርስቲያኖች ላይ ያቀጣጠለው *ዲሲየስ* የተባለው ንጉሠ ነገሥት ነበር። ከእርሱ በፊት የነገሠው ንጉሠ ነገሥት ፊልፕ ክርስቲያን ነበር ብሎ ይጠራጠር ስለ ነበረ፣ እንዲሁም ለእርሱ የነበረው ጥላቻ በጣም ከፍተኛ ስለነበረ፣ ክርስቲያኖችን ከሮማ ግዛት ውስጥ ፈጽሞ እንዳልነበሩ አድርጎ ለማጥፋት ቆርጦ የተነሳ ሰው ነበር። ሌላው የብስጭቱ ምክንያት በዚያን ወቅት ምንም ያህል ከፍተኛ ስደት ቢኖርም፣ የክርስቲ

ያኖች ቁጥር በየጊዜው እየጨመረ በመሄዱ፣ በአገሪቱ የነበረው የጣዖት አምልኮት ግን እየተዳከመ የመጣ በመሆኑ ነበር። ስለሆነም፣ የክርስትናን እምነትንና ተከታዮችን ለማጥፋት ሲል አዋጅ አወጣ። የክርስቲያኖች ጠላት የነበሩት ሕዝቦችም ንጉሡ ያወጣውን አዋጅ ተግባራዊ ያደርግ እንደሆነ በጥብቅ ይከታተሉት ነበር። የክርስቲያኖች መጥፋት፣ እንዳል ነበሩ ሆነው መደምሰሳቸው ለአገሪቱ ዕድገት ትልቅ አስተዋጽኦ ያደርጋል ብለው ያምኑ ነበር። በዚህ ከባድ የስደት ዘመን በእምነታቸው ምክንያት የተገደሉት ክርስቲያኖች ቁጥር እጅግ በጣም ብዙ በመሆኑ፣ ትክክለኛውን ቁጥር ማወቅ በጣም አስቸጋሪ ነበር። ከዚህ ቀጥሎ የአንዳንዶችን ታሪክ በአጭሩ እናቀርባለን።

በ398 ዓ.ም. *ክሪሶስተም* የተባሉት የኮኒስታንቲኖፕል ፓትሪያርክ ስለ *ሰማዕታት የጻፉት ታሪክ* እንደገለጸው፣

- *ጁሊያን የተባለ አንድ ወጣት፣ ክርስቲያን በመሆኑ ምክንያት በሞት እንዲቀጣ ተፈረደበት። በመርዘኛ እባቦች ተነድፎ እንዲሞት፣ አደገኛ የሆኑ እባቦች ካሉበት የቆዳ ከረጢት ውስጥ ከተቱት። በዚያ ብቻ አላበቃም። ከረጢቱን አስረው ባሕር ውስጥ ወረወሩት።*

- *ሌላው መከራ የበዛበት መራራ ጽዋ ጠጥቶ የሞተው፣ በዕድሜው በጣም ወጣት የነበረ፣ የሚደነቅ ብሩህ አዕምሮ፣ የሚያምር ቁመና የነበረው፣ መልከ መልካም ወጣት፣ ጴጥሮስ እየተባለ የሚጠራ አማኝ ነበር። ቬነስ እየተባለች ለምትጠራዋ የሴት ጣዖት መስዋዕት እንዲያቀርብ ተጠይቆ እምቢታውን ሲገልጽ እንዲህ አለ። "ይህቺ እንደ አምላክ የምታመልኳትና መስዋዕት የምታቀርቡላት የሴት አምላካችሁ በጣም የተበላሸ፣ ባለጌና ፍጹም ያደፈ ሕይወት የነበራት መሆኗን እናንተ ብትረሱ ታሪክ አይረሳትም። ይህንን እያወቃችሁ እርሷን ማምለካችሁና ለእርሷ መስዋዕት ማቅረባችሁ እኔን በጣም ያስደንቀኛል። እኔ ግን*

እውነተኛ የሆነውን እግዚአብሔርን ብቻ አመልካለሁ፤ የማቀርብለትም የተቀደሰ መስዋዕት፣ ጸሎትና ምስጋና ነው" አላቸው።

አገረ ገዥው፣ በወቅቱ ስደቱን በክርስቲያኖች ላይ ያፋፋም የነበረው አፕቲመስ፣ ከላይ የሰማነውን ምላሽ ከወጣቱ ጴጥሮስ ሲሰማ፣ በንዴት ተሞልቶ በሁለት ተሽከርካሪዎች መካከል በኃይል ተጠፍሮ ታስሮ፣ ተሽከርካሪዎቹን በተቃራኒ አቅጣጫ እንዲነዱ በማድረግ፣ በኃይል ወጥረው ሰውነቱንና አጥንቱን ከበጣጠሱት በኋላ መጨረሻ ላይ አንገቱን በሰይፍ አርደው ገደሉት። እንዴት የሚዘገንን ታሪክ ነው?

- *ይሄ ከላይ የገለጽነው ወጣት በአሳቃቂ ሁኔታ ሲገደል ከሚያዩት ሰዎች መካከል ዴኒሳ የምትባል የ16 ዓመት ዕድሜ የነበራት አንዲት ልጃገረድ ነበረች። የአገረ ገዢውን ጭካኔ ተመልክታ፣ "አንተ ደስታ የሸሸህ አሳዛኝና ጎስቋላ ሰው፣ ለጊዜያዊ ደስታ ስትል ዘላለማዊ የሆነውን መከራህን የምታጠብቀው ለምንድነው?" አለችው። አፕቲመስ ይህንን የድፍረት ቃል ሲሰማ፣ ልጅቷን አስረው ከፊቱ እንዲያቀርቧት ትዕዛዝ ሰጠ። እርሷም ክርስቲያን መሆኗን በግልጽ በመናገሯ እዚያው አንገቷን በሰይፍ ቆርጠው ገደሏት። ይህን ዓይነቱን ወኔና ድፍረት ከየት አገኘችው? ብለን መጠየቃችን አይቀርም።*

በ251 ዓ.ም. (እ.ኤ.አ) ዲሲየስ የተባለው ንጉሠ ነገሥት ኤፌሶን ከተማ ውስጥ የጣዖት አምላኪዎች መቅደስን ሠርቶ ካቆመ በኋላ የከተማው ነዋሪዎች ሁሉ ላቆመው ጣዖት መስዋዕት እንዲያቀርቡ ጥብቅ ትዕዛዝ ሰጠ። እርሱን በቅርብ ከሚጠብቁት ወታደሮች መካከል ሰባቱ ክርስቲያን በመሆናቸው "ላቆመው ጣዖት መስዋዕት አናቀርብም" በማለታቸው፣ ወህኒ ቤት ተጣሉ። ዲሲየስ ከተቀበሉት እምነት ሊመልሳቸው አስቦ፣ በሌሎች ላይ እንደሚያደርገው ፍርዱን አላጠበቀባቸውም። ከሚሄድበት ጉዞ እስኪመለስ ድረስ አስበውበት ወደ ውሳኔ እንዲመጡ በቂ ጊዜ ሰጣቸው። እርሱ በሄደበት ወቅት እነዚያ ሰባት ወታደሮች እምነታቸውን

ለመተው ስላልፈቀዱ፣ ሕይወታቸውን ለማትረፍ ከረብታው ላይ ከነበረ አንድ ዋሻ ውስጥ ተደበቁ። ዲሲየስ ሲመለስ የተደበቁበት ዋሻ ስለታወቀ፣ በረሀብና በውሃ ጥም እንዲሞቱ የዋሻው አፍ እንዲደፈን ትዕዛዝ ሰጠ። በዚህ ዓይነት በረሃብና በውሃ ጥም ሕይወታቸው አለፈ። ምን ዓይነት ቆራጥነት ነው?

በሮማ ግዛት፣ በተለያዩ የሮማ ንጉሠ ነገሥት አነሳሽነት የተካሄዱት ከአስር ታላላቅ የክርስቲያኖች ስደቶች ውስጥ፣ *ስምንተኛው የተፈጸመው፣ ከ253 እስከ 260 ዓ.ም. (እ.ኤ.አ) ባለው ጊዜ ውስጥ ነው።* ስምንተኛው ስደት የጀመረው በ257 ዓ.ም. (እ.ኤ.አ) በአራተኛው ወር ሲሆን፣ ይኼኛውም ከአለፉት ሰባት ስደቶች፣ በመከራ ውስጥ ያለፉ ክርስቲያኖች ቁጥር፣ እንዲሁም ይቀምሱት ከነበረው ሥቃይና መከራ ያነሰ ወይም የተለየ አልነበረም።

ሩፊናና ሲኩንዳ የተባሉ ሁለት ወጣት ልጃገረዶች፣ በውበታቸው በጣም የተደነቁ፣ ከፍተኛ ትምህርት የነበራቸው፣ ወላጆቻቸው በሮም ከተማ ውስጥ በጣም ታዋቂነት የነበራቸው፣ በጣም ሀብታም የነበሩ ወጣት ወንዶችን ለማግባት ታጭተው ነበር። አራቱም ክርስቲያኖች ነበሩ። በክርስቲያኖች ላይ የተነሳው ስደት ገና ሲጀምር፣ ወጣቶቹ በጣም ሀብታም ስለነበሩ፣ ክርስቲያን በመሆናችን ንብረታችንን እናጣለን ብለው በመፍራት እምነታቸውን ካዱ። ያ ብቻ ሳይበቃቸው፣ እጮኞቻቸውም እንደ እነርሱ እምነታቸውን እንዲተው ማስጨነቅ ጀመሩ።

- *ሴቶቹ ግን እምነታቸውን ለመተው ፈቃደኞች አልነበሩም። እምቢተኛነታቸውን ሲያዩ፣ በእጮኞቻቸው ላይ ጥቆማ አድርገው ክርስቲያኖች በመሆናቸው አገረ ገዢው ፊት ቀርበው ሁለቱ ወጣቶች የሞት ፍርድ ተበይኖባቸው አንገታቸው በሰይፍ ተቆርጦ ሞቱ። የወጣትነት ዕድሜያቸው ሳያሳሳቸው፣ ትዳር መሥርተው በምቾት መኖራቸው ሳያጓጓቸው ስላመኑት ጌታ ሲሉ ሕይወታቸውን አሳልፈው መስጠታቸው እንዴት*

የሚደነቅ ነው? ጊዜያዊ የሆነው ደስታ የቀረባቸው ይሁን እንጂ፣ ዘለዓለማዊው ደስታ ግን አልቀረባቸውም።

በሮም ከተማ ውስጥ በመንፈሳዊ ሕይወቱ በጣም የሚደንቅ፣ የተቀደሰ ሕይወት የሚኖር ሎረንስ ተብሎ የሚጠራ አገልጋይ፣ የቤተ ክርስቲያኒቷ ንብረት ጠባቂና ኃላፊ ነበር። በስግብግብነት መንፈስ የተሞላው አገረ ገዢው ማርሲያነስ፣ የቤተ ክርስቲያኒቱን ንብረት ለመውሰድ ስለፈለገ፣ የቤተ ክርስቲያኒቱን ሀብትና ንብረት የት እንደደበቀው እንዲናገር አስጨነቀው። ሎረንስም የቤተ ክርስቲያኒቱን ሀብትና ንብረት ሰብስቦ ለማሳየት የሦስት ቀን ጊዜ እንዲሰጠው ጠየቀ። በተባለው በሦስተኛው ቀን፣ ምስኪኖችንና ምንም ሀብት ያልነበራቸውን ድሃ ክርስቲያኖችን ሰብስቦ፣ አገረ ገዢውን አማኞችን እያሳየ፣ "የቤተ ክርስቲያን ውድ የሆኑ ዕንቁዎችና ንብረቶች እነዚህ ናቸው። ክርስቶስ በሕይወታቸው መኖሪያ ያገኘበት፣ በክርስቶስ በማመናቸው ዕንቁ የሆኑ የቤተ ክርስቲያን ንብረቶች እነዚህ ናቸው። ቤተ ክርስቲያን ከዚህ የበለጠ፣ ክርስቶስን በውስጣቸው ከያዙ ከእነዚህ ሰዎች የበለጠና የተሻለ ሌላ ምን ሌላ ሀብትና ንብረት ሊኖራት ይቻላል?" አለው።

ማርሲያነስ ይህን ሲሰማ እጅግ በጣም ተናዶ በጣም እየጮኸ ተከትዮቹን "እሳቱን በኃይል አንድዱት፤ ምንም እንጨት እንዳይቀር፤ ይሄ ባለጌና ተንኮለኛ አገረ ገዢውን ለማታለልና በእርሱ ለመቀለድ ሞክሯል። አስወግዱት! አስወግዱት! በጉማሬ አለንጋ ግረፉት፤ በሚንጠ መንጭቁት! በጡጫ አጥግቡት! በዱላ ደብድባችሁ አንጎሉን ፈጥፍጡት፤ ጠንካራ ሠንሰለት አምጡና ጥፍር አድርጋችሁ እሰሩት! በእሳት በጋለ መንሽ ውጉት! በብረት ፍቅፋቂ አልጋ ላይ አስተኙት! የብረት አልጋውን ፍም እስኪመስል ድረስ አግሉትና ይህን ከሀዲ እግርና እጁን አስራችሁ እዚያ ላይ አስተኙትና እያገላበጣችሁ ጥበሱት! እኔ ባዘዝኩት መሠረት አሰቃዩት! ካልሆነ ግን እናንተ እንድትሰቃዩ አደርጋለሁ" አላቸው። ንጉሡ ባዘዘው መሠረት ያንን ጻድቅ ሰው ማሰቃየት ጀመሩ። ጭካኔ በተሞላበት መንገድ ብዙ ካሰቃዩት በኋላ ያንን የክርስቶስ አርበኛ፣ በእሳት በጋለው የብረት አልጋ ላይ አስተኙት። ይሁን እንጂ፣ በእግዚአብሔር በጎነት ለዚያ ሰው ያ በእሳት የጋለው የብረት አልጋ የሆነለት፣ በለስላሳ የላባ ፍራሽ ላይ እንደተኛ ነበር። እዚያው አልጋ ላይ ሆኖ ሕይወቱ ሲያልፍ፣ እርግት ያለ እረፍት የሚያርፍ ይመስል ነበር።

3. የደብረ ዘይቱ ስደት

በ1959 ዓ.ም. (እ. ኢ. አ.)፣ የመንፈስ ቅዱስ እንቅስቃሴ በአገራችን በተነሳበት ወቅት፣ የደብረ ዘይት ከተማ፣ አንዳንድ መጠጥ ቤትና ቡና ቤት የነበራቸው ሀብታሞች፣ ወጣቱ መጠጥ ቤት በመሄድ ፈንታ ወደ ቤተ ክርስቲያን ሲጎርፍ ሲያዩ፣ በዚህ ዓይነት ገበያተኛ በማጣት ቡና ቤታችንና መጠጥ ቤታችንን የሚጎበኘው ሊጠፋና ልንከስር ነው ብለው በመፍራት፣ ለሃይማኖታቸው ተቆርቋሪ ከሚመስሉ አንዳንድ የሃይማኖት መሪዎች ጋር በመተባበር፣ "ይህን መጤ ሃይማኖት ፈጽሞ ከአካባቢያችን ማጥፋት አለብን" በማለት ተማምለው ተነሱ። የተለያዩ የዕድር አባሎች የማጥፋት እርምጃቸውን በሚወስዱበት አንድ ዕሁድ፣ የብዙ ዕድሮች አባላት በሙሉ በተወሰነው ዕለት እንዲሰበሰቡ ጥሩምባ እየተነፋ ጥሪ ተደረገላቸው። ይህ ጥሪ ደርሷቸው በዚያን ዕለት ሳይገኙ ቢቀሩ ግን ከፍተኛ የገንዘብ ቅጣት እንደሚደርስባቸው ጨምረው አወጁ። በአቀዱት መሠረት በብዙ መቶ የሚቆጠሩ ሰዎች ቤተ ክርስቲያናችንን ከበበው፣ የቤተ ክርስቲያኑን የእንጨት አጥር እየመዘዙ፣ ሕዝቡን በአጠና መደብደብ ጀመሩ። ወንበሮቻችንን ሰባበሩ፤ መጽሐፍ ቅዱሶቻችንን አቃጠሉ። የሚችሉትን ያህል ሕዝቡን ቀጥቅጠው ደም በደም አደረጉት። ከአዲስ አበባ የመጣሁ የዕለቱ ሰባኪ እኔ ስለነበርኩ፣ "ሰባኪው ይሄ ነው" በማለት ተረባረቡብኝ፤ እንዳልሞት እንዳልሸር አድርገው ቀጠቀጡኝ። ራሴን ስቼ ካልጠበቅሁት ሥፍራ ወድቄ ራሴን አገኘሁት። የሚያሳዝነው፣ የቻሉትን ያህል ከደበደቡንና ደም በደም ካደረጉን በኋላ፣ ሆስፒታል በመውሰድ ፈንታ፣ ማምለጥ ያልቻሉትን ሁሉ ከነቁስላቸውና ከነደማቸው አንዳንዶቹን ይባስ ብለው ወህኒ ቤት ጣሏቸው። እኔም ራሴን ስቼ ከወደቅሁበት ስነቃ፣ የተደረገብንን ድብደባ ማስታወስ ስጀምር በመጸ

ጸት፣ "ሁለተኛ የትም ቦታ ሂጄ አልሰብክም! ከዛሬ ጀምሮ አርፌ እቀመጣለሁ" የሚል ውሳኔ በማስተላለፍ ፈንታ፣ "እኔም እንደ ቀድሞ ሐዋርያት ለዚህ ታላቅ ክብር ደረስኩ!" ብዬ ደስ አለኝ።

እኛን ከደበደቡንና ካሰሩን በኋላ፣ በማግሥቱ በወጣው አዲስ ዘመን ጋዜጣ ላይ "የደብረ ዘይት ወላጆች ልጆቻቸውን ቀጡ" በሚል ርዕስ ዜናው ተሰራጨ። "ከዚህ በኋላ መጤ ሃይማኖት በደብረ ዘይት አይኖርም፤ አጠፋናቸው" በማለት ደስ ብሏቸው ወደ ቤታቸው ገቡ። የሚያስደንቀው ነገር ይሄ ሁኔታ አማኞችን አስደንግጦ እምነታቸውን ክደው ይሆን? መሰብሰባቸውን አቁመው ይሆን? የሚያስደንቀው አማኞች በመድከምና ተስፋ በመቁረጥ ፈንታ ሁኔታው ከምንጊዜውም የበለጠ ጉልበት ሰጣቸው። የአምልኮትና የጸሎት ፕሮግራማቸውን ለማካሄድ ማንም ቤቱን የሚያከራያቸው ሰው እንደማይኖር ስለተረዱ፣ ተበታትነው በመቅረት ፈንታ በየተራራው ላይ ቦታ እየቀያየሩ መሰብሰብ ጀመሩ። ጊዜያችንን እንዳይሻማብን ታሪኩን ላሳጥረውና፣ የቤተ ክርስቲያን ጠላቶች በደብረ ዘይት ከተማ የክርስቶስን ቤተ ክርስቲያን እንደዛቱት ማጥፋት ችለው ይሆን? ደብረ ዘይት ከተማ በአሁኑ ጊዜ ያለውን የአማኞችንና የቤተ ክርስቲያንን ቁጥር ስሰማ፣ ያቺ እንደ አባብ የተቀጠቀጥንባት ቀን ትዝ አለኝና ጌታዬን አመሰገንኩት። ደማችን በከንቱ እንዳልፈሰሰ ተረዳሁ። ደማችን ምድሪቱን አረስርሶ ትልቅ ፍሬ አስገኝቷል። ብዙዎቹን ወደ ጌታ አምጥቷል። ኢየሱስ ስለ ቤተ ክርስቲያኑ "*የሞት ኃይል እንኳ አያሸንፋትም*" ያለው እውነት እንደሆነ በእኛም ዕድሜ ውስጥ ስላየነው፣ እውነት መሆኑን ምስክሮች ነን።

በዘመናት ቤተ ክርስቲያን ከተመሠረተችበት ጊዜ ጀምሮ ብዙዎች ስለ እውነተኛዋ ቤተ ክርስቲያን ሲሉ ተሰቃይተዋል፤ ሕይወታቸውን አጥተዋል። ወንጌል ለእኔና ለእናንተ ሊደርሰን የቻለው፣ ብዙዎች ደማቸውን አፍስሰው በታማኝነት በመቆማቸው ነው። ለዓለም ደህንነት ሲል መከራ የተቀበለ፣ የተቀጠቀጠ፣ የቆሰለ፣ ደሙን ያፈሰሰ፣ የተገረፈ፣ የተናቀ፣ በጥፊ የተመታ፣ ምራቅ የተተፋበት፣ መስቀል የተሸከመ የመጀመሪያው ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። እኔና እናንተንም ሲጠራን፣ "*ኑና ተዝናኑ!*"

ብሎ ሳይሆን፣ "*ኑና መስቀል ተሸከማችሁ ሙቱልኝ፤ እኔ ስለ እናንተ የተሸከምኩትን መስቀል ኑና ተሸከሙ። መስቀሌን ካልተሸከማችሁ ግን ለእኔ ልትሆኑ አይገባችሁም*" ይለናል። ይህን እውነት አምነው ከተቀበሉት ውስጥ ከክርስቶስ ቀጥሎ የሞትን ጽዋ መጀመሪያ የጠጣው እስጢፋኖስ ነው። በነገራችን ላይ "እስጢፋኖስ" ማለት "*አክሊል*" ማለት ነው። እስጢፋኖስ ወንጌልን ሲሰብክ፣ አለሳልሶ፣ ችግር እንዳያመጣበት ተጠንቅቆ ሳይሆን በመንፈስ ቅዱስ ተሞልቶ በኃይልና በሥልጣን ተሞልቶ ኢየሱስን አሰቃይተው የገደሉትን ሰዎች በድፍረትና በግልጽ ይናገራቸው ነበር። የእስጢፋኖስን ኃይለኛ ስብከት ሲሰሙ በቁጣ ተሞልተው ከከተማው አውጥተው በድንጋይ ወግረው ገደሉት። ስደቱ በእስጢፋኖስ ላይ ብቻ አላቆመም።

"...እስጢፋኖስ በሞተበት ቀን በኢየሩሳሌም በምትገኘው ቤተ ክርስቲያን ላይ ታላቅ ስደት ተነሣ፤ ከሐዋርያት በቀር አማኞች ሁሉ ወደ ይሁዳ አገርና ወደ ሰማርያ አገሮች ተበተኑ። አንዳንድ መንፈሳውያን ሰዎች እስጢፋኖስን ቀበሩት፤ በታላቅ ድምጽም እየጮኹ አለቀሱለት" ይላል (የሐዋ. 8:1-2)።

በዚያን ወቅት ከ2 ሺ በላይ የሆኑ ክርስቲያኖች እንደተገደሉ ታሪክ ይመሰክራል። ይሄ የክርስትና እምነት መከራ፣ ስቃይ፣ ስደት፣ መስቀል ያለበት ሕይወት እንደሆነ ገና ከመጀመሪያው ጀምሮ የታየና የተረጋገጠ ነው። እኔና እናንተም ወደዚህ እምነት ስንመጣ፣ ወንጌል በትክክለኛው ተሰብኮልን ከሆነ፣ "*የአበባ ምንጣፍ ይዘረጋላችኋል...ትከብራላችሁ... ይጨበጨብላችኋል... ሀብታሞችና ባለጸጋዎች ትሆናላችሁ... የምትፈልጉትን ሁሉ ታገኛላችሁ... መከራና ችግር አይነካችሁም...*" በማለት ማንም ተስፋ የገባልን ሰው የለም። የእናንተን አላውቅም፤ ለእኔ ግን "*መንገዱ ጠባብ ነው...መከራ፣ ስደት፣ መስቀል...አለበት...አውቀህ ግባበት*" ተብሎ ተነግሮኝ፣ ተስማምቼ የገባሁበት ሕይወት ነው። "*መከራ አይደርስብህም... ሁሉ ነገር ይሳካልሃል*" ብሎ አባብሎ ወደዚህ ሕይወት ያመጣኝ ሰው የለም። መከራና ስደትን ባልወደውም፣ አንዳንዴ የጠበቅሁትን ዓይነት፣ ሌሎች የቀመሱትን መራራ ጽዋ ባለመቅመሴ፣ በመደሰት

ፈንታ በራሴ የማፍርበት፣ *"የመስቀሉ አገልጋይ ነኝ ወይ? እውነተኛ የክርስቶስ ደቀ መዝሙር ነኝ ወይ?"* ብዬ በመጠራጠር ራሴን የምጠይቅበት ጊዜ አለ።

ኢየሱስ *"መስቀሉን የማይዝ፣ በኋላዬም የማይከተለኝ ለእኔ ሊሆን አይገባውም" (የማቴ. 10፡38)* ባለው መሠረት የመጀመሪያዎቹ ደቀ መዛሙርቱና ሐዋርያት ሕይወታቸውን አሳልፈው እንደ ሰጡ ታሪክ ይመሰክራል። ባመኑበት ጸንተው በመቆማቸው፣ ሁሉም የተፈጥሮ ሞት ሳይሆን፣ በተለያየ መንገድ ሕይወታቸውን እንዳጡ ቀደም ሲል ገልጸናል።

4. ቀደም ሲል በአማኞች ላይ የተፈጸሙ ስደቶች

ከሐዋርያት ዘመን ጀምሮ ይኸውም ከ54 ዓ.ም እስከ 305 ዓ.ም (እ.ኤ.አ) ድረስ፣ አስር የሚሆኑ ትላላቅ ስደቶች በክርስቲያኖች ላይ ተነስቶ እንደ ነበረ ታሪክ ይመሰክራል። አምስቶቹን ስደቶችና በእነዚህ ስደቶች ውስጥ ሰማዕት ሆነው ያለፉትን በዚህኛው ምዕራፍ ውስጥ ለማየት እንሞክራለን።

[1] የመጀመሪያው ታላቅ የክርስቲያኖች ስደት፣ ከክርስቶስ ልደት በኋላ፣ ከ54 እስከ 68 ዓ.ም. (እ.ኤ.አ) ባለው ጊዜ ውስጥ በንጉሠ ነገሥት ኔሮ ዘመን በክርስቲያኖች ላይ የተካሄደው ስደት ነው።

ንጉሠ ነገሥት ኔሮ ተንኮለኛ፣ በጣም ክፉና ጭካኝ ሰው ነበር። የሮም ከተማ በእሳት እንድትቃጠል ሆን ብሎ ትዕዛዝ የሰጠው እርሱ ራሱ ሆኖ፣ የሮም ተወላጆች ቁጣ በክርስቲያኖች ላይ እንዲነድ፣ እንዲሁም ራሱን ነጻ ለማድረግ "ከተማዋን በእሳት ያቃጠሏት ክርስቲያኖች ናቸው" በማለት በክርስቲያኖች ላይ ስደትን አወጀ። ራሱ ኔሮ በጫረው እሳት የሮም ከተማ ዘጠኝ ቀን ሙሉ በእሳት ስትነድ ቆየች። በእነዚህ ዘጠኝ ቀናት፣ ክርስቲያኖች እየታደኑ ይያዙ ነበር። በክርስቲያኖች ላይ የተነ

ሳው ስደትና መከራ በኔሮ አገዛዝ ዘመን፣ ይኸውም 14 ዓመት ሙሉ ቆየ። በ14 ዓመት ውስጥ ምን ያህል ክርስቲያኖች ሕይወታቸውን እንዳጡ መገመት ቀላል አይደለም። ከዚህ በፊት በክርስቲያኖች ላይ ከደረሰው ስደት የበለጠ የከፋና በጣም የሚዘገንን ነበር። እነዚህን የጭካኔና የግፍ ሥራዎችን ከሰይጣን ከራሱ በቀር ሥጋ የለበሰ ሰው ያካሄዳቸው ናቸው ብሎ መግመት በጣም ያስቸግር ነበር።

ክርስቲያኖችን እንደ ወንበዴ አሳድደው ከያዙ በኋላ፣ በልዩ ልዩ መንገድ አሰቃይተው ይገድሏቸው ነበር።

(ሀ) አውሬዎችን ከጫካ አድነው ከገደሉ በኋላ፣ ቆዳቸውን ገፍፈው እንደ ልብስ ሰፍተው ክርስቲያኖችን ካለብሷቸው በኋላ ጫካ ወስደው በላያቸው ላይ ኃይለኛ የሆኑ ውሾችን ይለቁባቸ ነበር። ውሾችም አውሬ ያገኙ መስሏቸው የክርስቲያኖችን ሥጋ እየቦጫጨቁ በመብላት ያጠፏቸው ነበር። ይሄ ክርስቲያኖችን አሰቃይተው የሚገድሉበት አንደኛው መንገዳቸው ነበር።

(ለ) ሌላው መንገድ የክርስቲያኖችን ልብስ ነዳጅነት ያለው ሰም ውስጥ ነክረው ካለበሷቸው በኋላ፣ ኔሮ በአትክልቱ ውስጥ ለሹማምንቶቹ በሚያደርገው ግብዣ ላይ፣ ብርሃንና ድምቀት እንዲሰጡ ከምሰሶ ጋር አስረው በእሳት ይለኩሷቸ ነበር።

በሮማ ግዛት ውስጥ ሁሉ ይህን ዓይነቱ ስደት በክርስቲያኖች ላይ በኃይል ይካሄድ ነበር። ይሁን እንጂ፣ የክርስቲያኖችን መንፈስ በማዳከም ፈንታ ይበልጥ ያጠናከረው ነበር። ጳውሎስና ጴጥሮስ እንዲሁም ሌሎች ታላላቅ የቤተ ክርስቲያን መሪዎች ሕይወታቸውን ያጡት በዚህ ዘመን ነበር።

[2] ሁለተኛው ታላቅ የክርስቲያኖች ስደት፣ ከክርስቶስ ልደት በኋላ፣ ከ81 እስከ 96 ዓ.ም. (እ.ኤ.አ) ባለው ጊዜ ውስጥ በንጉሠ ነገሥት ዶሚትያን ዘመን የነበረ ነው።

ዶሚትያን በጣም ጨካኝ የነበረ ሰው፣ ሌላው ቀርቶ የራሱን ወንድም የገደለና በክርስቲያኖች ላይ ሁለተኛውን ታላቅ ስደት ያካሄደ ንጉሥ ነበር። ክርስቲያኖችን በጣም ከመጥላቱ የተነሳ *"ክርስቲያን በመሆኑ ተከሶ ልዩ ፍርድ ቤት የቀረበ ማንኛውም ክርስቲያን፣ እምነቱን ካልካደ በስተቀር በሞት እንዲቀጣ"* የሚል አዋጅ አውጥቶ ነበር። በዚህ ዘመን ውስጥ፣ ብዙዎች የሰው አዕምሮ ሊያስበውና ሊገምተው ከሚችለው በላይ ኃይለኛ ጥላቻ በክርስቲያኖች ላይ ስለ ነበራቸው፣ እነርሱን ለማጥፋት ሲሉ ብዙ ሀሰተኛ ወሬዎችን እየፈጠሩ ያስወሩባቸው ነበር። በጠቅላላው በሮም ግዛት ውስጥ፣ በየትኛውም ሥፍራ ረሀብ፣ ተላላፊ በሽታ፣ የመሬት መንቀጥቀጥ ሲደርስ፣ ለደረሰው ችግር ሁሉ ምክንያት የሚያደርጉት ክርስቲያኖችን ነበር። በክርስቲያኖች ላይ በሀሰት እንዲመሰክሩ ለሕዝቡ ብዙ ገንዘብ ይከፍሉ ነበር። ብዙዎች ገንዘብ ለማግኘት ሲሉ፣ የብዙዎቹን ንጹህ ደም በከንቱ ያፈሱ ነበር።

ክርስቲያኖች ተይዘው በንጉሠ ነገሥት ዶሚትያን ልዩ ፍርድ ቤት ሲቀርቡ፣ እምነታቸውን ክደው በዶሚትያን ስም መሃላ እንዲምሉ ይጠይቋቸው ነበር። "እምቢ!" ያሉትን ያለአንዳች ምሕረት፣ ጭካኔ በተሞላበት ሁኔታ ይገድሏቸው ነበር። በዚህ ዘመን በሰማዕትነት ከሞቱት ውስጥ፣ የሐዋርያው ጳውሎስ ደቀ መዝሙር የነበረው ጢሞቴዎስ ይገኝበታል። በ97 ዓ.ም. ኤፌሶን ውስጥ የጣዖት አምልኮ በዓል ሲከበር፣ ጢሞቴዎስ ኃይለኛ ተቃውሞ በማሰማቱ፣ በዱላ ከቀጠቀጡት በኋላ በደረሰበት ጉዳት ምክንያት በሁለተኛው ቀን እንደ ሞተ ታሪክ ይመሰክራል።

[3] ሦስተኛው ታላቅ የክርስቲያኖች ስደት፣ ከክርስቶስ ልደት በኋላ፣ ከ98 እስከ 117 ዓ.ም. ባለው ጊዜ ውስጥ በንጉሠ ነገሥት ትሮጃን ዘመን የነበረ ነው።

ፕሊኒ የተባለው ታዋቂ ጸሀፊ በክርስቲያኖች ላይ ይደርስ የነበረውን ስደትና መከራ ተመልክቶ በጣም በማዘን፣ ብዙ ክርስቲያኖች ምንም ሳያጠፉ፣ የሮምን ሕግ ሳይተላለፉ እንዲሁ በከንቱ በየቀኑ ያለአግባብ

እንደሚገደሉ በመጥቀስ ለትሮጃን ደብዳቤ ጻፈለት። ደብዳቤው በከፊል እንዲህ ይላል፦

- *"ክርስቲያኖች አደረጉ ወይም ፈጸሙ የሚባለው ወንጀል ሌላ ነገር ሳይሆን ይሄ ነው። ቀን ወስነው በአንድነት ይሰበሰባሉ፤ ክርስቶስን እንደ እግዚአብሔር ስለሚያምኑት ወደ እርሱ ይጸልያሉ። እምነታቸው የሚያዘውን ግዴታ ይፈጽማሉ። ክፉ ነገር ፈጽሞ አያደርጉም። ሌብነት፣ ዘረፋ ወይም ዝሙት አይፈጽሙም። ማንንም በሀስተ አይከሱም፤ ውሸት አይናገሩም። ማንንም አያጭበረብሩም፤ ማንንም አያታልሉም፤ ራሳቸውን ከሌላው መለየት ልማዳቸው ነው፤ በጋራ ማዕድ ይቆርሳሉ"* የሚል ነበር።

ጸሀፊው ፕሊኒ ለንጉሠ ነገሥቱ ለትሮጃን የጻፈው ደብዳቤ የክርስቲያኖችን መከራ ለጊዜው በመጠኑም ቢሆን ቀነሰው እንጂ ፈጽሞ አላጠፋውም። በ110 ዓ.ም በነበረው የክርስቲያኖች ስደት፣ ክርስቲያኖች ለመጀመሪያ ጊዜ "ክርስቲያን" ተብለው በተጠሩበት በአንጾኪያ የቤተ ክርስቲያን መሪ የነበረው *ኢግናትየስ* የተባለው ሰው ክርስቲያን መሆኑን በማወጁና በማስተማሩ ምክንያት የሞት ቅጣት እንዲፈረድበት ወደ ሮም ተላከ። የሚያስደንቀው፣ በወታደሮች ተይዞ ሊገደል ወደ ሮም ሲወስዱት እንኳ፣ በሚያልፍበት ከተማ ሁሉ ስለ ክርስቶስ አዳኝነት በድፍረት ይሰብክ፣ ክርስቲያኖችንም ያነቃቃ ነበር። ሲሚርና በደረሰበት ጊዜ፣ ሮም ላለችው ቤተ ክርስቲያን *"የሰማዕት ሞት እንዳልሞት ምንም ዓይነት ሙከራ እንዳታደርጉ፣ ይህንን ብታደርጉ ግን ብዙ ጊዜ ስመኘው የነበረውን ዕድል ታሳጡኛላችሁ"* ብሎ ደብዳቤ ጻፈላቸው። ደብዳቤው በከፊል እንዲህ ይላል፦

"ደቀ መዝሙር ለመሆን ጀምሬአለሁ። ከዚህ በኋላ ከክርስቶስ በቀር፣ ለሚታየውም ሆነ፣ ለማይታየው ነገር ፍጹም ግድ የለኝም። እሳትም ይሁን መስቀል፣ አውሬዎችም ቢሆኑ ሥጋዬን ይበጫጭቁት፣ አጥንቶቼን ይከስክሱት፣ የሰውነት ክፍሎቼን ይቆራርጡት፣ ሥጋዬን ይፍጩት፣

የሰይጣን ተንኮልም ሆነ ክፉት በላይ ይረባረብብኝ፣ ክርስቶስን ብቻ እስካገኘሁ ድረስ ፍጹም ግድ የለኝም" ይላል።

በመጨረሻም ለአንበሶች ተጥሎ እንዲሞት ፈርደውበት፣ የአንበ ሶችን ማጓራት ቢሰማም፣ በመፍራትና በመንቀጥቀጥ ፈንታ፣ ለክርስቶስ መከራ መቀበልን በጣም ይናፍቅ ስለ ነበር እንዲህ አለ፣

"የክርስቶስ ስንዴ ነኝ፣ ንጹህ ዳቦ እንዲወጣኝ፣ በአናብስት ጥርስ ልፈጭ ነው።" አለ።

ንጉሠ ነገሥት ትራጃን ሲሞት፣ በምትኩ የተተካው ንጉሡ አድርያን ሦስተኛውን የክርስቲያኖችን ስደት የበለጠ ጭካኔውን እያከ ፋው መጣ። በአድርያን ዘመነ መንግሥት 10 ሺ ክርስቲያኖች በእምነ ታቸው ምክንያት እንደ ተገደሉ የሰማዕታት ታሪክ ጸሀፊዎች ይመሰክ ራሉ። አሟሟታቸው የክርስቶስን እንዲመስል ብዙዎቹ የሾህ አክሊል ተደፋባቸው፤ በመስቀል ተሰቀሉ፤ መስቀል ላይ እንደተንጠለጠሉ ጭካኔ በተሞላበት መንፈስ ጎናቸው በጦር ተወጋ።

እዩስታክየስ የተባለ ደፋር የሮማ ወታደር ጦር መሪ የነበረው ባገኛቸው የጦር ድሎች ምክንያት የድል አድራጊነት መስዋዕት ለጣዖ ታት እንዲያቀርብ ተጠይቆ፣ ለክርስቶስ ሕይወቱን የሰጠ አማኝ ስለ ነበረ፣ ከምድራዊ ከንቱ ከሆነ ክብር ይልቅ፣ በልቡ የተቀበለው ክርስቶስ የሚበልጥ መሆኑን ስላመነ፣ "ለጣዖት መስዋዕት አላቀርብም" በማለት "ዕምቢ!" አለ። በዚህ ወቅት ንጉሠ ነገሥት አድርያንን፣ የእዩስታክየስ ክርስቲያን መሆን በጣም ስላስቆጣው፣ እዩስታክየስ ለአገሩ ያስገኛቸውን የጦር ድሎች ከምንም ባለመቁጠር፣ እርሱና መላው ቤተሰቡ በሞት እንዲቀጡ አደረገ።

በዚሁ በሦስተኛው የክርስቲያኖች ስደት ዘመን ፋሲነስና ጆቪታ የተባሉ ወንድማማቾች በእምነታቸው ምክንያት ሲሰቃዩ ካለሲረስ የተባለ ጣዖት አምላኪ ያይ ነበር። እነዚህ ሁለት ወንድማማቾች በነበራቸው ጽናት፣ ድፍረትና ቆራጥነት በጣም ከመደነቁ የተነሳ፣ ብዙ ሕዝብ በተሰበሰበበት አደባባይ "የክርስቲያኖች እግዚአብሔር፣ የክርስቲያኖች

አምላክ ታላቅ አምላክ ነው" ብሎ በኃይል ጮኸ። ይህን በማለቱ ወዲያው ተይዞ እነዚያ ሁለት ወንድማማቾች የቀመሱትን የመከራ ጽዋ ቀምሶ ሞተ። ምን ዓይነት የሚደነቅ ድፍረት ነው! የክርስትና እምነት በመከራና ሞት በበዛበትም ዙሪያም ሰዎችን ወደ ደህንነት የመሳብ ልዩ ኃይል እንዳ ለው እናያለን። በአማኞች መልካም ምስክርነት የተነሳ፣ ሰዎች ፈርተው በመሸሽ ፈንታ፣ የበለጠ ተስበው ወደ ደህንነት ይመጡ ነበር። በዚህ ዘመን ባለነው ክርስቲያኖች፣ ዓለማውያን የሚሰጡት ምስክርነት ምን ዓይነት ይሆን? ክርስቶስን እናስመሰግነዋለን? ወይስ ስሙን እናሰድባለን? ደማቸውን አፍስሰው፣ ሕይወታቸውን መስዋዕት አድርገው ወንጌልን ላስተላለፉልን ሰዎች በመጨረሻው ቀን ምን እንላቸው ይሆን? "እናንተ የሞታችሁለትን ወንጌል ተቅብለን ዋጋ ከፍለን ለሚቀጥለው ትውልድ አስተላልፈናል"እንላቸው ይሆን? ይህን ለማለት ጌታ ይርዳን!

[4] አራተኛው ታላቅ የክርስቲያኖች ስደት፣ ከክርስቶስ ልደት በኋላ፣ ከ162 እስከ 180 ዓ.ም. ባለው ጊዜ ውስጥ በንጉሠ ነገሥት ማርከስ አውረሊየስ አንቶኒነስ ዘመን የነበረ ነው።

ማርከስ አውረሊየስ እጅግ በጣም ጨካኝ የነበረ ንጉሥ ሲሆን፣ የአራተኛውን ታላቅ የክርስቲያኖች ስደት ያፋፋመ ንጉሥ ነበር። ክርስቲያኖችን ያሳድድ የነበረው፣ እንዲሁም የሞት ቅጣት የተበየነባ ቸውን እንዲሞቱ ያደርግ የነበረው በጣም ጭካኔ በተሞላበትና በጣም በሚዘገንን ዓይነት በመሆኑ ተመልካቾቹን ሁሉ የሚሰቀጥጥ ነበር። ያ ብቻ ሳይሆን በዚህ ሁሉ መከራና ስቃይ ውስጥ ክርስቲያኖች ሲያልፉ ለእምነታቸውና ለአምላካቸው ያላቸውን ታማኝነት፣ ቆራጥነትና ድፍ ረት ብዙዎች እያዩ ክርስቲያኖችን እጅግ በጣም ያደንቋቸው ነበር። ሰማ ዕት ሆነው ከሞቱት ውስጥ አንዳንዶቹ እግሮቻቸው በዳመጠ ሲጨፈለቅ፣ ብዙዎቹ በሾህ ላይ፣ በሚስማር ላይ፣ እንዲሁም በጣም ሹል በሆኑ ጠርሙ ሶች ላይ እንዲራመዱ ያደርጓቸው ነበር። አንዳንዶቹን ደግሞ ቆዳቸውና ሥጋቸው እስኪተለተል፣ የውስጥ ሥሮቻቸው እስኪታዩ ድረስ ይገርፏ ቸው ነበር። የሰው አዕምሮ ሊቀበለውና ሊያስበው ከሚችለው በላይ ካሰቃ ዩዋቸው በኋላ፣ በመጨረሻ በሚዘገንን ሁኔታ ይገድሏቸው ነበር።

መከራውና ስቃዩ ሲበዛባቸው የሚያሰቃዩዋቸው ሰዎች መከራቸውን እንዲያቃልሉላቸው ወይም ቶሎ ገድለው ከመከራቸው እንዲያሳርፏቸው በመለመን ፈንታ፣ ጌታቸውን ከልብ እያመሰገኑ፣ የድል መዝሙር እየዘመሩ የሚሞቱ መሆናቸው ብዙዎቹን ከመጠን በላይ ያስደንቅ ነበር።

በዚሁ ክፉ ዘመን *ጀርመኒከስ* የተባለ አንድ ወጣት በእምነቱ ምክንያት ተይዞ ለተራቡ አንበሶች ሲጣል፣ ይህ ወጣት ያሳየው ድፍረትና ቆራጥነት ፍጹም ሌላ ነበር። በጠቅላላው ክርስቲያኖች ከላይ በገለጽነው ዓይነት ሲሰቃዩ ለማየት ከሚሰበሰቡት ጣዖት አምላኪ ሕዝቦች መካከል ልባቸው በጣም ተነክቶ፣ በወቅቱ በክርስቲያኖች ላይ ይካሄድ የነበረው ስደትና መከራ ሳያስፈራቸው ብዙዎች ወደ ክርስትና እምነት ይመጡ እንደ ነበር ታሪክ ይመሰክራል።

በዚሁ ዘመን የሐዋርያው ዮሐንስ ተማሪ የነበረው፣ የስሚርና ቤተ ክርስቲያን መሪ የነበረው *ፖሊካርፕ* በአንድ ወቅት ከተደበቀበት ሥፍራ ወታደሮች ሊወስዱት መጡ። ሊወስዱት የመጡትን ወታደሮች በብርድ ተቆራምደው፣ ደክመውና ተርበው ስላያቸው፣ ልቡ በርህራሄ ተሞልቶ በአስቸኳይ እሳት እንዲያነዱላቸው፣ ትኩስ ምግብ እንዲያቀርቡላቸው ሠራተኞቹን አዘዘ። ሠራተኞቹ ምግብ ከሠሩላቸው በኋላ ራሱ ፖሊካርፕ ምግቡን አቀረበላቸውና እስኪጠግቡ ድረስ በሉ። ፖሊካርፕ እነዚያ ይዘውት ለመሄድ ለመጡት ወታደሮች ባሳየው የጨዋነት ጠባይ፣ የርህራሄ መንፈስ እጅግ በጣም ተደነቁ። ወታደሮቹ በቁጣና በጥላቻ የተሞላ ሰው የሚጠብቃቸው መስሏቸው ነበር። ከወታደሮቹ አንደኛው "እንዲህ ዓይነቱን የተከበረና ጨዋ ሽማግሌ ለመያዝ ይህን ያህል የተደከመበት ምክንያቱ ምንድነው?" ብሎ ጠየቀ።

ወታደሮቹም ከበሉና ከተጠጡ በኋላ ፖሊካርፕን ይዘውት ለመሄድ ሲዘጋጁ፣ ለጸሎት የአንድ ሰዓት ጊዜ እንዲሰጡት ጠየቃቸው። ወታደሮቹ ፈቀደውለት የመጨረሻዋን አጭር ጊዜ ከጌታው ጋር በጸሎት በጥሩ ሁኔታ አሳለፈ። ሊወስዱት የመጡት ወታደሮች በተደረገላቸው መልካም አቀባበል በጣም ተደንቀው፣ ሞት የሚጠብቀው መሆኑን ስላወቁ ልባቸው

በሀዘን ተሞልቶ ነበር። *ፖሊካርፕን* ይዘው እንዲያመጡ ትዕዛዙን የተቀበሉት እነርሱ ባይሆኑ ደስ ይላቸው ነበር። ወታደሮቹም ለፍርድ አገረ ገዥው ፊት አቀረቡት፣ ሕዝብ በተሰበሰበበት አደባባይ በእሳት ተቃጥሎ እንዲሞት ተፈረደበት። አገረ ገዥው ፍርዱን ካሰማው በኋላ፣ ሀሳቡን እንዲቀይር *ፖሊካርፕን* ሊያባብለው ሞከረ። *"ዕድሜህን ተመልከት፤ ረጅም ዕድሜ፣ ጥሩ ኑሮ ኖረሃል፤ ለምን በዚህ ዓይነት ሕይወትህን ትጨርሳለህ? የተቀረውን ዘመንህን በሰላም ለምን አትጨርሰውም? ቄሳር ጌታ ነው ብለህ አንድ ጊዜ ብቻ ኢየሱስን ስደብና በነጻ እለቅሃለሁ"* አለው። ፖሊካርፕ የታሠረበት ሠንሠለት ቢከብደውም እንደምንም ራሱን ካመቻቸ በኋላ፣ *"ይህንን ጌታ 86 ዓመት አገልግዬዋለሁ። አንድ ጊዜም እንኳን ክፉ አላደረገብኝም። ታዲያ ይሄን ንጉሤንና ጌታዬን እንዴት ልሰደበው? ለአንዴና ለመጨረሻ ጊዜ ኑዛዜዬን ስማ! እኔ ክርስቲያን ነኝ"* ብሎ በኃይል ቃል ተናገረ። ይሄም ንግግሩ በስቴዲየሙ የተሰበሰበውን ሕዝብ በጣም አስቆጣው።

አገረ ገዥውም፣ *"የተራቡ አንበሶች ልለቅብህ ተዘጋጅቻለሁ"* አለው። ፖሊካርፕም *"እንግዲያውስ አምጣቸው፣ እኔ እንደሆንኩ፣ ከእምነቴ ትንሽም ፎቀቅ አልልም"* አለው። አገረ ገዢውም *"አንበሶች የማያስፈሩህ ከሆነ፣ በእሳት ተቃጥለህ እንድትሞት አደርጋለሁ"* አለው። ፖሊካርፕም *"የአንተ እሳት ለጥቂት ጊዜ ነዶ ወዲያው ይጠፋል፤ ለክፉዎች የተዘጋጀው የፍርድ እሳት ግን ለዘለዓለም አይጠፋም"* ብሎ መለሰለት። በዚህን ጊዜ አገረ ገዢው በጣም ተናዶ አዋጅ ነጋሪውን ጠራው። ጥሩምባው ተነፋ። በሕጉ መሠረት አዋጅ ነጋሪው ስቴዲየሙ መካከል ቆሞ ፖሊካርፕ በእሳት ተቃጥሎ ሲሞት ለማየት ለመጣው፣ በዚያ ስፍራ ለተሰበሰበው ብዙ ሕዝብ፣ *"ፖሊካርፕ ክርስቲያን መሆኑን ተናዟል"* ብሎ በኃይል ጮኸ። ሕዝቡም ይህንን ሲሰማ እሳቱ በኃይል እንዲነድ ያያዙትን እንጨት ሁሉ ሰብስበው አምጥተው ከመሩ። ፖሊካርፕ ይህንን ሁኔታ ሲያይ በመፍራትና በመንቀጥቀጥ ፈንታ፣ *"እግዚአብሔር ሆይ! እኔንም ከቁም ነገር ቆጥረህ ለዚህች ድንቅ ሰዓት ስላደረስከኝ ስምህን አከብረዋለሁ"* ብሎ ጸለየ።

ፖሊካርፕ ከነፍሱ በእሳት ተቃጥሎ ወደሚሞትበት ወደ ስታድየሙ ወሰደው፣ ብዙ ጊዜ እንደሚያደርጉት ከግንድ ጋር በሚሥማር በማያያዝ ፈንታ፣ በገመድ ከተከሉት ግንድ ጋር ጠፍረው አሠሩት። ይህን ያደረጉበት ምክንያት ፖሊካርፕ እሳቱ በላዩ ላይ ሲነድ ነቅንቅ እንደማይልና እንደማያስቸግራቸው ቃል ስለገባላቸው ነበር። ሕዝቡ ሰብስቦ ያመጣውን ደረቅ እንጨት በዙሪያው ከከመሩ በኋላ እንጨቱን በእሳት አያያዙት። ብዙዎቹን እስኪያስደንቅ ድረስ እሳቱ እየነደደ ወደ ላይ ከፍ እያለ ሲመጣ፣ ፖሊካርፕን አይነካውም ነበር። በሁኔታው በመደነቅ ፈንታ፣ ቅጣቱን ለሚያስፈጽሙት ወታደሮች በሰይፍ እየወጉ እንዲያሰቃዩት ትዕዛዝ ተሰጣቸው። ሰውነቱን በጦር ሲወጉት ብዙ ደም እንደ ውሃ ፈስሶ ደሙ እሳቱን እንዳጠፋው የሚናገሩ አሉ። ክርስቲያን ወዳጆቹ እንዲቀብሩት ሬሳውን እንዲሰጧቸው ቢጠይቁም፣ የወንጌሉ ጠላቶች፣ አጥንቱ ሳይቀር በእሳት መቃጠል አለበት ብለው ከለከሏቸው። ፖሊካርፕ በዚህ ዓይነት የሰማዕትነትን ሞት ቀምሶ አለፈ።

በዚሁ በአራተኛው የክርስቲያኖች ታላቅ የስደት ዘመን፣ *ፍሊሲታቲስ* የተባለች አንዲት ሀብታም የሮማ ተወላጅ፣ በዚያ ከባድ የመከራ ዘመን ሕይወቷን ለጌታ ለኢየሱስ ክርስቶስ የሰጠች ታማኝ ሴት ነበረች። ይህቺ ሴት እንደ እርሷ ሕይወታቸውን ለጌታ የሰጡ ሰባት ወንዶች ልጆች ነበሯት። ሞት ተፈርዶባት በሰማዕትነት የሞተችው እርሷ ብቻ ሳትሆን፣ ሰባቱም ልጆቿ ናቸው።

- *የመጀመሪያው ልጇ፣ ጃንዋሪስ የተባለው ከተገረፈ በኋላ፣ ትልቅ ክብደት ባለው ነገር ተጨፍልቆ ተገደለ።*
- *ሁለቱ ልጆቿ ፌሌክስና ፊልፕ አንገታቸውን በዱላ ከስክሰው ገደሏቸው።*
- *አራተኛው ልጇ፣ ሲልቫነስ የተባለው ወደ ገደል ተወርውሮ ሞተ።*
- *ሦስቱ የመጨረሻዎቹ ልጆቿ፣ አሌክሳንደር፣ ቪታሊስና ማርቲያል በሰይፍ አንገታቸው ታርዶ ሞቱ።*

ልጆቿ በሙሉ ከተገደሉ በኋላ በመጨረሻ እናትየው፣ *ፍሊሲታቲስ* ሦስቱ ልጆቿ በታረዱበት በዚያው ሰይፍ ታርዳ ሞተች። እንዴት የሚያስደንቅና የሚዘገንን ታሪክ ነው! ይህን የመሰለ ታላቅ ጽናት ከላይ ካልሆነ በሰው ጉልበት የሚቻል እንዳልሆነ የታወቀ ነው።

በዚሁ በአራተኛ የክርስቲያኖች ታላቅ የስደት ዘመን *ብላንዲና* የተባለች አማኝ ነበረች። ይህቺ ሴት ደካማ የሆነ ሰውነት ስለ ነበራት የሚደርስባትን ስቃይ በትዕግሥት መቋቋም አትችልም ይባል ነበር። ነገር ግን ጽናቷም ሆነ ብርታቷ በጣም የሚደነቅ ከመሆኑ የተነሳ፣ አሰቃዮቿ የቻሉትን ያህል ክፉ ድርጊት ቢፈጽሙባትም እነርሱ ደከሙ እንጂ፣ መንፈሷን ትንሽም ቢሆን ሊሰብሩት አልቻሉም። በመጨረሻም ሀሳቧን ሊያስለውጧት እንዳልቻሉ ሲያዉቁ፣ ከሌሎች ሦስት ክርስቲያኖች ጋር ብዙ ሕዝብ ከተሰበሰበት ትልቅ የትያትር አዳራሽ፣ የተራቡ አንበሶች እየቦጫጨቁ ሥጋዋን እንዲበሉት፣ አንድ እንጨት ላይ አንጠለጠሏት። መከራውን ለመቀብል እየተጠባበቀች፣ አብረዋት የነበሩትን ሌሎች ክርስቲያኖችን እያደፋፈረች በኃይል ትጸልይላቸው ነበር። የሚያስደንቀው አንበሶቹ በጣም የተራቡ ቢሆንም፣ ብዙዎቹን እስኪገርማቸው ድረስ አንዳቸውም ሊነኳት አልፈለጉም። በዚህ ወቅት በጣም ተበሳጭተው ከአዳራሹ አውጥተው ወህኒ ቤት ጣሏት። ሁለት ጊዜም ለአንበሶች ተጥላ ሁለቱንም ጊዜ አንበሶች ሊበሏት አልፈለጉም።

ለመጨረሻ ጊዜ፣ *ፖንቲከስ* ከተባለ ከ15 ዓመት ወጣት ጋር እንደገና ወደ ቲያትሩ አዳራሽ አመጧት። የፖንቲከስ ወጣትነት፣ የብላንዲና ሴት መሆን የከሳሾቻቸውንና የሕዝቡን ልብ አላለሰለሰውም። የእነዚህ ሁለት ክርስቲያኖች ጽናትና ድፍረት ሕዝቡን በጣም ስለ አስቆጣው፣ በሰው አዕምሮ ሊገመት ከሚችለው በላይ የሆነ ስቃይ ያወርዱባቸው ጀመር። ብሊንዲና ሰውነቷ እስኪተለተል ድረስ በጉማሬ አለንጋ ተገርፋ፣ መረብ ውስጥ ተከታ ኃይለኛ በሆነ ኮርማ በሬ እንድትወረወር ካደረጓት በኋላ፣ ራቁቷን በኃይል በሚያቃጥል ወንበር ላይ አስቀመጧት። መናገር እስከ ቻለችበት ጊዜ ድረስ በአካባቢዋ አብረዋት የሚሰቃዩትን ክርስቲያኖች በእምነታቸው ጸንተው እንዲቆሙ ታደፋፍራቸው ነበር። ያም

የ15 ዓመት ወጣት ልጅ እስከ ሕይወቱ መጨረሻ ድረስ ለአምላኩ ታማኝ ሆኖ ቆመ። ብሊንዲና ምንም ዓይነት ስቃይ ቢያደርሱባት ጌታዋን ለመካድ ያልፈለገች ሴት መሆኗን ተገንዝበው፣ መጨረሻ ላይ በሰይፍ ወግተው ገደሏት።

ይህንን ታሪክ ሳነብ እንባ እየተናነቀኝ በአዕምሮዬ ውስጥ የሚመላለስ ጥያቄ ነበር። *"እኔም፣ እነዚህም ሰዎች እኩል ክርስቲያኖች ተብለን እንጠራለን?"* ብዬ ራሴን እጠይቅ ነበር። አንድ ቀን እግዚአብሔር ጽናቱን ሰጥቶ ካቆመኝ፣ በላይ በመንግሥተ ሰማይ አያቸዋለሁ። ታዲያ እነርሱ የከፈሉትን ዋጋ አይቼ፣ እኔስ ለጌታዬ የከፈልኩት ዋጋ ምንድነው? ብዬ ደጋግሜ እርሴን እጠይቃለሁ። መጠየቅ ብቻ ሳይሆን በራሴም አፍራለሁ። እንኳን እነርሱ የቀመሱትን ዓይነት መከራ መቅመስ ቀርቶ፣ አንዳንድ ተራ የሆኑ ደካማ "የወንጌል ሰባኪዎች ነን" ብለው ራሳቸውን የሚጠሩ፣ በአገልግሎቴ ላይ የሚያደርሱብኝን ጥቃትና ጠለፋ እያሰብኩ፣ ለምን በእኔ ላይ ይሄ ይሆናል ብዬ ማዘኔ ራሱ ያሳፍረኛል። "መከራ፣ ስደትና ስቃይ ይድረስብኝ" ብሎ የሚመኝና የሚናፍቅ የለም፤ ይሁን እንጂ፣ በዚህ መጽሐፍ ውስጥ በተከታታይ ታሪካቸውን ያቀረብኩላችሁ ሰዎች የጠጡትን ዓይነት መራራ ጽዋ እኔና እናንተ ባንጠጣም፣ የራሳችን የሆነ መስቀል አሁንም ሆነ ወደ ፊት ሊያጋጥመን እንደሚችል በማመን ራሳችንን ማዘጋጀት እንዳለብን ለማሳሰብ እፈልጋለሁ።

[5] አምስተኛው ታላቁ የክርስቲያኖች ስደት፣ ከክርስቶስ ልደት በኋላ፣ ከ193 እስከ 211 ዓ.ም. (እ.ኤ.አ) ባለው ጊዜ ውስጥ፣ በንጉሠ ነገሥት *ሉስየስ ሴፕቲመስ ሲቨረስ* በነገሠበት ዘመን የተፈጸመ ነው።

ለጥቂት ጊዜ *ሲቨረስ* በክርስቲያኖች ላይ መልካም አስተሳሰብ ነበረው። ለዚህም ምክንያት የሆነው አንድ ጊዜ በጣም ታሞ አንድ ክርስቲያን ጸልዮለት ከበሽታው የዳነ በመሆኑ ነው። ነገር ግን ከጥቂት ጊዜ በኋላ ሮማውያን በክርስቲያኖች ላይ የነበራቸው ጥላቻ እየከፋ ሲመጣ፣ በክርስቲያኖች ላይ የሚደረገው ስደትና መከራ እንደገና እያንሰራራ መጣ። በሮም ግዛት ውስጥ በተፈጥሮ ምክንያት ለሚደርሰው ችግር ሁሉ

ክርስቲያኖችን ምክንያት ማድረግ ተጀመረ። ስደቱ እያደገና እየጨመረ ይምጣ እንጂ፣ ቤተ ክርስቲያንና የወንጌሉ ቃል ከምንጊዜውም ባላነሰ ሁኔታ ኃይሉ እየጨመረ፣ የአማኞችም ቁጥር በሮማ ግዛት ውስጥ ሁሉ በጣም እያደገ ይመጣ ነበር። በዚህ ሁሉ ስደት ውስጥ የክርስቲያኖች ቁጥር ምን ያህል እንደሆነ ለማሳየት፣ ከቀድሞ መንፈሳዊ አባቶች መካከል *ተርቱሊያን* የተባለ ሰው በ193 ዓ.ም. ወደ ጌታ የመጣ የሥነ መለኮት ሊቅ፣ "ከሮም ግዛት ውስጥ ክርስቲያኖች ይጥፉ፣ ይባረሩ ቢባል፣ የሮማ ግዛቶች ሁሉ፣ ሰው የሌለባቸው በዶ ይሆኑ ነበር" አለ።

በዚህ በአምስተኛው ታላቅ የክርስቲያኖች የስደት ዘመን፣ ብዙዎች ስለ እምነታቸው ተሰውተዋል። የሮም ጳጳስ የነበረው *ቪክተር* በ201 ዓ.ም. በሰማዕትነት ሞቷል።

- *ሊኦኒደስ፣ የኦሪጀን* አባት፣ የብሉይ ኪዳንን ማብራሪያ የጻፈው፣ ታዋቂ ክርስቲያን ፈላስፋ የነበረ፣ በሰይፍ ታርዶ ሞቷል።
- ተማሪዎቹም *ፕሉታርከስ፣ ሴረነስ፣ ሄሮንና ሄራክላደስ* በሰይፍ አንገታቸው ተቆርጦ ሞተዋል።
- *ራሂስ* የተባለች አማኝ የፈላ እሬንጅ በላዩዋ ላይ ካፈሰሱባት በኋላ እሳት ለኩሰውባት ተቃጥላ ሞታለች።
- *ማርሲላ* የተባለችው እናትዋ፣ እንዲሁም *ፖቴይንየን* የተባለችው እህቷ በተመሳሳይ ሁኔታ ተገድለዋል።
- *ባሲላይደስ የተባለች ክርስቲያን በእምነቷ ምክንያት የሞት ፍርድ ሲፈጸምባት በዚያ ተገኝቶ እንዲጠብቅ የታዘዘው ወታደር፣ በዚያ መከራ ውስጥ ክርስቶስን አምኖ ክርስቲያን ሆነ። በሌላ ጊዜ በሮማውያን ጣዖት ስም መስዋዕት እንዲያቀርብ ተጠይቆ፣ ክርስቲያን በመሆኑ "እምቢ" አለ። መጀመሪያ ላይ አብረውት የነበሩት፣ ያ ወታደር "ክርስቲያን ነኝ" ማለቱን ማመን እስከሚያቅታቸው ድረስ በጣም አስደንቋቸው ነበር።*

ይሁን እንጂ፣ ወታደሩ ከልቡ የተናገረው መሆኑን ሲያውቁ ግን መሬት ለመሬት እየጎተቱ ከዳኛ ፊት አቀረቡት። ዳኛውም የሞት ፍርድ ፈርዶበት አንገቱ ተቆርጦ ሞተ።

- *ኢረንየስ፣ የግሪክ ቤተ ክርስቲያን አባት፣ የሊዮን ጳጳስ የተወለደው ግሪክ አገር ሲሆን፣ የዓለሙንም ሆነ የመንፈሳዊ ትምህርቱን የተማረው ግሪክ ውስጥ ነበር። ሊዮን ውስጥ በክርስቲያኖች ላይ ስለ ደረሰው ስደትና መከራ የጻፈው እርሱ ነው ይባላል። በ202 ዓ.ም. አንገቱ በሰይፍ ተቆርጦ ሞተ።*

የክርስቲያኖች ታላቅ ስደት በሮማ ግዛት አካባቢ ብቻ አላበቃም። ሰሜን አፍሪካ በሮማ አገዛዝ ሥር ስለነበረ ብዙዎች በእምነታቸው ምክንያት ታርደዋል። ከእነዚህ ውስጥ *ፐርፑታ* የተባለች ክርስቲያን ሴት ትገኛለች። በቅርብ ጊዜ የወለደች፣ ልጇን የምታጠባ ወጣት ሴት ነበረች። የምታጠባትን ልጅ ከእቅፏ ወስደው ምድር ቤት ውስጥ ከነበረው ወህኒ ቤት ጣሏት። ስለ እምነቷና ስለ ተጣለችበት ወህኒ ቤት ስትናገር፣ *"ወህኒ ቤቱ ለእኔ እንደ ቤተ መንግሥት ነው"* አለች። እርሷና እንደ እርሷ በእምነታቸው የተከሰሱ ሰዎች ፍርዳቸውን ለመቀበል ዳኛ ፊት ቀረቡ። *ፐርፑታ* እምነቷን ክዳ ለሮም ጣዖት መስዋዕት ካቀረበች በነጻ የምትለቀቅ መሆኑን ዳኛው ገለጸላት። *የፐርፑታ* አባት ሕጻን ልጇን ታቅፎ፣ ስለ ልጇ ስትል እንኳን የተጠየቀችውን አድርጋ ከሞት እንድትድን አጥብቆ ለመናት። እርሷ ግን "ፈጽሞ አላደርገውም። ለጣዖት መስዋዕት አላቀርብም" አለች። ዳኛው፣ "ክርስቲያን ነሽ?" ብሎ ሲጠይቃት፣ ፐርፑታ በድፍረትና በቆራጥነት "አዎን! ክርስቲያን ነኝ" ስትል መልስ ሰጠች። ሌሎችም እንደ እርሷ ተከሰው የቀረቡ ክርስቲያኖች በእምነታቸው ጸንተው ቆሙ። በሚቀጥለው በጣዖት አምላኪዎች በዓል ላይ ብዙ ሕዝብ በተሰበሰበበት ታላቅ አዳራሽ፣ ጣዖት አምላኪዎችን ደስ ለማሰኘት፣ ወንዶቹ በተራቡ አንበሶች ተበልተው እንዲሞቱ፣ ሴቶቹ ደግሞ በኃይለኛ ኮርማ በሬዎች ተወግተውና ተረጋግጠው እንዲሞቱ ተፈረደባቸው።

በዚያ በዓል ላይ እንዲሞቱ ከተበየነባቸው ሴቶች መካከል ፐርፑታና ሌላዋ ሴት ፍሊስታ ይገኙበታል። ፐርፑታና ፍሊስታ ልብሳቸውን አውልቀው መረብ ላይ አንጠለጠሏቸው። በዚያ የተሰበሰበው ሕዝቡ ራቁታቸውን ሆነው መቅረባቸውን ስለተቃወመ፣ አልብሰው እንደ ገና ወደ አዳራሹ አመጧቸው። ፐርፑታ ወደ አዳራሹ እንደገባች ኃይለኛ የሆነ ኮርማ በሬ በቀንዱ ወደ ሰማይ አውጥቶ ወረወራት። ለጊዜው ድንጋጤ ውስጥ ከተታት እንጂ፣ ከፍተኛ ጉዳት አላደረሰባትም ነበር። አብራት የነበረችው ፍሊስታ ግን በሬው በኃይል ስለወጋት፣ በጣም ቆስላ ከመሬት ላይ ተዘርራ ነበር። ፐርፑታ አብራት የምትሰቃየዋን ፍሊስታ ከወደቀችበት ስፍራ ሄዳ እቅፍ አድርጋ ይዛ፣ ኮርማ በሬው በድጋሚ እስኪመጣ ድረስ መጠባበቅ ጀመረች። ይሁን እንጂ፣ ያ ኮርማ በሬ እነርሱን ለመውጋት እምቢ ብሎ ቆመ። ኮርማ በሬው እነዚያን ሴቶች ለመውጋት እምቢ በማለቱ፣ በዚያ ስፍራ ያንን የመሰለ የጭካኔ ትዕይንት እንደ ቲያትር ለማየት የተሰበሰበው ሕዝብ የሚፈልጉትን የጭካኔ አገዳደል ማየት ባለመቻላቸው ተበሳጩ።

ከጥቂት ጊዜ በኋላ ለትግል በሰለጠኑ ጦረኞች (ግላድየተርስ)፣ እንዲገደሉ እነዚያን ሁለት ሴቶች ወደዚያ ታላቅ የትዕይንት አዳራሽ አመጧቸው። ፍሊስታ በጦር ተወግታ ወዲያው ሞተች። ፐርፑታን እንዲገድል የተወሰነው ሰው ግን እጆቹ በኃይል ይንቀጠቀጡ ስለነበረ፣ በጦሩ አቆሰላት እንጂ አልገደላትም። በመጨረሻም የእጁን መንቀጥቀጥ አይታ፣ ጦሩን በእጇ ይዛ እየመራች ሊገድላት ከሚችለው የሰውነት ክፍሏ ላይ አድርጋ ለገዳዩዋ ከአመቻቸችለት በኋላ በዚያ ጦር ተወግታ ሞተች። እነዚህ ከላይ የሰማናቸው ታሪኮች፣ በክርስቲያኖች ላይ ከደረሱት አሥር ታላላቅ ስደቶች ውስጥ፣ አምስቶቹ ብቻ ናቸው። በዚህ ሁሉ መከራና ስደት ውስጥ የክርስቲያኖች ቁጥር መጨመሩ፣ የአማኞች የእምነት ጽናት እጅግ በጣም የሚያስደንቅ ነው።

እኔና እናንተ በጌታ ውስጥ ባገኘነው ደህንነት፣ በተቀበልነው የክርስትና እምነት፣ በክርስቶስ ውስጥ በሆነልን ሰላምና ደስታ እጅግ በጣም ደስ ይለናል። እግዚአብሔርንም ብዙ ጊዜ አመስግነነዋል። ይሁን

እንጂ፣ ለወንጌል ሙሉ መሰጠት የነበራቸው ደፋር፣ ቆራጥ፣ ለሕይወታቸው ያልሳሱ ብዙ ክርስቲያኖች በዘመናት ደማቸውን እንደ ውሃ አፍስሰው፣ ወንጌልን እየተቀባበሉ ለእኛ ያደረሱልን መሆናቸውን ብዙ ጊዜ እንዘነጋለን። ብዙዎች ከፍተኛ ዋጋ የከፈሉበትን፣ ሕይወታቸውን ያጡበት ወንጌል ከእኛ እጅ ሲደርስ፣ እኛም በተራችን ዋጋ ከፍለን ለሌሎች በማስተላለፍ ፈንታ፣ መጠቀሚያ፣ መክበሪያ፣ መበልጸጊያ እናደርገው ይሆን? ብዬ እፈራለሁ።

ከክርስትና ሕይወት ውስጥ መስቀልን ለማስወጣት የሚሞክሩ በአሁኑ ጊዜ ብዙዎች ናቸው። በማልቀስ ፈንታ ሳቅን፣ በማጣት ፈንታ ብልጽግናን፣ ዝቅ በማለት ፈንታ ክብርን፣ በመሰደድ ፈንታ ይቀድሙኛል ብለው የሚያስቡትን ማሳደድን፣ ወንጌልን ይዞ በረሃ ለበረሃ በመንከራተት ፈንታ፣ በየከተማው ያማረ፣ ዋጋው ውድ የሆነ ልብስ ለብሶ የወንጌል ሰባኪ መምሰል የበዛበት ዘመን ነው። በሕይወታቸው ተወራርደው፣ ደማቸውን አፍስሰው፣ ከቦታ ቦታ ተንከራትተው፣ አገራቸውን፣ ምቾታቸውን ጥለው ወንጌልን ያቀበሉን የእኛን የዘምኑን ክርስቲያኖች ሕይወት በአሁኑ ጊዜ ቢያዩ ምን ያህል ልባቸው ይሰበር ይሆን? ይህን መጽሐፍ አዘጋጅቼ ለማቅረብ የመረጥኩበት ዋና ዓላማ፣ የክርስትናን እምነት ርካሽ ጸጋ፣ ዋጋ የማያስከፍል አድርገን እንዳናየው፣ በእምነታችን ምክንያት ለሚያጋጥመን መከራ፣ ችግርና ስደት የበለጠ እንዲያዘጋጀን ነው።

4

በመስቀሉ፥ ሙሉ መሰጠታችን ይመዝናል

"ክርስቶስንና የትንሣኤውን ኃይል እንዳውቅ፣ በሥቃዩ ተካፋይ እንድሆንና በሞቱም እርሱን እንድመስል እመኛለሁ"

(ፊልጵ. 3፡10)

የማንኛውም ሰው እውነተኛ ገጸ-ባሕሪ ተለይቶ የሚታወቀው ሁሉ ነገር ሰላም በሆነበት ወቅት ላይ ሳይሆን፣ በፈተናና በትግል ውስጥ በሚያልፍበት ጊዜ ነው። ደቀ መዛሙርቱ በመከራና በችግር ውስጥ ሲያልፉ ያየናቸው፣ መንፈሳዊ ውበት እንዳላቸው ሆነው ሳይሆን ተጨናቂዎች፣ ፈሪዎች፣ ላመኑበት ነገር ጸንተው የማይቆሙ፣ በቀላሉ የሚበረግጉ ሆነው ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ ግን ከሁኔታዎች ጋር የሚለዋወጥ ባሕሪ የሌለው በመሆኑ፣ በመልካም ጊዜ ብቻ ሳይሆን፣ በፈተናም ሆነ በመከራ ውስጥ ሲያልፍ ሁልጊዜ ማንነቱ ሳይለዋወጥና፣ ውበቱ ሳይሸፈን ነው።

ኢየሱስ ክርስቶስ በስቃይና በመከራ፣ እንዲሁም በመናቅና በመገፋት ሕይወት ውስጥ ያለፈው እንደ ድንገት ወይም እንዳጋጣሚ ሳይሆን፣ ከብዙ ዓመት በፊት የተለያዩ ነብያት በተነበዩት ትንቢት መሠረት ነው።